

Darius Mockus

Sievos teorija

Kaišiadorys, 2020

Sievos teorija

ISBN 978-609-475-527-9

© Darius Mockus, 2020

TURINYS

I. SATVAROLOGIJOS PAGRINDAI.....	1
1. Sieva.....	1
2. Aukštuomenė pagal sievos teoriją	5
3. Tentyvo reikšmė	9
4. REH-SI.....	14
5. Ezistencinės ligos problema	17
6. Užribio teorijos.....	22
7. Pasaulio šventumo pajauta.....	26
8. Transcendencijos teorijos.....	30
9. Sivos trajektorija.....	34
10. Laisvės madrigalas	38
11. Civilizacija pranašų vizijose.....	43
12. Civilizacijos skalė.....	48
13. Sugrįžimo prasmė	52
14. Filognozija ir ekosofija.....	57
15. Epsilon strata.....	61
16. Sigilų magija.....	65
17. Sigilo suformavimas.....	69
II. GNOSTINIO IMPLANTO TEORIJA	75
18. Didžioji sieva	75
19. Baltojo drakono link	79
20. Mokslas iš paukščio skrydžio.....	84
21. Kokybinis ir kiekybinis modelis	96
22. Ezoterinis mokslas	105
23. Absoliutas ir mokslas.....	109
24. Dangaus hierarchija (1)	113
25. Dangaus hierarchija (2)	119
26. Žvilgsnis į begalybę (1).....	125
27. Žvilgsnis į begalybę (2).....	133
28. Slaptos fizikos principai.....	139
29. Sąmonės mokslas	144
30. Atskleidimas.....	151
31. Gnostinio lauko teorijos prielaidos	156

32. Žmogaus kiborgizacija.....	161
III. PRIEDAS	167
Gėrio ir blogio kova J. Ivanauskaitės romane „Miegančių drugelių tvirtovė“	167
Vakarų išsigimimo logika	171
Seksualinio elgesio tipologija	176
Seksualinės tapatybės modelis	182
Rodyklė.....	189

I. Sątvorologijos pagrindai

1. Sieva

Filognozijai pereinant į naują etapą, turime pristatyti kelis terminus, kurie nebuvo paaiškinti, bet susiję su pagrindinėmis žmogaus sampratos sąvokomis. Pradiniai svarbūs terminai buvo sątvaras, psichovektorius, daughtūris, kurie buvo naudojami vidinės šviesos arkos erdvės aprašymui. Šalia šių terminų noriu pristatyti dar vieną savo naujadarą, kuris nėra skolinys ir turi lietuvišką skambesį, tačiau nėra tikrai lietuviškas. Šis žodis yra „sieva“, skirtas įvardinti statišką daughtūrio, arba psichovektoriaus, struktūrą. Dar kitaip šis principas vaizduojamas kaip „bure“ vadinama koordinačių sistema, naudojama aprašyti sumatų ir sumantų struktūroms. Sumatoriaus kokybiškai išreikšta dalis yra sieva, suformuojanti veikiančiąją psichologinę struktūrą žmogaus sąmonėje, turinčią kryptinę ir kokybinę dalį. Tai yra, turime kryptinius sumantus, nekryptinius sumantus, atvirkštinio kryptingumo sumatus, kurie yra traukiantys arba konverguojantys.

Sieva turi centrinę dalį, kuri yra žiūros, perspektyvos centras, subalansuojantis periferinius taškus, suteikiantis jiems svorio centrą. Šis centras yra akių srityje ir turi sumantinę asmenvardžio struktūrą. Į centrą konverguoja subjektyvūs sievos elementai, tokie kaip protas, jausmai; toliau, subjektui priskiriami kūno pojūčiai, kurie yra toliau nuo centro, bet labai didelio intensyvumo, svarbūs gyvybinėms funkcijoms; ir turime objektyviąją sievos dalį, kuri yra traukianti, surenkanti žvilgsnį, organizuojanti, grindžianti, saistanti ir priirišanti. Sievos elementai nėra taškiniai. Jie užima didesnius ar mažesnius plotus, vadinamus šlėkais, tarp kurių yra surišančių, matomų ir nematomų „stygu“ sistema. Šios stygos daugiau yra traukos

sritis, vadinamos stieliais, kurios koordinuoja, organizuoja ir tvarko visą sumantų ir sumatų sankaupą.

Remiantis burės koordinačių sistema, be objektyvios ir subjektyvios sievos struktūros, galima vertikali ir horizontali perspektyva, sudaranti pagrindines sievos koordinačių ašis. Horizontalioje dalyje turime norus, projektuojamus į tikrovę ir būtinybes, kurios perkeliamos į subjektyviąją dalį ir žmogų sutvirtina bei apriboja. Filognozijos tikslas – suderinti būtinąją ir laisvės dalį, kad norai nebūti begaliniai, peržengiantys galimybių ribą, o būtinybės nepavirstų į kalėjimą, kuriame nėra jokios laisvos erdvės. Laisvė yra plotinė ir erdvinė, sukurianti pagrindą judėjimui tarp galimybių, darančių gyvenimą įdomų, reikalaujantį pastangų ir proto. Vertikali dalis yra gyvybės centras, kuris per kūno suvokinius, asmens savivoką ir ją įkobybinančius jausmus suformuoja bazinę gyvenimo struktūrą.

Kaip pavyzdžiu galima pasinaudoti moralinės sievos principu, galinčiu turėti tris atramas – protą, jausmą ir tikrovę. Pamatas yra įgimtas moralės jausmas, kuris kyla iš natūralios žmogaus sandaros ir būdingas bent 30 proc. žmonių. Šis jausmas filosofijoje racionalizuojamas įvedant protinį pagrindimą, kaip bando padaryti I. Kantas. Tikrovė svarbi tuo, kad joje yra pagrindiniai moralės subjektai ir objektai, kurie jausmu arba protu saugomi, puoselėjami ir globojami. Yra ir atvirkštinis moralei principas, amoralumas, kylantis iš žvėriškos, grobuoniškos žmogaus prigimties, turintis tuos pačius atramos taškus – subjektyvų jausmą, protą ir objektyvią tikrovę. Moralėje svarbūs du principai – nekenkimas, nežalojimas, neagresija ir teisingumas. Amoralumas yra kenkimas, agresija ir neteisingumas, kuris gali būti protinis, turintis iliuzinę logiką arba beprotinis, paremtas vien isteriniu jausmu.

Pereinant prie subjektyvių sumatų temos, manau, galima išskirti tris pagrindines kategorijas – apačioje turime svarbius spūdinis sumatus, tokius kaip malonumų šuorai; viršuje iš subjektyvios krypties – spūrinis, kurie yra kognityviniai spūdžių atitikmenys, iškeliantys, iššviesinantys, tokie kaip idėjos, supratimai, forminės mintys, suteikiantys kognityvinį

pasitenkinimą savimi. Ir objektyvioje viršaus dalyje yra šlėkiniai, kurie yra zonų, plotų ir takų sistema, valdanti judėjimą, blokuojanti, stabdanti, kreipianti, praleidžianti ir pan. Laisvame žmoguje daugiau įtakos turi galinė struktūra, o ne laisvame, sukaustytame arba susikausčiusiame – priekinė. Nelaisvoje visuomenėje, kuri švietimo sistemoje formuoja vergo sąmonę, proto nedaug ir elgesys valdomas dresiruotojų įdiegtais „instinktais“.

Kadangi filognozijos vienas iš tikslų yra ekstropija, arba vis tobulesnės tvarkos kūrimas visuomenėje, raginama remtis objektyviu protu, objektyvia tvarka ir neleisti laisvei iškreipti gyvybinio proceso iš geriausios vystymosi trajektorijos. Tai yra sunku todėl, kad subjektyvi realybė labai arti centro ir tai sudaro jai dominavimo sąlygas jame, sukuriant sumanto perviršių. Sumantas yra ne tikrovė, bet spūrinė struktūra, kuri surenkama daugiausiai iš kaupiamosios sąmonės, arba patirties, todėl jo dominavimo atveju iliuzija tampa svarbesne už realybę, kas yra labai pavojinga, nes iškreipia žmogų iš teisingų pasirinkimų trajektorijos. Dominuojant sumatui, žmogus turi tikrą, teisingą orientaciją, laisvei nesuteikia nepelnytų privilegijų, kurios sukuria per didelį žmogaus norų ir galimybių išsiskyrimą. Sumanto perviršius būdingas įvairiems psichikos sutrikimams, kurie gali būti natūralūs arba sukelti psichologinio teroro situacijoje.

Dėl šios priežasties sievai filognozijoje keliami reikalavimai balansuoti laisvę ir būtinybę, remtis ne subjektyvia, bet objektyvia realybe ir laikytis moralinių principų, kurie libertarizme yra neagresija ir teisingumas. Prie šių dalykų yra išoriniai stiliaus principai, kurie skirti asmeniui sukurti fasadinį įvaizdį. Stilius gali būti individualus arba kultūrinis, sukuriantis tam tikrą subkultūrinę oazę, sujungiančią žmones idėjų pagrindu. Neagresija gali būti pagrįsta protu arba įgimtu gerumu jausmu, o teisingumas logiškai sutvarko pasirinkimo tarp agresijos ir neagresijos mechanizmą. Teisingumo atveju agresija draudžiama, o neteisingumo – leidžiama. Todėl šioje vietoje išskirtini moralinio gerumo sievoje principai, ir jėgos

sievos atsiradimas susidūrus gyvenime su neteisingumu. Moralinis gerumas surenkamas moraliniame sumante, kuris pagristas rūpesčiu, globa, pagalba, meile, kuris sievoje susiejamas su subjektu tikrovėje. Jėgos sieva atsiranda tada, kai susiduriama su neteisingumu, kuriame reikia arba fizinio veiksmo, arba protinio šūvio į nusikaltėlį. Gyvename sudėtingame pasaulyje, kuriame daug neteisybės ir neteisingumo, todėl moralinė sieva nepakankama išgyvenimui, nes tenka už save kovoti ir kovoje pažeisti neagresijos moralinį principą. Tačiau, kaip sakiau – tai tik vienas iš jų, nes teisingume leidžiama prievarta tuo atveju, jeigu ji teisinga ir teisėta.

Dar vienas vertas dėmesio aspektas – transcendentiniai sievos elementai, kurie kuriami prote, jausmuose, tikrovėje, susiejantys sąmonę su anapus-sumatine realybe, vadinama hipostratomis. Kodėl toks supratimas sąmonėje reikalingas plačiai paaiškinta „Filognozijos pradmenų“ tomuose. Ši dalis yra svarbi tuo, kad ji yra ta auganti ir šviesėjanti sritis, kuri prabudina sąmonę, kelia jos lygį, didina supratimą, plečia įvaldytos tikrovės dalį. Šis sievos elementas yra drakono akies struktūra, vedanti sąmonę prie holoplastinės tikrovės. Šis plėtimasis priklauso nuo įdėto darbo tiriant tikrovę, ir tuo užsiima religija, filosofija bei mokslas. Religijoje šis principas archaiškiausias ir labiausiai stagnuojantis, neturintis priemonių ir metodų, įstrigęs dogmatizme, minties laisvės stokoje. Filosofijoje atsiranda laisvo proto sugebėjimas ir metodų kūrimas, kuriems rūpi tikra realybė, ne iliuzijos ir fantazijos. Mokslas labiausiai susiaurino ir labiausiai nusususino šį sievos principą, pavertęs formulių ir lygčių kratiniu, nesukuriančiu ryšio su transcendencija kitose svarbiose sievos dalyse, kai seniai aišku, kad su anapusine dalimi žmogus susijęs visose vietose ir visose vietose reikalingas gelmės tikras pajautimas. Todėl kuriama filognozija, kuri turi ištaisyti šį trūkumą.

Filognozijoje, laikantis moralės principų, pažinimas skirtas ne užgrobimui, kuris neišvengiamas technologijoje, bet supratimui, išauginančiam „drakono akį“, todėl laikomasi transhumanizmo singuliarinio mokslo žinių sproginimo formu-

lės – pažinimui 100 proc., o technologijai, arba išibrovimui į hipostratinę realybę, – 8 proc. Tai pagrindinė filognozinio reanizmo, gaianizmo analogijos, esmė. Neišlaikius šių proporcijų – žmonija neišgyvens.

2. Aukštuomenė pagal sievos teoriją

Sievos teorijos pamatas yra paklotas „Filognozijos pradmenyse“, ypač ketvirtame tome, o ši knyga yra pagilintas ir išplėstas teorijos variantas, reikalingas sėkmingam atskleidimo įsisavinimui. Pagrindinis metodinis įrankis yra „burės“ koordinačių sistema, kurioje modeliuojama sumatoriaus struktūra. „Filognozijos pradmenyse“ pateiktas nepilnas variantas, o „Sievos teorijoje“ bus išdėstyta pilna, užbaigta sistema. Išplėtimas daromas prie 5 pagrindinių sievos kryptių pridendant dar dvi, kurios yra gnostinis implantas ir tulpa. Sieva susideda iš plotinių sumatų ir sumantų, kurie yra A – asmens centras, B – protas, C – jausmai ir būsenos, D – pasaulio objektai, E – kūno homunkulo pojūčiai, F – gnostiniai implantai ir T – tulpos. Visos šios kryptys yra sumatų ir sumantų sistema, sudaranti daugtūrį, kurio elementai sujungiami stieliais.

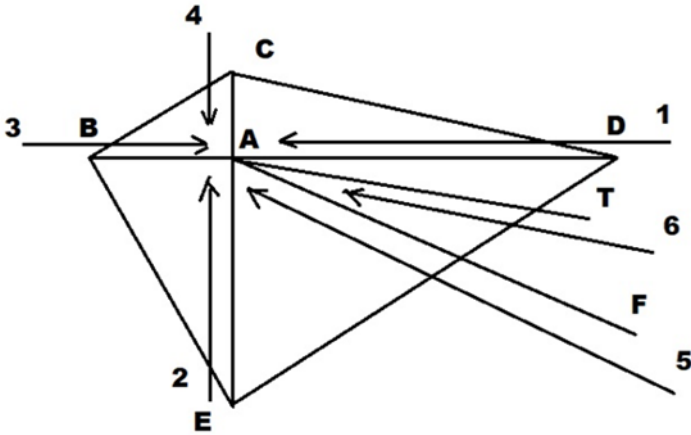
Šio įžanginio skyrelio pagrindinė tema yra laisvos asmenybės koncepcija, kuri yra sątvarelogijos ir filognozijos pagrindas. Pradėkime nuo asmens teorijos, kurio sumatų-sumantų visuma žymima A raide ir sudaro suvokimo, supratimo ir egzistencijos centrą, esantį maždaug galvos srityje, už akių. Jis yra sudėtinė sistema, kuri sudaryta iš įvairių tapatybių komplekso, sukuriančio dvinarę konstrukciją, su viena dalimi – išoriniame pasaulyje, o kita – vidiniame. Išoriniame pasaulyje žmogų formuoja vaidmenys, kuriuos jis prisiima tikrovėje ir visuomenėje ir šie įspaudžia, laikui bėgant, tvarias tapatybines struktūras, kurios yra asmenybės pagrindas. Tapatybės struktūros yra ir formuojamos auklėjimu arba gyvenimo, ir užkodotos genetiškai. Pavyzdžiui, lyties tapatybė daugiau lemia-

ma genetikos, tačiau nemažą įtaką turi ir socialinis išpau-
das, priklausantis nuo to, kokios gyvenime socialinių vaidmenų
preferencijos.

Vaidmenys arba genai įtaką daro per stielius, kurie
turi 6 variantus, kaip parodyta 1 paveikslėlyje.

Pirmas stielis, formuojantis asmens kompleksą yra D
kryptyje, kurioje yra pasaulis, tikrovė, visuomenė, kurioje as-
muo gyvena ir turi vaidinti įvairius vaidmenis, pradedant nuo
šeimoms, darbo, baigiant politika, visuomenine veikla ir pan. Ši
kryptis yra bene svarbiausia ir turi didžiausią įtaką žmogui,
nes čia ir profesinė tapatybė, politinė tapatybė, socialinė tapa-
tybė. Antra kryptis yra kūnas, kūno programos, kūniški porei-
kia, kurie lemia lytinę tapatybę, „estetinę“ tapatybę ir kt. Kū-
nas gali būti vyro ir moters, gražus ir negražus, stiprus ir silp-
nas, sveikas ir ligotas ir visa tai daro svarbų imprintą į žmo-
gaus centrą, kuris suvokiamas kaip mano Aš. Trečia kryptis,
arba stielis, yra protas, proto funkcijos, į kurią įeina ir sugebė-
jimai, įgūdžiai, atmintis, vaizduotė. B projekcija į A svarbi
tuo, kad nuo proto įvertinimo priklauso tai, kokius vaidmenis
žmogus gauna gyvenime, formuojančius jo pamatines asmens
struktūras. Ketvirta kryptis yra emocijos, jausmai ir būsenos,
kurios taip pat didele dalimi įgimtos, ir nuo jų priklauso žmo-
gaus charakterio ekspresyvumas, energija, dinamika ir kiti da-
lykai. Tačiau C neturi didelės įtakos vaidmenims ir daugiau
yra psichikos gerovės arba problemų šaltinis, jeigu charakteris
ūmus, nevaldomas, agresyvus ir apskritai atstumiantis. Penktas
stielis ateina iš transcendencijos ir yra žmogaus asmens santy-
kio su anapusiniu pasauliu matas. Penktas stielis glaudžiai su-
sijęs su trečiu, proto, stieliumi, nes santykis su transcendencija
formuojamas iš šaltinių, skaitant knygas, grožintis menu ir t.t.
Tiesioginė sąveika dažnai neturima, ir žmogus sąveikauja su
anapusybe per kūrybinius tarpininkus, suprantamus protu. Pa-
gal šį stielį asmuo gali būti religingas arba skeptikas, nenorin-
tis susaistyti savo asmenybės su jokia transcendencijos versija
ir gyvenantis tik sumavimo paviršių kokybinėse estezėse, arba
kitaip – fenomenologijoje. Ir paskutinis, šeštasis stielis yra tulpu

Asmens teorija

1 pav.

stielis, kuris praktikuojamas „tulpomantų“, susijusių su okultizmo ir magijos subkultūra.

Taigi A yra centras, į kurį suteka visi kiti daugtūrio elementai ir žymimas vardine tapatybe – vardu bei giminės tapatybe – pavarde. Žiūrint iš išorės, į fasadinį kūno sumatą, ši sritis yra maždaug akių lygyje ir galvos tūrio šlėkų sistemose, kur išskleidžiami asmens sumatai ir sumantai. Sąvarologijoje visas modelis statomas ant šio konstrukto, nes visi žmonės laikomi asmenybėmis, kurios susijusios per stielius, A1-D12-A2 daugtūryje. Kaip matome D12 yra sąveikos centrinis taškas, kurio galinės ribos yra A1 ir A2. Baltojo drakono civilizacijoje ši stielio konstrukcija yra pagrindinė ir apibūdinama kaip laisvų asmenybių sąveika. Ne kartą minėjau, kad filognozija kuria libertarinę sąvarologiją, kur kiekviena asmenybė turi pamatines neatimamas teises, kurios yra A – a) gyvybė, b) laisvė, c) nuosavybė, d) orumas, e) laimė. Šioje vietoje kiekvienas A yra lygus ir yra išvardintų fundamentalių teisių subjektas. Priešingas A1-D12-A2 variantas yra vergovė, nelaisvė, kur A1 yra A2 asmens šeimininkas, arba ponas, turintis žmogaus savininko statusą. Konstitucinėje santvarkoje toks princi-

pas uždraustas visose valstybėse, tačiau *de facto* daug kur yra tikrovės duotybė. Tokios vergovės variantų gali būti ne vienas – teisinė priklausomybė, psichologinė priklausomybė, fizinė priklausomybė, finansinė priklausomybė, ekonominė priklausomybė, ideologinė priklausomybė.

Kadangi filognozijoje kiekvienas asmuo laikomas autonomiška egzistencija, jis turi teisę reikalauti šalinti visas nelaisvės formas ir taikiomis priemonėmis kovoti už savo tikslus. Pagrindinis libertarizmo krypties stielis yra A-D, tai yra, žmogaus sąveika su tikrove, tačiau svarbūs ir kiti stieliai, kurie yra to, kas yra žmogus savo viduje, galvos homunkulo srityje, pagrindas: A-B – idėjų sklaida ir kūryba, laisvas mąstymas, A-E nevaržomas seksualinis gyvenimas, A-C laimės siekimas. Visos politinės ideologijos, kurios nepripažįsta šio filognozijos principo, kuria žmogaus sampratą ir pagal ją – santvarką taip, lyg žmogus būtų kokio nors vergvaldžio arba politinės-ekonominės grupuotės nuosavybė. Kita vertus, žmogus, siekiantis dvasinių aukštumų ir norintis dalyvauti filognozijos projekte, turi turėti išvystytą A-F struktūrą ir sugebėti kurti anapustinės ir šiapustinės tikrovės reprezentacines struktūras, arba kitaip – teorijas, kuriomis būtų galima atskleisti tiesą ir plėsti veiklos mastą. Šioje vietoje laisvės-nelaisvės klausimas nekeliamas – ar žmogus laisvas nuo savęs, – nes filognozijoje ir sątvarologijoje metafizinis libertarizmas nukeliamas į antrą planą ir grindžiamas situacija intersubjektyviajame stielyje A1-D12-A2. Laisvės principas jame laikomas normalia situacija, o įvairių formų nelaisvė ir asmens teisės pažeidžianti priklausomybė rodo socialinį sutrikimą bendruomenėje. Ateityje bus galima paanalizuoti, kaip tokie sutrikimai kyla, kokios santykio pažeidimo ideologijos naudojamos ir t.t. Apie tai šiek tiek kalbėta antrame „Filognozijos pradmenų“ tome, kur buvo pristatyta filognozijos etikos sistema, paremta pusiausvyra tarp asmenų, o šustrinė įžambinė demaskuojama kaip psichikos sutrikimas, šizofrenija, paremta iliuzija savo paties atžvilgiu.

„Baltąjį drakoną“ privaloma suprasti taip, kaip aprašyta – šiame civilizacijos modelyje nėra jokio elitizmo, nepa-

garbos arba paniekos žmogui, nes šios civilizacijos tikslas yra humanistinis gyvybinio proceso organizavimas, atitinkantis aukštus etinius reikalavimus. Akivaizdu, kad baltasis drakonas pirmiausiai formuojamas stielyje A-F, tačiau nemažiau svarbūs ir kiti, reikalingi išsivysčiusios ir pažangios asmenybės susiformavimui, kuri yra intersubjektyvios sąveikos pagrindas. Pasaulyje įmanomi įvairūs šios pusiausvyros sutrikimai dėl nevienodos žmonių padėties tikrovėje ir visuomenėje, tačiau bazinis principas turi būti visakrypčio gėrio, kuriame nėra vienas žmogus nėra laikomas tuščia vieta, neturinčia jokių teisių. Technologinėje civilizacijoje pavojingiausia yra technologinė įžambinė, kur A-FDF, aristokratinis subjektas, kitą žmogų, laiko tik beverčiu tikrovės sumatu, kuris įstatomas į technologinių projekcijų F kalėjimą ir pavergiamas pilnu pavergimu. Tokia valdžios ateities projekcija, kurioje didžioji dalis žmonijos suvokiama tokioje technologinėje vergovėje, labai pavojinga ir prieš šį projektą filognozija kovos visomis įmanomomis teisėtomis priemonėmis. Baltojo drakono civilizacijos sistemoje ši sąveika turėtų atrodyti kaip FA1F-FA2F, kur technologijos naudojamos ne pavergimui, bet galimybių išplėtimui ir pagilintai sąveikai bei komunikacijai, pavyzdžiui, pasitelkiant telepatiją, hipostratinį regėjimą, tačiau žmogaus nežudant, jo neniekinant.

Vardinė asmens tapatybės dalis neturi būti naikinama, nes šiuolaikinė bendruomenė, atitinkanti aukštos kultūros ir civilizacijos reikalavimus, gali būti pastatyta tik tokiu principu. Tai ne B, ne ED ir t.t. Šio centro nepripažįstant, neįmanoma būti aukštuomene.

3. Tentyvo reikšmė

Pateikę asmenybės teorijos sątvarologijoje pagrindus, galime pereiti prie pažinimo problemos, kuri filognozijoje viena iš svarbesnių. Kadangi ji yra „pažinimo meilė“, filogno-

zijoje tikrovės aiškinimo teorijų kūrimas – svarbiausias klausimas. Tikrovę aiškinančios teorijos praėjo vystymosi etapus, kurių pagrindiniai yra šios knygos skyrių sudarymo principas. Pagal tai, koks pasiektas etapas, sątvaras atitinka tam tikro lygio kriterijus, kurie lemia sievos kokybę. Sievos gali būti žemo išsivystymo, vidutinio arba labai aukšto, priklausomai nuo to, koks tiesos procentas žinomas, koks yra sievos veiklos mastas tikrovėje ir koks būtinybės apsiriboti supratimas. Sievos yra „tiesiagalvės“ ir „kreivagalvės“ pagal tai, ar renkasi savo veiklos mastą riboti, ar nepripažįsta sau jokių ribų – nei tikrovėje, nei žmoguje. Filognozija sątvarologijoje propaguoja tiesiagalvę sievos teoriją, suprantančią etinio apsiribojimo būtinybę, be kurio civilizacija neturi galimybių išvengti technologinės katastrofos.

Sątvare realinas skirstomas į tris svarbiausius segmentus, kurie apima pagrindines sievos kryptis, išvardintas ankstesniame skyrelyje. Tie segmentai apima priekinę, galinę ir sintezės dalį ir yra, atitinkamai, reiforma, arba fizinis, daiktiskasis pasaulis, esantis objektyviojoje kryptyje, mūsų vadinamojoje D stieliu; psichoforma, arba vidinis, psichinis pasaulis, esantis subjektyviojoje kryptyje, valdomas A-B, A-C, A-D stieliais; ir ligvoforma, kuri įsišaknijusi subjektyviojoje dalyje, bet pagal savo turinį esanti ir psichinėje, ir daiktinėje kryptyje, užgrobiamoje su F stieliumi. Lingvoforma susijusi su B struktūra, vadinama kognityviumu ir yra pagrindinis minčių pavidas, naudojamas gnostiniuose implantuose. Kalba sątvare įdomi tuo, kad ji judri, dinamiška, atsiskirianti nuo savo pagrindinio substrato ir laisvai judanti po visą suvokimo erdvę tiek vidinėje, tiek išorinėje kryptyje. Maža to, kalba ne tik apima visą šviesos arką, bet gali išeiti už jos ribų, į išorę ir įsibrasti į kito žmogaus vidinę erdvę. Todėl lingvoforma yra tas tiltas, kuris sieja protus intersubjektyviu ryšiu, kuria vietinėje teritorijoje ta pačia kalba kalbančių sąmonių bendruomenę.

Kalba iš esmės buvo pirmoji technologija, kurios pagalba buvo formuojamos šviesos arkos, įvedamas tam tikras mąstymo režimas civilizacijoje, lėmęs gyvenimo lygį ir išsi-

vystymą. Jos technologijos apima visas pradines stadijas, pradedant magija ir baigiant filosofija. Ši technologija yra psichologinė, todėl ji yra politinis įrankis, reikalingas kurti ir organizuoti socialines formas. Tačiau norint valdyti reiformą, reikia į šią terpę įvesti papildomą komponentą, kuris yra tiesa – ne tik paviršiaus, bet ir gelmės. Pradėjus suvokti kokia yra tikrovės gelmės sandara, atsirado mokslinė civilizacija, kuriai pradžia davė filosofų pastangos suvokti realybės visumos paslaptį. Gelmė buvo atverta magijoje, mitologijoje ir religijoje, tačiau jos *λογος* buvo atsilikęs gnostinis implantas, neatitinkantis hipostatrinės realybės tikros formos. Tam, kad išmoktų savo šviesos arkoje šią gelminę sritį mąstyti nauja forma, filosofai turėjo peržengti kalbos technologijos galimybes į pažangesnį jos variantą, kuris pažangesnis ne tiek poveikiu emocijoms ir jausmams, kiek savo efektyvumu.

Norint suprasti kaip ši nauja sritis atsirado, reikia prisiminti „burės“ brėžinį ir išskirti jame objektyviają ir subjektyviają dalį. Priekinė dalis yra objektyvioji, o galinė – subjektyvioji. Pagrindiniai objektyviosios dalies rodančiosios substancijos dėmenys yra erdvė ir laikas, kurie subjektyviojoje dalyje turi veidrodinius atspindžius, vadinamus tentyvu ir tenkme. Pagrindinei šio skyrelio minčiai suprasti svarbiausia suvokti, kas yra žymima naujadaru „tentyvas“. Jis priklauso tokiai sinonimų grupei kaip kontinuumas, tęsmas ir yra tam tikra sritis prote, kuri yra modeliavimo sugebėjimas, turintis savo objektu lankstomą, minkomą kontinuumą, dar kitaip apibūdinamą kaip laksatas. Šis proto objektas, kaip geometrinė minties forma, vadinamas tentyvu, kuris yra teorinė erdvės abstrakcija, paimta iš priekinės sąmonės arba susieta su ja. Tentyvas yra pagrindinis teorinio pažinimo įrankis, kuris naudojamas visuose šiuolaikiniuose gnostiniuose implantuose ir yra daug toliau pažengęs už įprastinę natūralią kalbą. Tentyvas yra toks darinys, kuris prote turi sumavimo ir antisumavimo sugebėjimus ir sugeba su šiuo dariniu susieti ženklų sistemą, tradiciškai vadinamą matematika. Žinoma, šis sugebėjimas –

kurti tikrovės modelius – naudingas ne vien moksle. Jis svarbus kūryboje, mene, pažinime.

Sujungus tentyvo valdymo galimybes su tikrovės struktūrų atspindėjimu, kuriame, istorijos eigoje, tiesos procentas darėsi vis didesnis, plėtėsi veiklos mastas, tobulėjo technologijos – žmogus darėsi vis galingesnis, o tuo pačiu ir pavojingesnis aplinkai bei sau. Sakiau, kad baltojo drakono civilizacija didžiausia dalimi priklauso nuo transcendencijos pažinimo laipsnio, kuris matosi iš gnostinių implantų į kauzalinį sumato darinį efektyvumo. Atrodytų, kad dėl šios priežasties naujos tentyvo „technologijos“ prote – svarbiausia sievos teorijos kryptis. Tačiau reikia suprasti, kad šis klausimas yra pragmatinis klausimas, kuris apsiriboja tiesos-veiklos masto perspektyva. O civilizacijai – tai tik bazinis principas, kuris didina galimybes, bet neturi pagrindinės formuojančiosios galios, įpavidalinančios sąmonę, išsivysčiusią iki dieviškos pakopos. Sievų teorija daug platesnė ir neapsiriboja instrumentinėmis dalimis prote – apima visas kūrybos ir meno formas, kurios taip pat yra „kokybės“ požymis.

Į šį klausimą pasižiūrėjus iš istorinės perspektyvos turime tokius sievos vystymosi etapus: a) ikikalbinis, arba gyvūninis; b) kalbinis, arba kultūrinis; ir c) matematinis, arba mokslinis. Šiuo metu visi šie etapai egzistuoja vienoje sąmonėje, kurie žymi tris galimas sievos formas žmogaus vidinėje erdvėje. Žinoma, veiksmingiausias yra vidurinis variantas, o aukštesnis tėra profesinio išsilavinimo požymis. Ugdymo programose užsiimama charakterio, civilizuoto bendravimo ir kritinio mokslinio proto formavimu, kurie privalomi išgyvenimui III kategorijos civilizacijoje, kuri pasiekusi „aukštųjų“ technologijų lygį, privalomą kiekvienam.

Tentyvinė civilizacija formuojasi B-D-F stielyje, kuris hipostratų aprašymui naudoja formules, kaip šiuolaikinį *λογος* variantą ir savo dėmenų rinkinyje nepripažįsta jokių subjektyvistinių ir personalistinių šios realybės galimybių. Tai griaua ankstesnių išsivystymo pakopų įsivaizdavimus, ir mitologiją bei religiją daro atgyvena. Šiek tiek kitaip yra su ma-

gija, kurios teorijos artimesnės mokslui, nes turi savybių susijusių su struktūrinimu, schematizavimu ir maginių formulių naudojimu. Maginį ritualą galima laikyti technologijos provaizdžiu, kuris yra tam tikros procedūros ar veiksmų schemos naudojimas norimam rezultatui gauti. Magijos formulė yra sigilas, kaip geometrinio simetrono, atitinkančio hipostatros struktūrą, atmaina.

Akivaizdu, kad baltojo drakono civilizacijai – toks principas nebus pakankamas, tačiau tai būtinas etapas, kurį reikės išvystyti iki maksimumo. Šioje vietoje išryškėja pasirinkimo būtinybė – ant kurio centro turi būti statoma žmogaus teorija. Prieš tai rodytame principu tuo centru buvo asmenybės centras ir pagrindinis šio centro formavimosi modelis. Šiame skyrelyje pateikiau išcentruotą variantą, kuris statomas ant B stielio, kuriuo yra kognityvinis žmogaus sugebėjimas. Jeigu civilizacija statoma ant šio centro – tai yra B-civilizacija, arba mokslinė civilizacija, paremta B-centru. Ankstesniame skyrelyje pateikiau A-civilizacijos variantą, kur visuomenė yra A-centruota. Yra ir kiti variantai, kurių čia neaptariau, kaip E-civilizacija, paremta kūno sureikšminimu, hedonizmu; D-civilizacija – kaip daiktiškojo pasaulio išaukštinimas, gamtos grožio ir natūralios tvarkos propagavimas ir t.t. Norėtusi turėti civilizaciją, kuri apimtų viską, tačiau bet koku atveju dominuoja koks nors vienas principas, kuris laikomas svarbiausiu ir reikšmingiausiu, suteikiančiu didžiausią galią.

Savo filognozijos variante pasirinkau teoriją grįstą objektyviaja kryptimi, kuri apibūdinama kaip gyvybinis procesas, REH-SI. Tą darė ir A. Šliogeris, raginęs sugrįžti prie pačių daiktų, kuriuos jis įvardijo kaip Esmo stichiją. Tačiau atsisakant radikalizmo ir integruojant į bazinį modelį visas kitas galimybes, laikant, kad visi sievos stieliai, jeigu tinkamai įpavidalinti ir suformuoti, turi perspektyvos teisę. Biosferos degradavimas, žinoma, sukeltas dėl proto, mokslo ir technologijų, bet tik todėl, kad jie nėra tinkamai suformuoti, nėra pakankamas moralinės sąmonės išsivystymas. Tačiau šiuos klau-

simus ištaisius, problemas galima išspręsti be proto amputavimo, kaip siūlė A. Šliogeris.

4. REH-SI

Užbaigdami horizontalią sievos ašį, turime aptarti sumato, žymimo B-D (A, S, Z, U, K), teoriją filognozijos metodu. Pradėkime nuo junginio B-D, kuris yra sievos dalis, žyminti protą ir juslinį suvokimą. Tuo atveju, jeigu objektas, vadinamas sumatu, tik stebimas nenaudojant proto, funkcijos pozicijoje turime D, kuri rodo, kad sumatas matomas grynu, nemažančiu suvokimu, arba prie jo neklijuojamos jokios mintys – nėra sumanto. Tuo atveju, kai turime B, sumatas sujungiamas su kognityviniu laksatu, projektuojamu į Z struktūrą, kuri mano ankstesniuose atskleidimuose, kitose knygose, vadinama *dzeta struktūra*. B-Z gali būti bet kas – atsiminimai, supratimai, teorijos, planai ir t.t.

Susipažinę su mano teorijomis, turėtų prisiminti, kas yra *dzeta struktūra*, todėl čia pateiksiu tik likusių funkcijos narių reikšmes. K yra kauzalinis kūnas, kuris yra anapusinėje hipostratoje, anapus sumavimo proceso. Šis kūnas yra tikras holoplastinis esinys, kurio suvokime dalyvauja tik nedidelis procentas, todėl reikalingas nematomos dalies atskleidimas protu. Pasiekę lygybę $Z = K$, turime galutinį rezultatą, pagrindinę filognozijos siekiamybę. Tačiau tam turi būti išvystyta hipostratikos teorija, kuri suvokia, kokia yra tikrovės esmė ir prigimtis, kaip sprendžiamas paslapties atskleidimo klausimas. Su U nariu viskas šiek tiek paprasčiau, nes šis narys suprantamas pagal savo sievos struktūrą, darant daugiau ar mažiau tikslią projekciją B-U, iš savo surinktų duomenų apie žmogų ar kitą būtybę. S yra semantinis kūnas, tas masyvinis darinys, kuris suvokiamas ne regos joslėmis, bet taktilika arba vidiniu jausmu, jeigu taikomas savo atžvilgiu. S dalį suvokti taip pat geriausia pagal save, jeigu objektas tos pačios rūšies, arba pa-

sitelkus kognityvinę vaizduotę. Ir paskutinis yra A narys, žymintis akių kūną, arba tą apvalkalą, kuris sukuriamas regos ir yra pagrindinis D pavidalas, tai yra, D-A.

Jeigu sumuojamas ne gyvas objektas, U struktūra išsiima ir turime B-D (A, S, Z, K), kuris gali turėti du variantus: B-D ir D. Pažįstant negyvus objektus, B-Z yra pagrindinis stielis, kuris formuojamas kognityvinio kontinuumo, vadinamo tentyvu. Tentyvas iš pradžių antisumuojamas, sukuriant matematikos struktūrų erdvę, tada ta erdvė, imituojuant kauzalinio kūno geometrinį simetroną, projektuojama į Z. Rezultatas gaunamas, kai pasiekiami lygybė $B = Z = K$. Sujungus šią lygybę su procentais, gaunasi: a) pradiniame taške B 5 proc. = Z 5 proc. = K 100 proc.; b) galutiniame taške B 100 proc. = Z 100 proc. = K 100 proc. Tai pagrindinis filognozijos modelis, kuris naudojamas vystant žinojimo sistemą, vedančią prie baltojo drakono civilizacijos.

Kadangi filognozijoje ezoterikos ir magijos teorijos taip pat laikomos legaliu tyrimų objektu, šias funkcijas turime išplėsti ir tokioms sritims. Turime variantus, kai fasadinė objekto struktūra nesumuojama ir funkcijoje nėra D komponento, kurį pakeičiame X. Gauname tokią funkciją: X (S, Z, U, K). Matome, kad kadangi nėra D-A dalies, dingsta keli nariai ir lieka tik tie, kurie reikalingi aprašyti nematomą objektą. Jeigu nematomas objektas neturi sumatoriaus, išimamas U narys ir gaunama funkcija X (S, Z, K). Šie transcenderiai, kadangi neišimti visi fasadiniai suvokimai, visgi suvokiami per S „regėjimą“, t. y., taktiliką, o tikrovėje nesuvokiamumą galima dar labiau pagilinti, gaunant absoliutų transcenderį, kuris turi tik kauzalinį kūną ir kažkokią teoriją savo atžvilgiu, X (Z, K); ir jeigu nėra teorijos – X (K). Kaip buvo sakyta, filognozija yra gelmininkų teorija, todėl tokie objektai – taip pat svarbūs realybės tyrinėjimuose, kurių rezultatas yra tikras žinojimas, tikras mokslas.

Magijoje ir ezoterikoje dažnai kalbama apie nematomą hipostratinį poveikį, kuris jaučiamas pagal būsenos pablogėjimą ir įvairius netiesioginius simptomus. Funkcijoje tai bū-

tų galima pavaizduoti – sielą žymint PSI, o kūną FI – taip: X (PSI ← Z, K) arba X (FI ← Z, K). Tuomet X pavirsta į neapibrėžtą pojūtį, būseną, įvairius simptomus, rodančius nematomą priežastį. Priežastys gali būti įvairios ir jos turi būti nustatomos tikru nustatymu, o ne išgalvojamos. Todėl pirmiausiai tiriamos įprastinės versijos, žiūrima kokie pažeidimai atrandami diagnostikos prietaisais. Tačiau net jeigu yra „natūrali“ priežastis, neišku kokia tikrovėje yra „priežasties priežastis“, nes pažeidimas gali būti sukeltas nematomos jėgos. Be abejo, žinomas nematomas jėgas turime identifikuoti teisingai, kaip bakterijos ir virusai, grybeliai, sporos, nematoma radiacija, cheminės priemonės, kaip antai, haliucinogenai, miego dujos, žudymo dujos ir pan. Tačiau daroma prielaida, kad be šių pasitaiko atvejų X (PSI ← Z, U, K). Visas okultizmas yra paremtas teorija, kad šis pasaulis egzistuoja, nors mokslo neįrodytas, ir jo tikslas – užmegzti su šiuo ryšius. Kokiu principu tai „įvyksta“ ir „neįvyksta“ – iš mano įrodymų akivaizdu. Kadangi yra sukurta psichotroninė technologija ir telepatija, šiuo pasauliu galima apsimitinėti su techninėmis priemonėmis. Todėl transcenderiai yra ne tikri – tai žmonės, kurie turi „humoro jausmą“, kuriems patinka krušti protą.

Maksimalus tiriamas sumatas yra Žemė, kurią taip pat galima analizuoti šiose struktūrose. Funkcija galėtų būti tokia, ypač panpsichistinėse Gajos teorijose: B-Ž-X (PSI, FI ← A, S, Z, U, K). B-Ž-X reiškia, kad sumatas suvokiamas protu, naudojant Žemės teorijas kaip gnostinius implantus, ypač dvasines teorijas, o Ž-X reiškia, kad sumatas yra regimas, fenomenologinis ir neregimas, paslėptoji gamtos dalis, kuri laikoma gyva, todėl apdovanojama sievos galimybe – Žemės sieva. Filognozijoje šis principas žymimas REH-SI ir projektuojamas į kuriančiąją gaublę. Ar toks psichovektorius rodo tiesą, ar tai tik psyopas – ne tiek svarbu; svarbiau yra teisingos sąmonės formos sukūrimas, kuri saugotų būtinąją tvarką ir iš santykio su realybe išimtų cinišką, grobuonišką, jokių etikos normų nepripažįstantį požiūrį. Tai, kad Žemė ir aplinka žmogų veikia teigiamai ir neigiamai nematomais būdais – seniai ži-

noma. Todėl patartina turėti gamtoje savo „gėrio zonas“, kurios stiprina kūną ir vengti patogeninių zonų, kurios veikia neigiamai. Tai ezoterikoje žinoma „jėgos vietų“ pavadinimu, kur galima, esant reikalui, „pasikrauti energija“ ir „išsigydyti“.

Sievos teorijoje ši dalis, kuri prasideda B ir baigiasi D, bet centruojasi A struktūroje, vadinama horizontaliaja ašimi, valdančia sievos protinę sąveiką su aplinka. Šią sąveiką galima statyti ant A struktūros, o galima ant B. Mano pasirinktas variantas yra asmenybės centras, kuris turi būti pagrindinė žmonės su žmonėmis ir žmonės su tikrove siejančia vieta. Visi kiti pasirinkimai sievos teorijoje laikomi pagalbiniais, nes jie tik įrankiai, kuriuos naudoja centrinė žmogaus vieta. Ši vieta yra teisių ir pareigų subjektas, etinio įsipareigojimo tikrovei garantas. Pažymėję šią vietą CS raidėmis, gauname tokią funkciją: CS-Ž-X (PSI, FI ← A, S, Z, U, K). Tai pagrindinė filognozijos reanizmo struktūra, kuri čia pažymėta tik kaip šablonas, tačiau tikrovėje visos raidės užpildomos žiniomis, teorijomis, informacija.

Toks rašymo stilius yra kažkas panašaus į greitrašį, kuris gali atrodyti nesuprantamas. Tačiau tik todėl, kad savo prote raidėms nesuteikiamos reikšmės ir prasmės. Norint suprasti esmę, reikia įsidėti į savo protą visas mano knygoje atskleistas teorijas, tik taip teksto mistika nuskaidrės, parodys tikrą minties šviesą. Tai yra okultizmas arba magija tik perkeltine prasme, kaip fasadinis žaidimas – iš tikro viskas paremta teisinga mintimi, patikrintomis žiniomis, kurios griežtai įvertinamos pagal pasiektą tiesos ir veiklos masto lygį. Šiuo metu tai tik „šablonai“, tačiau be jų kelionė į tikrą dievų pasaulį būtų neįmanoma.

5. Ezistencinės ligos problema

Pagrindinėse sąveikose su tikrove, gali atrodyti, kad C sumantų kompleksai neturi jokios reikšmės, tačiau magijoje,

religijoje ir net filosofijoje šie psichikos modalumai vaidina ganėtinai didelį vaidmenį. Tai matome krikščionybėje, kur akivaizdi „žemų“ kūniškų geidulių ir aistrų sublimacija, vartojant tokius ryšio su dievu apibūdinimo terminus kaip ekstazė, palaima, kurie akivaizdžiai susiję su orgazminiais lytiniais pojūčiais, religijoje perkeltais į dvasinę realybę. Tai labai ryšku egzistencializmo filosofijoje, kur santykis su realybe aiškiamas per filosofinės būsenos prizmę, suteikiančios mąstymui specifinę kokybę, stilių ir raiškos priemonių formą. Magijoje, kurioje be tam tikros „tamsios“ nuotaikos neįmanomas joks bendravimas su anapusiniu „blogio“ pasauliu, kuris yra mago tikėjimų objektas. Taigi, vieni judėjimai ieško „sunkių“ būsenų, adeptui suteikiančių svorio, vertės ir reikšmės, kiti „lengvų“, su kuriomis vilioja pasekėjus, siūlydami dvasinių malonumų ir saldumynų, kurių vartojimas suteikia gyvenimui džiaugsmą, padaro žmogų laimingu.

Kadangi ši sritis gerai neištyrinėta ir nesuklasifikuota, ją aprašinėti yra gana sunku, nes turimos sąvokos apima ne daugiau 20 proc. visų būsenų, nuotaikų, jausmų ir emocijų, kiekviena iš kurių turi daugybę atspalvių. Tačiau galima pabandyti bent kai kuriuos pagrindinius modalumus trumpai apibūdinti, kad susidarytų sievoje reikalingų supratimų pagrindas. Šio stielio centro pagrindinės charakteristikos burės koordinacijų sistemoje yra plotas, intensyvumas, kokybės, konfigūracijos, lokalizacijos, kurios suteikia 3D paviršiui tam tikrą formą ir ekspresinę struktūrą. Ši sąmonės dalis susijusi su visa bendrąja gauble, todėl sąveikauja su kitais sumavimo paviršiais juos modifikuodama – paryškindama arba maskuodama, išstumdama. Intensyvumai gali būti nukreipti į save, į kitą arba į nieką, kuris gali būti suprantamas kaip gyvenimas, visa tikrovė, egzistencija, būties „beprasmybė“. Tokios egzistencinės būsenos išeina iš centrinio gyvybės branduolio, kuris Froido apibūdinamas kaip gyvenimo ir mirties instinktas, įvardijami kaip noras gyventi ir noras mirti. Jų atspindys bendrojoje gaublėje yra laimės ir kančios būsenos. Šios būsenos gali būti įsišaknijusios į tikrovę ir būti padėties pasaulyje atspindys, o

gali kilti iš pačio gyvybės centro, kurį įpavidalina minėti „instinktai“. Gerovė gyvenime nebūtinai daro žmogų laimingu, jeigu ji susijusi su kaltės, beprasmybės ar absurdo jausmu ir žmogų užvaldo noras mirti. Vargas, kančia nebūtinai daro žmogų nelaimingu, ir noras gyventi verčia kovoti už savo gyvenimą bei gyvybę.

Priklausomai nuo to, kokiame pasaulyje ir kokį gyvenimą gyvena žmogus, jam pastangų savo tikslų pasiekimui gali reikėti daugiau arba mažiau, nuo ko priklauso žmogaus vidinis psichologinis pasirengimas. Ši psichinė energija, kuri sutelkiama įveikiant kliūtis, vadinama valia, susijusi su gyvybės ir mirties instinktu bei kitais sąmonės modalumais – yra tokios būsenos, nuotaikos ir jausmai, kurie energiją didina ir yra tokios, kurios ją silpnina, sekina, pasyvina ir visai užmigdo. Ši psichinė realybė buvo pagrindinis Nietzsches klausimas, kurio problema buvo – kaip sustiprinti civilizacijos energiją, valią, norą gyventi. Vienu iš veiksnių, neigiamai veikiančių gyvenimo instinktą, jis laikė klaidingas tikrovės teorijas, kuriose neteisingai aiškinama tikrovė, suteikiant jai neegzistuojančią vertę, prasmę ir tikslą, – o kai apgaulė išaiškėja, savo prote patyrus nušvitimą, tiesos praregėjimą, gyvenimas netenka prasmės – sąmonė paskęsta nihilizmo naktyje.

Sątvorologijos tikslas būtų aprašyti visas įmanomas sievos konfigūracijas, kurios labai įvairios, sudėtingos ir individualios. Tam reikalinga pilna C mazgo sumantų klasifikacija, kurią įmanoma padaryti tik turint pilnavertį gyvenimą, ašturų protą, patirtį ir sugebėjimą ją įžodinti naujais pavadinimais. Tai ypač svarbu C stielyje, kuris yra žmogaus gyvybės pamatas, valdantis visas kitas funkcijas, be kurio neįmanoma jokia maginė, religinė ar filosofinė doktrina, kuri patenka į „gyvenimo“ filosofijų kategoriją. Svarbu neužmiršti, kad dauguma būsenų yra išorinio pasaulio atspindys, todėl darant šią klasifikaciją svarbu žiūrėti žmogaus gyvenimo trajektoriją ant planetos paviršiaus: koks tos trajektorijos smaigalyje horizontas. Imant gyvenimą nuo pradžios, horizonto konfigūracijos yra tokios: a) horizontas laipsniškai auga, plėsdamasis į tiesą; b)

horizontas laipsniškai auga plėsdamasis į melą; c) horizontas nesikeičia, visas lieka tiesoje nuo pat pradžių; d) horizontas nesikeičia, visas lieka mele nuo pat pradžių; e) horizontas pradeda tiesa, bet baigia melu; f) horizontas pradeda melu, bet baigia tiesa.

Kadangi būsenos, nuotaikos, jausmai lokalizuoti arba centruoti tame pačiame plote kaip ir asmenybės centras, stielis C-A suteikia žmogui charakterį, kuris gali būti laimingas, nelaimingas, valingas, bevalis, ramus, sudirgęs, ekspresyvus, abejingas ir t.t. Ši tema ir šis stielis filognozijoje svarbus dėl kelių priežasčių – siekiama pažinti ir suprasti žmogų, siekiama taip formuoti jo savybes, kad turėtų nesutrikusią jausminę, emocinę dalį, kiek ji formuojama per vaidmenų projekciją į tapatybes. Kita vertus, šios srities pažintinė vertė nėra tiesioginė ir nelabai didelė, nors turi protinių ir kitų sugebėjimų modifikavimo galimybę – šviesioje, aštrioje, energingoje, lengvoje sąmonėje protas dirba lengviau; tamsioje, apsiblaususioje, apimtoje sunkio, klampioje – daug sunkiau. Tai priklauso nuo įvairių priežasčių, nuo gyvenimo aplinkybių ir protiniam darbui gali būti tinkamas arba netinkamas metas. Ypač svarbus filosofijai ir religijai psichikos fundamento principas, nes jis lemia pagrindinę filosofijos ir pažinimo kryptį – į gyvenimą, tikrovę, būti arba į mirtį, netikrovę, nebūtį. Dėl šios priežasties Nietzsche ir skirstė psichiką į sveiką ir nesveiką, įvardinta prasme.

Kartais atsitinka taip, kad į tokią būseną patenka visa civilizacija, kurią atsiranda poreikis gelbėti – taip gydymo specialistai sugalvoja įvairių „gydymo“ būdų, kurie „gydo“ pasitelkdami religiją, ezoteriką, filosofiją, meną ir pan. Nors paprastai to nereikia, ir civilizacija paprasčiausiai auginama, teisingai nukreipiant jos instinktus, įstatytus į teisingas filosofines sąvokas. Apskritai tai filosofijai būdinga – būti reakcija į kokią nors pasaulio problemą, pasiūlant tos problemos sprendimo būdą. Tai gali būti politika, ekonomika, visuomenė, žmogaus samprata, kurių modelis neatitinka žmogaus galimybių, prievartauja jo psichiką, ir kenčiančios masės bei pavie-

niai reformatoriai bando šias teorijas dekonstruoti ir sutriuškinti. Čia susijungia gyvenimo vargas, noras gyventi ir protas, surandantis įrankius, padedančius sumažinti gyvenime kančios mastą. Toks, pavyzdžiui, buvo budizmas, kurio pagrindinė tezė yra „gyvenimas – tai kančia“ ir atsakymas: „vienintelis kelias išsivaduoti iš kančių ir pasiekti nušvitimą yra budizmas“.

Ką visame šiame kontekste turėtų pasiūlyti filognozija? Kokio „sutrikimo“ ji simptomas? Ji yra valia gyventi ar mirti? Kokia problema identifikuojama ir koks siūlomas jos protinis sprendimas? Jis siūlo sveikatą ar ligą gyvenime? Manau, kad į šiuos klausimus atsakymas buvo duotas pakankamai aiškūs. Problema yra tiesos neturėjimas, žema sąmonės kokybė, metodų silpnumas, sąžinės stoka pažinime. Tai formuluojama visą tiesą dalinant į tūkstantį dalių ir parodant, kad šiuo metu, religijos, filosofijos savo „tiesose“ yra tik pirmoje ar antroje šios visumos dalelėje, kas įrodo, kad tiesos neturime, tiesos nėra. Nepaisant to, visose srityse turime tiek daug savo „teisybės“ fanatikų, kad ima siaubas, ypač kai tomis pseudo-tiesomis vadovaujantis priimami gyvenimo ir gyvybės likimą lemiantys sprendimai. Šios situacijos nesuvokimas ir yra ta priežastis, dėl kurios kuriamas filognozijos metodas, dėl kurios reikalinga sievos teorija. Filognozijos tikslas – sukurti gerovės ir laimės pasaulį žmonėms, pagrindžiant teoriškai veiksmingų modelių būtinybę. O tiems, kas siekia pažinimo, tikrovės, paslapties šydo nuėmimo – atverti naujus mąstymo kelius, nušviesti pažangiomis idėjomis intelektualinę kelionę.

Tam labai svarbu tinkamai suprasti vertikalią sievos ašį, kuri žmoguje yra gyvybės centras, valdomas bendrosios egzistencinės nuotaikos – C (B-A-E-D). Ši nuotaika gali rodyti gyvenimo džiaugsmą, nusivylimą gyvenimu, plūstančią būties energiją ar letargą ir psichologinę mirtį. Bėlieka šioje dėlionėje aprašyti paskutinį elementą, E, kurį aptarsime kitame skyrelyje.

6. Užribio teorijos

Kūno klausimas yra svarbiausias gyvybės klausimas, nes jis yra sistema, kurioje sutelktos visos gyvybinės funkcijos; tačiau sątvorologijoje dominuoja ne biologinė interpretacija, o „psichologinė“, klausimą sprendžianti iš sumatoriaus perspektyvos. Šioje perspektyvoje išskiriame paviršinį ir gelminį požiūrį, vadinamą homunkulo ir pirmapradžio kūno perskyra. Sievos teorijoje kūnas yra daugianaris homunkulas, kuris yra tik tam tikras sumavimo proceso rezultatas, vadinamas sumatu ir sumantu. Tai, kas yra anapus, aiškinama kaip gnostinis implantas, vadinamas *dzeta struktūra*, kurios tikslas atskleisti tikrą pirmapradžių hipostratinių sąveikų tinklą, vadinamą sietynu. Pirmapradis kūnas, kurio matome tik akių sumatus bei jaučiame kaip vidinį jausmą, kurį vadinu „semantiiniu kūnu“, su tikrove sąveikauja anapus suvokimo ir šiose sąveikose yra tikroji žmogaus padėtis realybėje, įsisupus į materialius ir nematerialius santykius su aplinkos objektais.

Kadangi mus domina tikrovė, turime suprasti būtent šią pirmapradę, nuo akių ir proto paslėptą būties formą, kurios pažinimas žmogų galėtų padaryti savo likimo šioje tikrovėje šeimininku. Kadangi sietynas pats nesumuojamas, nes yra anapus sumato, pirmapradėje realybėje, jis suvokiamas protu, modeliuojant. Šis modeliavimas yra gnostinis implantas, vadinamas *dzeta struktūra* tiek objektyvioje, tiek subjektyvioje pusėje. Sietyno konfigūraciją raidiniu žymėjimu galėtume apibrėžti kaip $(B, A, C, E) \Omega-Z \rightarrow \leftarrow Z-\Omega (E, X)$. Šiame pavyzdyje, sąveika yra objektas į objektą, be jokių hierarchinių vaizdinių, kurie naudojami religijoje arba teologijoje. E yra kūno homunkulas, atsirandantis sumatoriuje, o Ω yra pirmapradis kūnas, suvokiamas kaip tikras, pilnas žmogus, kuris tikrovėje būva savo tikru ir pilnu buvimu, peržengiančiu visus sumatoriuje susikuriamus įsivaizdavimus apie tai, kas jis yra.

Kas yra *dezta struktūra*, nemažai aiškinau, bet čia, manau, reikia bazinį principą pakartoti. Sumatoriuje turime

dvi burės ašis, kur horizontali yra „gnostikų“, o vertikalė – „genetikų“. Atitinkamai žmogaus kūno homunkulas suvokiamas per savo tikrąją gyvybinę ašį ir gnostinę ašį, vadinamą *dzeta struktūra*. Gyvybinės ašies pradžia yra pirmapradis, kauzalinis kūnas, kurį komplekse pažymėjau kaip Ω . Toliau eina semantinis kūnas, kuris yra sumatoriaus sukuriamas vidinis jausmas, esantis už akių, „matomas“ arba „jaučiamas“ kai užsimerkiame. Šis vidinis jausmas sujungia į visumą visus somatinius pojūčius ir sumatus, tokius kaip malonumas, skausmas, taktiliniai išpūdžiai, kurie aprenjami „akių kūnu“, kuris yra genetinės ašies reprezentacinė struktūra. Kita ašis yra vadinama gnostine, ir burėje ji yra horizontalus B-A-D stielis, kūno projekcijoje suvokiamas per du pagrindinius aspektus, išsidėliojančius Z raidės forma – vidinį laksatinį kontinuumą, į kurį protas projektuoja gnostinį implantą, žinias bei supratimus. Genetinė ašis yra sumatinė dalis, o *dzeta struktūra* homunkule yra sumantas, tai yra, subjektyvus žmogaus į kūną projektuojamas išpūdis.

Kūno sumatai yra keturių rūšių: geisminiai – kaip lytinis potraukis, alkiniai – kaip maitinimosi sistemoje, gynybiniai – kaip įvairios skausmo reakcijos ir koviniai – kaip jėgos pojūčiuose, judrume, energijoje. Visi šie psichologiniai žmogaus prisitaikymai reikalingi žmogaus išgyvenimui ir savo rūšies pratęsimui. Sumantas yra *dzeta struktūra*, kuri rodo kaip protas supranta savo pojūčius, ką žino apie save, pasaulį ir apskritai gyvybę. Prie šių dalių dar prisijungia jausmai, emocijos, nuotaikos, apimančios visą bendrąją gaublę, kurioje yra kūno projekcija ir įneša į ją išpūdį, ateinantį iš C stielio. Ir, be abejo, kūnas turi asmenvardinę dalį, A, kuri yra asmens centras, suvokiamas kaip šios sistemos šeimininkas ir savininkas, pagrindinis jos komponentas.

Senosios tradicijos žinojo, kad visa tai paviršinis iliuzijų pasaulis, už kurio slypi neišsemiamą gelmė, kurioje yra tikras žmogus, surištas su transcendentiniu kuriančiuoju pradū, esančiu hipostratose ir mano vadinamu kuriančiaja gauble. Kuriančiosios gaublės simetronas yra paslėptas nuo akių ir

proto ir jo atskleidimas – tolimos ateities klausimas. Tačiau šiuo metu galime suprasti reikalo esmę bent tokių grubių kategorijų lygyje. Kuriančioji gaublė yra susijusi su subtiliaisiais laukais, kurie nesumuojami sumatoriuje ir suvokti juos galime tik pasitelkdami loginį mąstymą. Kodėl tokia logika reikalinga? Todėl, kad turi būti žmogaus būties pagrindas, kažkokia jo pirminė priežastis, pirmasis judintojas. Jeigu yra rezultatas, turi būti ir jo sukėlėjas. Tas sukėlėjas įvardijamas bendrybe „kuriančioji gaublė“, kuri yra tarsi vartai, kuriuos suradęs žmogus įgyja galimybę patekti į vidų, į tikrovės paslapčių teritoriją. Grubiąją priekinę materiją, kuri irgi įeina į sietyno struktūrą ir mūsų akims pasirodo kaip daiktiškasis pasaulis, kuria priekinė sąmonė, kuri informaciją surenka per akis, garsus ir pan. Ši materija tikrovėje vadinama fizine brana. Subtilią galinę materiją, kuri susijungusi į sielos darinį, kuria vadinamoji gnostinė brana, esanti subtiliųjų energijų kategorijoje, tolimųjų eterių spektrinėje dalyje. Visos šios realybės vargu ar yra ištinė terpė, kaip koks nematomas kieselius arba tešla, kurioje vaikšto mūsų pirmapradžiai kūnai – greičiau yra išvystyta geometrinė simetrijų struktūra, kurią šioje knygoje vadinu sietynu. Sietynas yra ta tarpinė dalis tarp aplinkos ir žmogaus, žyminti perėjimą iš jo į nežmogišką realybę ir iš nežmogiškos realybės – į žmogų. Per jį žmogus įaustas, įsišaknijęs tikrovės energijose, ir tikrovė, įsišaknijusi į žmogų, maitina jį savo gyviniiais syvais.

Ant planetos yra pačių įvairiausių aplinkos sąlygų, kurios gali būti patogeninės arba gėrinės, ir žmogus per sietyną susiriša su šiomis zonomis, siurbdamas į save gerąją arba blogąją energiją. Klausimas darosi sudėtingesnis todėl, kad visas šis slaptas pasaulis nematomas sąmonėje, ir jeigu protas nesuranda loginio sprendimo, kuris yra suvokti, koks mažas tikrovės informacijos kiekis sumuojamas sąmonės sumatuose, žmogus gyvena uždarytas suvokimo iliuzijoje, kurioje žmogaus sumavimo procesu sukuriamas realinas tapatinamas su realybe, tikrąja esatimi.

Tačiau šios tikrovės rimtos teorijos egzistuoja nebent ezoterikoje ar magijoje, o mokslas laikosi įsikibęs į savo sumatinę iliuziją ir žmogaus spektre pripažįsta tik priekinę, grubiąją materiją, kuri patikslinama įvedant „mėsoje“ fiziologinį procesą. Iš tikrųjų, be mėsos yra daug realių, nematomų, subtilių procesų, kurie kūno sietyną slegia nuolatiniu slėgimu, su aplinka vykdo energijų mainus, švitina kiaurai skrodžiančiomis spinduliuotėmis, moduliuoja eterinėmis struktūromis. Visa tai nematoma, dažnai neįjuntama arba jaučiama tik abstrakti, miglota būseną, kuri pakeičia sąmonės savijautos kokybę keiliais laipteliais žemyn, bet neteikia jokios informacijos apie anapusinėje tikrovėje vykstantį hipostratinį procesą. Ši sritis ilgai buvo uždara ir net uždrausta, nes joje yra slepiamos slap- tų karinių technologijų paslaptys, kurios apsaugotos valstybine paslaptimis ir naudojamos prieš žmones nešvariose operacijo- se, tad nenuostabu, kad valstybė nenori, kad visuomenė sup- rastų šiuos principus. Filognozai nebijo gąsdinimų ir nesiruo- šia slėpti tai, kas turi būti vieša ir kas, panaudojus šiek tiek sveiko proto ir logikos, yra akivaizdu. Todėl laikui bėgant sąsaja tarp sietyno struktūrų ir sievos bus aiškinama vis tiks- liau ir teisingiau, apie tikrovę surenkant vis daugiau patikimų žinių.

Bet kokių atvejų, iš to, kas pasakyta, matosi, kad kū- no klausimas filognozijoje sprendžiamas rimtai, neapsiribojant „mėsininko“ požiūriu, todėl atsakymas panašus į tą, kuris duodamas populiariose ezoterikos teorijose, pradedant joga, tantra ir baigiant *New Age* bei magija. Kodėl taip yra? Ir ar filognozija yra ezoterika? Atsakymas paprastas – filognozija nėra ezoterika, o toks pateikimas į mokslo „užribį“, kur esą su- sirinkę įvairaus plauko „šarlatanai“ rodo, kad mokslas perne- lyg susiaurino žmogaus tyrimus, ir paliko dideles teritorijas įsisavinimui žmonėms, kurie tam ne visada tinkami, nes tenori iš sukčiavimo užsidirbti. Tačiau jeigu čia dirba tinkami žmo- nės, turintys talentą ir teisingą metodą, žmogaus pažinime pa- siekiamas stulbinantis proveržis.

Kūnas glaudžiai susijęs su medicinos mokslu, kuris labai susiaurino žmogaus sampratą, nepripažįsta tikros jo prigimties, jo „taisymui“ naudoja per daug grubius metodus, kurie yra ties tyčinio kenkimo riba. Nenuostabu, kad mus domina alternatyva, ištaisytas požiūris į žmogaus kūną, kuris sievos sandaroje žymimas E raide ir yra apačioje, o ši sumavimo projekcija kyla iš pirmąpradžio kūno, kuris yra žymimas Ω . Ieškojimas tiesioginio ryšio su tikrove, harmoningas įsikomponavimas į supančią energetinę struktūrą yra svarbi žmogaus gyvenimiškos išminties dalis.

7. Pasaulio šventumo pajauta

Aprašinėdamas B ir D stielius, parodžiau bendrąjį gnostinio implanto principą, kuriuo siekiama atverti paslėptą pasaulio dalį. Ši dalis vadinama hipostratine ir nuo jos pažinimo lygio priklauso žmogaus psichovektoriaus gylis. Nuo to priklauso ar žmogus gerai išmano tikrovės principus, ar turi tik paviršutinišką supratimą, kuriuo remdamasis priima neteisingus sprendimus. Visas gylis yra visos tikrovės išsėmimas, norimas baltojo drakono civilizacijoje. Kaip tai turėtų atrodyti – sunku pasakyti, nes žinios ir galimybės atveria dideles grėsmes, todėl verta to siekti, ar ne – diskusijų objektas, ir klausimas, manau, išaiškės tyrimų eigoje. Bet kokiu atveju, trikampė struktūra A-B-F – labai svarbus istoriją formavęs faktorius, rodęs žmogaus didelę išmintį arba beprotybę.

Filognozijoje išskiriami du gnostinio implanto, vadinamo *λογος*, supratimo būdai: a) pirmas yra garbinamasis, tikrovės fundamentą laikantis šventu, neliestinu, ir b) pragmatinis, ieškantis naudos, hipostratikos pritaikymo būdų. Mūsų laikai seniai tikrovės šventumo ir neliečiamumo jausmą prarado, iš kas-centrinės perspektyvos persikėlę į kuo-centrinę, tačiau senesniais laikais tokia sąmonės būseną buvo gana paplitusi. Garbina daugiau religijos, o šiais, mokslo viešpatavimo

laikais, toks santykis su tikrove tapo neįmanomas. Tikrovė buvo nuvainikuota, neteko paslapties aureolės, įsivaizduojant, kad jeigu mokslas ir neturi pilnos tiesos, tai sprendžiant pagal jau turimą rezultatą, tikrovė neturi jokių dieviškų savybių, tad domina tik kaip naudos šaltinis. Religijos žlugimas reiškia, kad projektas tikrovę paversti kosminiu kas-centru, eina į pabaigą, išstumiamas resursinimo ideologijos.

Toks principas galioja tiek paviršininkų, tiek gelmininkų teorijose, skiriasi tik tikrovės žemėlapio struktūra. Vienas iš filosofų, bandęs atstatyti tikrovės šventumo pajautą, buvo A. Šliogeris, raginęs sugrįžti prie pačių daiktų ir pamatyti jų būtį savyje ir sau, kuri nebūtų tik suvartojimo objektas. Transcendencijoje tokį principą propaguoja krikščionybė, islamas, du globaliniai judėjimai, siekę neriboto viešpatavimo planetoje. Ar tai teorijose nuoširdžiai tikima tiesa, ar tik valios viešpatauti įrankis – kitas klausimas. Jų antipodai – kai kurie filosofai ir ypač mokslininkai, kurie nepripažįsta brovimuisi į tikrovę jokių ribų, vadinasi nemato joje nieko švento, o be šio jausmo pamatyti tikrovę kaip tikrą, anapusinę, tik sau egzistuojančią tikrovę yra neįmanoma.

Nuo to koks F stielis, kylantis iš asmens centro arba iš proto, priklauso kaip žiūrima į kitą žmogų. Jeigu žmogus laikomas aukštesnės tikrovės kūriniumi jis įgauna iš jos kylančio šventumo dalelę ir taip tampa tikru kas-centru, su kuriuo bendraujama asmenvardiniame lygmenyje, neperinterpretuojant būties ir jos nesupragmatinant. Ir net jeigu mokslas turi tokį supragmatintą invazinį sluoksnį, žmoguje lieka neliečiamas branduolys, kuris, kaip įprasta sakyti šiuolaikine terminologija, – „turi žmogaus teises“. Tuo tarpu mokslas nelaiko šios hipostratinės dalies „aukštesne realybe“, vadinasi savo proto sugebėjimais pasikelia virš jos ir pasiskelbia jos šeimininku, ir tai daroma neturint tikrovės supratimo, paprasčiausiai projektuojant „nešventumo“, „žemumo“ interpretaciją. Tuo metu tikrovė veikia kaip veikusi nepriklausomai nuo to, ką apie ją galvoja mąstantys dvikojai.

Magijoje, mitologijoje ir religijoje šis suvokimas yra giliai įsišaknijęs – kad realybė yra savarankiška tikrovė, nepriklausoma ir nepriklausanti žmogui ir kad jie čia yra tik svečiai, kurie kaip tokie ir turi elgtis – visada atsiklausti, prašyti leidimo tikrą tikrovės šeiminkų, kurie yra transcendencijos valdovai. Bet atėjo filosofai ir „įrodė“, kad visa tai melas, kludiesiai – nėra jokio tikrovės šeiminko, kuris turėtų aukštesnį rangą už žmogų. Prasidėjo humanizmo era – antropocenas, aukščiausią tašką pasiekęs naujausiose mokslo teorijose, vadinamose transhumanizmu.

Kyla natūralus klausimas, kas yra filognozija? Kodėl joje yra magijos ir okultizmo užuominų? Ką reiškia „baltasis drakonas“, kaip transcendencijos simbolis? Atskleistame „Filognozijos pradmenų“ kontekste akivaizdu, kad eiti tuo keliu, kuriuo eina mokslas ir jį aptarnaujanti filosofija seniai neįmanoma. Todėl renkamės tuos orientyrus, kuriuos parodė M. Heidegger, o po jo – A. Šliogeris. O būtent – nepragmatinio santykio su tikrove sugražinimo galimybę. Mano laikinoje formuluotėje bandoma ieškoti kompromiso, siūlant apriboti technologinio brovimosi į hipostratinę realybę iki 8 proc., likusius 92 proc. darant neliečiamais. Nesutinku su A. Šliogerio radikaliu požiūriu, kad pažinimas turi būti apribotas visu 100 proc., mano idėjoje pažinimas turi būti maksimalus, tačiau jis turi būti tik teorinis, nerealizuojamas technologiškai. Kadangi kapitalizmo ir verslo logikos siautėjimo laikais tai labai sunkiai įsivaizduojama, turi būti svarstoma santvarkos reforma visuotiniu susitarimu. Priešingu atveju, jeigu visa hipostratinė gelmė, ypač kuriančiosios gaublės, žmogaus pirmąją kūną gaubiantis kokonas bus pragmatizuotas ir suardytas, žmogus žus.

Tai, kad sumatas nerodo šios realybės ir technologiškai prievartaujant tikrovę „neskauda“, nereiškia, kad tai turi būti leidžiama, nes žmogus pažeidžiamas labai svarbiose savo dalyse, ypač genetinėse programose ir tokia technologinė invazija keičia visą žmogaus genetinės evoliucijos kryptį degradavimo linkme. Tai reiškia, kad einant šiuo keliu, laisvės

sferai sąmonėje suteikiamos per daug didelės teisės, būtinojo substrato padėtis pabloginama transhumanistiniu arba posthumanistiniu išdarymu, kas gresia gyvybės sferos susinaikinimu. Kodėl taip yra galima suprasti pasižiūrėjus į žmogaus ir tikrovės spektrinę juostą, kur grubioji materija yra dešinėje pusėje, o subtilioji – kairėje. Ši subtilioji materija, kuri vadinama tolimaisiais ir artimaisiais eteriais, yra silpnosios struktūros, kaip elektrinio arba magnetinio lauko, kurios nesurištos su sunkiosiomis dalelėmis ir yra lengvai sutrikdomos. Šie potencialiniai laukai yra pusiausvyrų ir simetrijų laukai, į kuriuos įvedus dirbtines technologijas, veikiančias nenutrūkstamu veikimu, kaip planetinis elektros tinklas, EM ryšio fonas ir pan., pusiausvyros sutrinka ir hipostratoje atsiranda ilgai trunkanti anomalija, neigiamai sąveikaujanti su gyvybės pirmapradžiu kūnu.

Tam, kad visuomenė nesuprastų, kokią žalą daro verslo projektai ir transhumanizmas, hipostratinis gelmininkų mąstymas blokuojamas, išjuokiamas kaip šarlatanų klideshow, pseudomokslas. Tačiau tai tik gudri taktika vaikantis pasakiškų pelnų ir visiškai nesirūpinant aplinkosauga ir žmonijos gerove. Pirmų „Filognozijos pradmenų“ tomų tikslas – įrodyti šį principą, akcentuojant psichotroninių technologijų pavojų civilizacijai. Tačiau mano argumentacija yra daug platesnė ir apima visas ekologinio judėjimo formas. Senujų gnostinių implantų, kurie psychologizuoti ir antropomorfizuoti, atgaivinimo nesiekiu, tačiau toks mąstymo principas yra pavyzdys, kaip senovėje buvo formuluojamas žmogaus santykis su anapusine realybe sievoje. Santykis buvo daug sveikesnis ir realistiškesnis, civilizacijos raidai daug tinkamesnis, o jeigu bus einama tuo humanistų pradėtu antropoceno keliu, vietoj to, kad kurtų „holoceną“, žmonės patirs daug vargo ir kančių, gerovė bus įmanoma tik nedideliame elito procentui, 1 – 0,4 proc. žmonijos. Tačiau visi supranta, kad to neturi būti ir kad tai mūsų neišvengiamas – reikia veikti, skleisti žinią ir organizuoti pasipriešinimą – savo galvoje, savo bendruomenėje, valdžioje.

Visa tai prasideda nuo to, koks F stelyje *λογος*, kurį savo teorijoje suvokiame A. Šliogerio būdu kaip semiosenso-tekūros atsišakojimą ir tentyvo. Nemanau, kad tiesos kriterijuje turi būti apribojimai, tačiau kai pereiname prie veiklos mas-to kriterijaus, kuris yra ne tik protas, bet ir reali veikla pasaulyje bei jo realizavimas, turime galvoti apie ribą, už kurios prasideda neliečiama teritorija, turinti savo natūralų šeiminingą, nujaustą senovės magijose, mitologijose ir religijose. Gnostiniai implantai į transcendenciją nebuvo tobuli, ir žmogus tai, kas nežinoma bandė aiškinti tuo, kas tiesiogiai duota jo aplinkoje. Tačiau kai gravitacijos demonas, kuris laiko mus įkalinęs ant planetos paviršiaus, buvo įvardintas vaikiška Niutono formule, kuri nesupranta su kuo iš tikro turi reikalą ir kosminę realybę paverčia kelių raidžių junginuku, žmoniją išstinka galutinis sukvailėjimas, prieš žlugimo trajektorijos pačią pradžią. Magas, norėdavęs susitarti su šiuo demonu, bet nesugebėdavęs – nebuvo efektyvus, bet jis bent nebuvo toks idiotas kaip Niutonas, kuris sujungęs penkias raides įsivaizdavo, kad paaiškino ir suprato galaktinio mastelio darinį.

Todėl tikėtis pasakiškų technologijų iš filognozijos – tikrai neverta, bet antitechnologijos bus per akis.

8. Transcendencijos teorijos

Užbaigdami knygos įžanginę dalį, turime paaiškinti likusias sątvartologijos sąvokas, kurios yra sievos modelio paskutinis potėpis. Tos sąvokos yra tulpa ir alpa, sievos burės struktūroje žymimos T. Tuo atveju, jeigu sumatai atskiriami, jie žymimi kaip TULPA ir ALPA. Tulpa apibrėžiama kaip dirbtinis sumatas, kurį žmogus susikuria iš savo vidinių resursų. Nuo vaizduotės ji skiriasi tuo, kad yra ne subjektinėje, bet objektinėje dalyje ir vadintina objektine vaizduote, kurios objektas įpavidalinamas priekinės sąmonės povaizdžio kontinuumu. Alpa irgi yra dirbtinis sumatas, sukuriamas iš išorinių

resursų, bet tie resursai nėra objektyvi tikrovė. Ji gali būti dirbtinė, kuriama su psichotroniniais projektoriais arba natūrali, naudojanti transcendentinį resursą, kuris nėra objektyvi realybė.

Sievos formulės, vadinamos dauglypa, būdu tulpa gali būti aprašyta kaip $U (E, D, TULPA \leftarrow B, C, A)$. U yra sumatoriaus raidinis žymėjimas, o skliausteliuose esančios raidės yra sievos pagrindinės kryptys, sudarančios psichikos karkasą. Matome, kad tulpa yra projekcija, kuriama iš subjektinės krypties, kurioje B, proto struktūra – svarbiausia. Tulpa projektuojama į objektinę E, D dalį, kuri yra pasaulį reprezentuojantis paveikslukas galvoje, vadinamas sumatų visuma. Tulpa neretai turi žmogaus arba gyvūno pavidalą ir naudojama mitologijoje, magijoje, religijoje, folklore ir meninėje kūryboje. Tulpos gali atsirasti spontaniškai arba būti sukuriamos metodiškai dirbant protinėmis priemonėmis. Ši sistema ypač populiari jaunuomenėje arba ezoterikoje ir vadinama „tulpomantika“, kuri yra teorija, aiškinanti, kaip dirbtinius sumatus kurti, kaip su jais bendrauti, kaip išvystyti ir kaip ištrinti. Samprotaujama ar objektinės vaizduotės būtybės „gyvos“, koks elgesio su jomis etikos kodeksas, kokius sutrikimus tulpomantika gali sukelti, kaip padeda spręsti psichologines problemas ir pan.

Alpos formulė šiek tiek kitokia, nes alpa yra ne vidinė, bet išorinė projekcija, kuri naudoja išorinį resursą, nesantį tikrove. $(U, ALPA) \leftarrow X (Z, K)$. Šioje formulėje X žymi transcenderį, kuris gali būti tikras, o gali būti tik užhorizontinė būtybė. K yra kauzalinis kūnas, Z – mūsų transcenderio supratimas per dzeta struktūros gnostinį implantą ir ALPA yra pats pavidalas, kuris į sumatorių U įvedamas energijos išorine projekcija į sielos substanciją. Alpa naudojama telepatinėje komunikacijoje atsiskyrusioje civilizacijoje, kuri yra įprastinė kolektyvinės sąmonės realybė; taip pat, taip gali būti bendraujama su ezoterikais, kurie yra už šios civilizacijos ribų, bet technologiškai į ją integruoti telepatiniu ryšiu. Kitas variantas, yra tikros anapustinės būtybės, kurios gyvena anapus sumavimo proceso ir sumatuose nematomos. Jos aprašinėjamos folk-

lore, magijoje ir mitologijoje ir yra tariamas pasaulis, kurį mokslo eroje įprasta neigti, bet vienokiu ar kitokiu marginaliniu pavidalu jis laikomas realiu daugelyje okultinių sričių.

Taigi matome, kad apibendrinant tulpos, alpos ir gnostinio implanto teorijas, kaip svarbias sievos struktūros galimybes, akivaizdus jų dalyvavimo ir naudojimo civilizacijos pagrindimui etapas, istorinis išsidėstymas. Tulpa ir alpa naudota maginėje ir mitologinėje civilizacijoje, kur buvo sukurta tulpomantinė realybės teorija, pilna dievų, deivių, demonų, elfų, nykštukų, trolių ir kt. Magas buvo žmogus, kūres ir valdęs šią sritį, turėjęs bendruomenėje žiniuonio arba kunigo statusą. Tačiau vėliau išsivystė dvasinė tikrovės transcendencijos teorija, kuri išstūmė tulpomantiką, pakeisdama transcendencijos substratą beforme dvasia. Tokia versija atsirado žydų ir indų religijose, kurios tapo dominuojančiomis, taip atvėrusi kelią į kontinuumo teoriją, kaip substancijos pagrindinį aspektą, vystytą filosofijos ir mokslo. Šį darinį filognozijoje vadina tentyvu, kuris koreliuoja religijoje su dvasia, kaip ištisine, homogeniška terpe, kurioje galimas gnostinio implanto modeliavimas. Pagal mano versiją, gnostinio implanto sugebėjimas išsivystė iš dvasios, kaip tikrovės fundamento substrato, teorijos, kuris buvo mokslo eros priešaušris.

Taigi neįformintos dvasios idėjos autoriai yra budistai Indijoje ir judaistai Izraelyje. Visur kitur buvo pasiektas tik tulpomantinis mitologinis lygis, kuris turi dievų, savo išvaizda panašių į žmones, panteonus, kurie buvo tikrovės stichijų valdovai ir šeiminkai. Toks yra autentiškas lietuviškos kultūros lygis, kuris kurtas savo pastangomis, naudojant baltų genčių baltiškų dialektus. O tai, kas prasidėjo po to, buvo ne kas kita, kaip svetimos žydų kultūros invazija, kurią vėliau pakeitė graikiškos filosofijos ir Europietiško mokslo invazija. Transcendencija „ištuštėjo“, nes buvo įvesta griežta proto ir logikos disciplina mąstyme, kuri draudžia tikėti tuo, kas „neįrodyta“ ar „neįrodoma“. Šios tulpomantinės anapusinės karalystės tapo ezoterikų, šarlatanų ir šizofrenikų kludiesių teritorija. Mokslas

ir filosofija darbavosi išsijuosusi visą tūkstantį metų, nuo 10 a. mūsų eroje.

Nepaisant to, „pogrindis“ išliko ir išliko ten, kur yra daugiau išmanymo, o būtent aukštuomenėje, tuo tarpu liaudyje, kurių galvos plaunamos švietimo programose, išimant iš jų uždraustas žinias ir informaciją, supratimas labai menkas. Nepaisant to, šios temos populiarios kūryboje, kuri sukuria žmonių galvoje netinkamas asociacijas su fantazija, išsigalvojimais, pramanais ir melu. Daug ką turėtų žinoti ir mokslas, nes tikroje jo versijoje išvados peršasi neišvengiamai, jeigu nešlubuoja logika, tačiau šias užribio temas kelti bijoma, nes pagal vyraujančią režimą rizikuoji būti apšauktas pseudomokslininku. Bet kokių atveju, ši anapusinė erdvė niekur nedingo, tačiau mokslas turi pretenziją ją užpildyti gnostiniais implantais į substratą, kuriam pagrindą paklojo dvasinė transcendencijos interpretacija, moksle paversta į modeliuojamą laksatinį kontinuumą.

Pradėdamas „Filognozijos pradmenų“ projektą, pirmame tome pateikiau naujoviško dėmenų ekrano idėją, pagal kurią gnostinių implantų kūrimo galimybes ir metodus reikėtų gerokai išplėsti. Tačiau tokiu formulavimu kol kas neužsiimu, ir mane labiau domina sievos modelio užbaigimas. Tačiau šis klausimas turėtų būti vienas iš svarbesnių todėl, kad drakono akis yra transcendencijos suformuota dalis sievoje, kuri praėjo minėtus evoliucijos etapus: tulpomantinį, dvasios, būties, tenityvo ir turi tris anapusinės realybės versijas. Kad baltojo drakono civilizacijai šios galybės būtų pakankamos – labai abejoju. Tačiau koks turėtų būti pažangesnis stielių F ir T variantas, kol kas nėra aišku. Tam, pirmiausiai, reikia padidinti sumuojamos informacijos procentą, kad pamatytume anapus sumanto egzistuojančios realybės pilnesnį vaizdą.

Tačiau iki to galima pamėginti geriau suprasti tiesiogiai pasiekiamą realybę ir koks jos ryšys su tikra absoliučia tikrove, nes sąmonė ir protas – vienintelės natūralios tikrovės pažinimo priemonės ir jeigu jų galybės nepakankamos, šių priemonių nepatobulinius technologijomis, anapusybę pažinti

didesniu procentu bus ilgai neįmanoma. Į transcendenciją galime projektuoti mintį, jausmą, pojūtį, tačiau jų galimybės išreikšti šią tikrovę neviršija metaforos ar net simbolio lygio, vadinasi, šios priemonės tikro pasaulio neparodo. O kas pateikia teisingesnę interpretaciją, magas ir mokslininkas, tesprendžia kiekvienas pats. Juk jeigu gyvas ne tik šiapusinis, bet ir anapusinis pasaulis, jam įpavidalinti geriausiai tinka tulpos metodas ir mokslą taikyti šioje vietoje yra klystkelis. Jeigu neįrodyta nei „taip“, nei „ne“, ši tikrovė yra neapibrėžta ir kiekvienas laisvas savo prote laikyti ją kuo nori – neigimas yra tik viena medalio pusė.

Tačiau taip pat reikia pabrėžti, kad filognozija tuo tiesiogiai neužsiima, nes ji yra ne garbinimas, o pažinimas, kuris skirtas vien tiesos žinojimui. Tiesa filognozijoje yra aukščiausia vertybė.

9. Sievos trajektorija

Išdėstyta teorija sujungiama gyvenimo trajektorijoje, kurioje dalyvauja visi sievos komponentai, sutraukiami į eiolinius psichovektorius. Trajektorija yra ne kas kita psichovektoriaus apsibrėžimų ir apibrėžimų seka, kurioje sąmonė renkasi judėjimo kryptį gyvenime. Šiame apsibrėžinėjime ir apibrėžinėjime dalyvauja daugybė įvairių faktorių, kurie žmogui ir jo gyvenimui suteikia formą. Jos gali būti labai įvairios – nuo to priklauso gyvenimo įvairovė ir grožis. Tačiau galima išskirti kelis pagrindinius kriterijus visoms įmanomoms trajektorijoms apibūdinti. Manau, kad geriausia kriterijumi laikyti tiesą, kuri išreiškiama horizonto platumu. Taip gauname trajektorijas, kurių smaigalyje yra horizontas, galintis nesikeisti visą gyvenimą, gali keistis tiesos didėjimo kryptimi, o gali augti ir į melą, arba iliuziją.

Mūsų gyvenamos teritorijos suskirstytos į zonas, per kurias, tarp kurių juda mūsų gyvenimai ir kurios turi formuo-

jančią įtaką. Kadangi šis prologas yra teorijos pradmenų atskleidimas, naudinga pateikti zonų klasifikaciją, nors tai ne kartą yra daryta:

- 1) zona A – santvarkos priežiūros sistema, turinti tris segmentus – 1, 2 ir 3, – kurie yra teismas, prokuratūra ir spec. tarnybos;
- 2) zona B – santvarkos formulavimo sistema, kuri yra Seimas, dėl kurio varžosi politinės partijos;
- 3) zona C – procesų kontrolės institucijos, tokios kaip ministerijos, kurios visos žymimos numeriais, pavyzdžiui, C4;
- 4) zona D – savivaldybės, kurios yra vietinių bendruomenių valdžia, smulkiau klasifikuojama numeruojant pagal vieto-
ves;
- 5) zona E – bažnyčios, užsiimančios garbinimu, ritualiniu gyvenimu, transcendencijos aiškinimu, kurios klasifikuojamos pagal tikėjimą;
- 6) zona F – verslas, užsiimantis gamybinės veiklos organizavimu, darbo kūrimu;
- 7) zona G – darbas, aptarnaujantis tiek institucijas, tiek verslus, plačiąja prasme – visas zonas;
- 8) zona H – mokykla, mokymosi procesas, kuriame dalyvauja vaikai iki 24 metų, žemutinę pakopą žymint 1, 2, viršutinę – 3, 4;
- 9) zona J – pensininkai, užbaigę savo darbo karjerą ir išėję į poilsį – senatvės, 1 arba ligos, 2.
- 10) zona K – nusikaltimų pasaulis, esantis laisvėje, 1 arba nelaisvėje, 2.

Šis teritorijos padalinimas į zonas rodo, kad tiesa turėtų plėstis kiekvieno žmogaus gyvenimo kelyje, ją sutapatinant su patirtimi. Tačiau filognozijoje tiesa su patirtimi nesutampa ir neretai, kas gyvenime kaupia tik patirtį, tiesos prasme – nesivysto. Imant kaip pavyzdį filognozą, jo tiesos didinimo logika yra transcendencijos atvėrimas, vienetų reikalingų 1000-iui jungimas, kuris turi rodyti pažangą kiekvienais metais.

Pavyzdžiui, jeigu žmogus per gyvenimą dirba filognozijoje 50 metų, turėtų kiekvienais metais prijungti 1 dalį, o per visus metus – 50 vienetų, tada turėtume tobulą atvejį. Nesunku suprasti, kad kadangi zonos yra statiškos, judėjimas tarp jų – šabloniškas ir sukuria stereotipines trajektorijas. Jose dalyvauja stieliai D-A ir D-B, kuriuose gyvenamas pasaulis, užimami jame vaidmenys, kuria vidines sievos struktūras, augina tapybes, kaupia patirtį, taip visą gyvenimą vystantis asmenybei ir protui. Šis principas dalinasi į priekinę ir galinę dalį, kur priekis yra formuojantis faktorius, o galinis – formuojamas.

Kaip pavyzdį galiu pateikti savo gyvenimo trajektoriją, kuri gana ribota, bet per tam tikras vidines patirtis išaugusi į tiesą ir klasifikuotina kaip trajektorija su augančiu horizontu, pagal antrą variantą iš minėtų. Trajektorija: Mockus-4,5 (H1-H2-profesinė-H3-nebaigtas-G1-darbininkas-H3-filologija-H4-nebaigtas-C-mokytojas-F-verslas-G2-vertėjas-J2-G2-rašytojas. Pagal šią schemą, savo trajektorijoje aukščiausiai teko būti C zonoje, švietimo ministerijos tarnautoju, o žemiausiai – pensininku. Patirtys nėra ilgalaikės, ir neturi gilios integracijos, tačiau mano įspūdžiui suformuoti buvo pakankamos. Studijavau magistrantūroje, tačiau nusprendžiau studijas nutraukti ir pradėti dirbti, nors greičiausiai savo gyvenimą turėjau planuoti kitaip.

Gyvenimo trajektoriją formuoja du pagrindiniai faktoriai: tikrovė ir informacija. Tikrovė padalinta į zonas ir norint kaupti patirtį, reikia judėti jomis realiu judėjimu, o informaciją galima kaupti ir nejudant, nieko nedirbant ir nedarant jokių karjerų. Ši galimybė gyvenime ribojama tik todėl, kad gyvenimui reikalingos pajamos. Filosofija domiuosi nuo 17 metų, iš čia mano patirtis, reikalinga filognozijos projektui, plius universitetuose klausyti kursai. Matome, kad žemiausios gyvenimo patirtys yra zonose K, G, J, o aukščiausios C, B, A. Iš mano pateiktos gyvenimo schemos matosi, kad nebuvo nei žemiausios patirties trajektorijos, nei aukščiausios. Nepaisant to, galiu gana tiksliai analizuoti visus pagrindinius gyvenimo principus. Tai galima daryti tiek santvarkos rėmuose ir rea-

liame pasaulyje, tiek teorijose, studijuojant filosofiją. Sievos teorijoje svarbu ne vien žinoti egzistuojančią santvarką, bet ir žinoti jos istoriją, pradedant nuo gimininės bendruomenės, vergovės, feodalizmo, baigiant demokratija ir laisve.

Visi žmonės gyvena vietinių valstybių sukurtose santvarkose, tačiau yra ir nevieša planetinė sistema, turinti savo A, B, C zonas, kuriose vietinės valstybės yra tik savivalda, arba D zona, su savo vidine sistema. A, B, C yra planetinis elitas, kuris neafišuojamas ir jų santvarka nėra vieša. Šamokso teoretikai šią struktūrą norėtų atskleisti ir paviešinti, kad būtų neuždara sistema. Tačiau tai daro rizikuodami savo gyvybe, nes pažeidžia įstatymus. Kaip sakoma sename teisės filosofijos posakyje – nežinojimas nuo atsakomybės neatleidžia. Reikia turėti protą ir suprasti D zonos principus, kurie aiškiai parodo, kas priimtina, o kas ne. Dar kvailesnė ambicija būna organizuoti prieš šią sistemą revoliuciją, siekiant sutriuškinti ir nuversti planetos elitą. Pirma, tai neįmanoma, o antra, vaizduojantys, kad jie sugebėtų sukurti geresnę civilizaciją rodo nepakankamą smegenų susiformavimą ir proto deficitą, kuris yra pavojingas.

Apie elitą žino galingiausi teritorijos gyventojai, kurie yra A, B, C, F zonų lyderiai. Visiems kitiems pakankama žinoti jų vietinę valdžią, nes jie globaliniame procese tiesiogiai nedalyvauja. Norint keisti santvarką, reikia turėti genijaus protą ir suprasti visų institucijose bei versle įsitvirtinusių lyderių interesus. Nesuprantant tik tuščiai varginamasi ir švaistomas masių laikas, kurį jie galėtų panaudoti sau naudingesniu būdu. Jeigu argumentuojama tuo, kad valdžioje nusikaltėliai, galima atsakyti, kad ne valdžioje nusikaltėlių taip pat pilna, todėl žemesnės zonos nėra moraliniu požiūriu vertesnės būti santvarkos pagrindas. Ką darytų svertą gavęs siauraprotis arba beždžionė su kostiumu? Koks būtų jų įvestas režimas? Ir kiek laiko reikėtų, kol iš moralės neliktų nieko, išskyrus norą *pafrystailinti*, mėgaujantis suteiktomis gyvenimo galimybėmis? Tie, kas burnoja – nėra niekuo geresni, o jeigu vienetiniaus atvejais

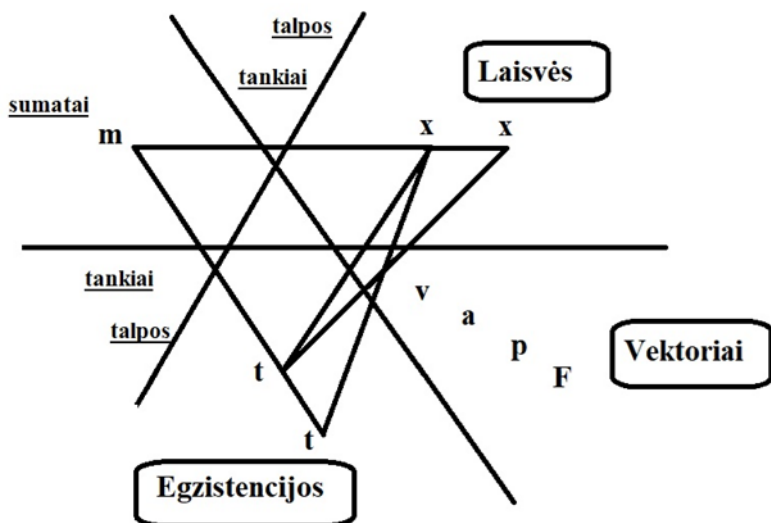
tokių ir atsiranda, tai jų nepakanka, nes jie tėra durys padugnėms į valdžią, kurių – masė.

Todėl šia prasme sieva turi būti formuojama pusiausvira, renkantis tik tokią gyvenimo strategiją, kuri nėra beprotinė, pagrįsta realistiniais, būtinybės negriaunančiais norais. Jei gu yra tokių, kas nori civilizaciją keisti savo genialios teorijos pagrindu, pavyzdžiui, kokios nors naujos religijos – reikia suprasti, kad tokia transcendencijos teorija neįmanoma, jeigu ji neišplečia tiesos procento atskleistoje dalyje, neprideda prie teorijos vienetų, kurių pridėti labai sunku. O paprasti formulavimai, iš tikro, nieko nedomina. Tikra nuo netikra atskirti nėra sunku, ir tai, ką siūlau filognozijoje, manau, yra verta dėmesio, ypač tiems, kurių horizontai yra defektiniai. Noriu, kad visi, kas savo gyvenimo kelyje susidurs su „Filognozijos pradmenimis“ ir „Sievos teorija“ savo horizontą išplėstų šuolišku išplėtimu iki 30 proc. Tai yra, noriu, kad sievos teorija būtų išskirtinė teorija, gyvenimą išvedanti iš labirinto ir parodanti teisingą kelią visiems.

10. Laisvės madrigalas

Filognozinės civilizacijos pagrindimui turime paaiškinti, kaip renkantis civilizacijos kryptį formuojama mokslo ir žinių sistema, naudojant Mockaus parametrų madrigalą. Tai mano modelis, paaiškinantis kur ir kodėl ten pasuko mokslo civilizacija, kryptį paveldėjusi iš senovinės jėgos ir prievartos kultūros, kuri būdinga magijos, mitologijos, religijos ir net filosofijos civilizacijoms. Moksle ryškiausias jėgos civilizacijos teoretikas yra I. Niutonas, todėl ją galima vadinti Niutono civilizacija. Joje pagrindinė koncepcija yra jėgos koncepcija, kuri naudoja vektorinę perspektyvą, kurioje modeliuojama konfliktų, susidūrimų, kolizijų tikrovė. Iš šios perspektyvos filosofijoje labiausiai pasižymėjo F. Nietzsches valios viešpatauti paradigma, kuri yra jėgos civilizacijos kvintescencija. Šį principą

Parametrų madrigalas

2 pav.

kritikuoju nuo pat „Filognozijos pradmenų“ pirmojo tomo, įvesdamas savo laisvio, laisvaveikos, eiolosferos sąvokas, madrigale siūlančias naują perspektyvą, reikalingą pagrįsti kitokiai civilizacijai. Šio principo pirmtakas yra M. Heidegger, kuris į Lietuvos filosofiją buvo perkeltas A. Šliogerio.

Mockaus madrigalas yra trijų parametrų sistema, kuri sujungta į trikampį, leidžia sudaryti trijų tipų perspektyvas: a) jėgos perspektyvą, b) laisvės perspektyvą ir c) egzistencijos perspektyvą. Madrigalas atrodo kaip parodyta paveikslėlyje.

Matome, kad šie parametrai yra masės sumatai (m), erdvės ekrano dėmuo (x) ir laiko ekrano dėmuo (t). Vektorių kryptyje, pirmiausiai, masė jungiama su intensyvumais, tokiais kaip greitis, pagreitis, iš kurių gaunamas impulsas ir jėga. Reikia suprasti, kad visi parametrai žymi kiekybinį skirtumą ir iš madrigalo parametrų sudarytos formulės yra skirtumų junginys. Iš pradžių, šį principą suprasti – ne taip paprasta, tačiau iš tikro jis elementarus, įeinantis į filognozijos mokyklos pradinį

kursą. Tam reikia suprasti visų trikampio kraštinių parametrų junginių esmę, pagal kurią formuluojami sudėtingesni junginiai. Kaip sakiau, Niutoninė civilizacija mokslą kūrė vektorinėje perspektyvoje, o Heideggerio – pradeda naują, laisvės erą, kuri perkeliama ir į filognoziją.

A kategorijos parametrai. Tai pagrindiniai ekrano liniuotės dėmenys, kurie yra x ir t . Jie jungiami tokiais trimis deriniais:

- a) xt – egzistencijos mastas,
- b) x/t – judėjimo greitis,
- c) t/x – laiko išteklius.

Sujungus šiuos parametrus ne vektoriniu, bet plotiniu sujungimu, gaunama pasaulio ne smurtinė interpretacija, kurioje neskaičiuojamos jėgų pusiausvyros, nesiekama viešpatauti, neauginama galia tam, kad būtų galima įveikti konkurentus jėgos priemonėmis, panaudojant jėgos svertą. Pavyzdžiui, formulėje a) dauginamas bendras turimos erdvės ir laiko kiekis, kuris rodo egzistencijos laikiną erdvinį maksimumą, kuris priklauso nuo parinktų verčių, nes gyvybiniame procese šie parametrai yra riboti – tiek erdvė, tiek laikas. b) parametras yra vektorinis, todėl čia ne toks svarbus, be to, lengvai suprantamas iš standartinio mokyklinio fizikos kurso. Junginys c) žymi laiko talpą arba disponuojamą laiko resursą, kurio fiksuotas kiekis rodo perteklių, kurį galima gauti išėmus nustatytą laisvės kiekį.

B kategorijos parametrai. Juose jungiamas m ir x parametras, kuris rodo erdvinę substancijos konstantos laisvę. Turime analogiškus tris derinius, kurie yra

- a) mx – laisvės kiekis,
- b) m/x – tankis,
- c) x/m – talpa, erdvės išteklius.

Ši heidegeriška perspektyva išima vektorinę dalį ir filosofiniu mąstymu mąsto atverties erdvę, mano vadinamą šviesos arka. Kiekvienas žmogus yra tokia erdvė, kuri užsiima išgyvenimui reikalingą teritoriją ir kuria joje tvarią gyvybinę formą. Šioje sistemoje, kadangi sąmonėje nekuriamas jėgos centrų gradientas, nerikiuojamas į hierarchiją, nepropaguojama karo idelogija, kurioje įsibrovimas į svetimą erdvę laikomas norma, nes stipresnis yra geresnis, o geresnis esą pasiima viską. Tai nyčiskas pasaulis, kurio dominavimą moksle ir filosofijoje turime maksimaliai sumažinti, kad pasaulis, būtų ne katorga, bet rojaus sodas. Norint suprasti, kaip tai pasiekama, reikia skaičiuoti M. Heidegger, A. Šliogerį, filognoziją.

C kategorijos parametrai. Šioje kategorijoje m jungiama su t, gaunant laikinės egzistencijos perspektyvą, kuri irgi yra žmogaus mastas ir išteklius laike, kuris dalyvauja heidegeriškoje civilizacijoje.

- a) mt – mirtingojo egzistencija,
- b) m/t – intensyvioji apimtis laike, temporalinis tankis,
- c) t/m – talpa laike, trukmė, masės atžvilgiu.

Ši perspektyva, ypač domino M. Heideggerį ir nuo jos kilo filosofijos mokyklos pavadinimas, egzistencializmas. Joje svarbiausia sąvoka yra laikas, suvokiamas iš sumatoriaus vidaus, kuris įsisąmonina, kad laiko išteklius arba trukmė – ribotas, ir kad gyvenimas yra tik laikina būklė, kuri sukuria pagrindinę gyvenimo-mirties-link egzistencialą. Ši tema tiek Vokietijoje, tiek Prancūzijoje 20 a. buvo labai svarbi, sukūrusi ištiesą tekstų šia tema jūrą, kuriuose filosofai bandė suvokti šį žmogiškos egzistencijos aspektą ir jo įtaką žmogaus sąmonei, pasirinkimams gyvenime.

Taigi, iš to, kas pasakyta, galime gauti bendrą struktūrą, kuri yra (egzistencija \times laisvė = gyvenimas). Jeigu imamos parametrų maksimalios vertės, turimas veiklos, arba gyvenimo, mastas, kuris yra apribotas laike, erdvėje ir savo būties kiekyje. Mąstant gyvybę tokioje perspektyvoje, išėmus iš

paradigmos I . Niutono vektorius, gyvenimo supratimas gaunasi daug paprastesnis, įstatytas į rėmus, kas-centrinis, moralinis. Tačiau pažiūrėjus į visą istoriją, jėgos perspektyva matosi dominuojanti, nesugebanti suvokti, kad gerovė yra ne jėgoje, o pusiausviroje laisvėje. Pažiūrėję į fiziką, matome, kad joje 95 proc. teorijų yra ištaisai Niutonas, darantis mokslą nepriimtinu tvarkos modeliu, nepaisant ko, mokslininkai atkakliai propaguoja patį prasčiausią Mockaus madrigalo variantą, kurio pasekoje turime invazinę, ekspansinę, grobuoninę sąmonę, kuri tinka žvėrių pasauliui ir niekaip nesuderinama su aukštosios kultūros vystymu užsiimančia žmonija. Mėgstama atkreipti dėmesį, kad F. Nietzsche propagavo kultūrą, meną, kuriantį genijų-antžmogį, tačiau akivaizdu, kad jis meną suvokė iš Niutonišės paradigmos perspektyvos kaip vieną iš jėgos įrankių, galią grindžiančių vertybių nustatinėjimo sistema, o tai reiškia, kad menas jam yra ne tikslas, o tik dar vienas ginklas arsenale, kare dėl maksimalaus įsiviešpatavimo.

Tuo tarpu, M. Heideggeriui menas yra tiesos atverties vieta, kuri gyvenamą erdvę paverčia grožio, o ne galios ir viešpatavimo karalyste. Kai menas naudojamas propagandai, informaciniam karui, siekia daryti įtaką, dominuoti, įveikti, nurungti, suklaidinti, įtikinti – tai yra niutoniška-nyčiška meno ir kultūros samprata, kuri iki šiol dominuoja valstybės kultūros politikoje, net M. Heideggeriui padarius filosofijoje kultūrinį perversmą, kuris išplito visame pasaulyje. Filognozijos 4 kategorijos civilizacija, semiasi idėjų iš šių šaltinių, įveda kultūroje centrinio veikalo pagrindinę koncepciją, kuri yra sievos teorija sątvarologijoje, numatyta M. Heideggerio „Būtyje ir laike“, ir išvystyta pasekėjų teorijose.

Toliau, šią sistemą galima analizuoti santykiyje tarp gyvybinio proceso ir bendrojo turto, kuris kuriamas darbo. Jeigu bendruomenė suorganizuota optimaliai, ji kuria maksimalų įmanomą turtą, pagal 1/3 egzistencijos darbui atidavimo principą. Jeigu žmonės neorganizuoti, kariauja dėl valdžios, neužsiima naudinga veikla – turtas mažėja ir didėja entropija; kai bendruomenė suorganizuota, vadovaujasi protu, dirba –

gerėja ekstropija, arba tobulos tvarkos faktorius. Turto pasidalinimas, santykis tarp darbo ir laisvalaikio yra svarbiausi gėrovės vertinimo kriterijai, nuo kurių priklauso žmonių laimė. Darbas iš dalies įveda jėgos parametą į gyvenimą, bet tokia jo forma rodo, kad jėgos perspektyva sutvarkyta protingai, skirta gyvenimą ne smukdyti, bet turtinti. Egzistencija įstatyta į laisvės erdvę, kuri yra teritorija šia pusę juslinio horizonto, kur su atvertąja būtimi sąveikaujama per filosofinį tikrovės suvokimą, yra egzistencialistų sukurtas principas, norėjusių nukreipti civilizaciją kita linkme, išvaduojant iš banditinių sąvokų kalėjimo, parodyt tokios paradigmos netinkamumą žmonių gyvenimo organizavimui. Jeigu niutonizmas yra toks netinkamas, jis šalintinas iš visų mokslų, kuriuos privaloma performuluoti, nenaudojant netinkamų ideologinių konceptų.

Žinoma šis mano parametrų madrigalas yra tik pradinė tikrovės supratimo versija, kuri pagrįsta paprasčiausia trijų narių sistema. Šiuos empirinius narius pakeitus hipostratiniais, gautųsi tikras antžmogių naudojamas madrigalas, kuris naudoja dešimtis fundamentalių parametrų. Tiesą sakant, parametrų skaičiui madrigale nėra jokių apribojimų ir kiek jų sugebama aprėpti priklauso nuo žmogaus pasiekto intelekto lygio.

11. Civilizacija pranašų vizijose

Praeitame skyrelyje išsiaiškinome pagrindinę, naują sievos teorijos temą, kuri yra madrigalo samprata psichovektoriaus sievoje. Šis terminas gali daugumai būti nesuprantamas ir reikalaujantis apibrėžimo, todėl skyrelį pradėsime nuo to. Madrigalas yra muzikoje naudojamas žodis, reiškiantis daugiabalsį kūrinį, dainuotą ankstesniuose šimtmečiuose. Šis kūrinys gali būti akomponuojamas, o gali būti neakomponuojamas muzikos instrumentais. Filognozijoje madrigalas naudojamas ne vokalinės muzikos prasme, bet parametrų kompozicijos sievos psichovektoriuje prasme, kur kiekvienas paramet-

ras yra tarsi atskiras balsas chore, kurių visuma formuoja vektorinę struktūrą sumatoriuje. Kuo madrigalas skiriasi nuo sievos? Sieva yra bendroji sumatoriaus struktūra, kuri yra įgimta, natūrali, o madrigalas yra dirbtinis, protu sukurtas kūrinys, suteikiantis sąmonei konkrečią psichinę formą.

Mano sukurta pirma madrigalo versija vadinama „Mockaus madrigalu“, kuris naudoja standartinį dėmenų rinkinį ir šiuolaikiniame žmoguje yra pagrindinis modelis. Mūsų civilizacija „Mockaus madrigale“ įrėminta keturiose perspektyvose, kurios yra vektoriai, laisvės, egzistencijos ir būtys. Tai pagrindinis rinkinys, kuris buvo paašškintas ankstesniame skyrelyje. Mokslas yra viena iš kryptų, pasirinkusi jėgos vektoriaus madrigalą, formuojantį moksle jėgos ideologiją, kuri atrasta Galileo, Niutono, paklojusių fizikoje mechanikos pagrindus. Toks madrigalo pasukimas į vektoriaus orientaciją ir, iš kitos pusės, transcendentinės krypties pozityvistinis išvalymas nuo metafizinių pasakų buvo dirbtinai sukurta strategija, kuri buvo diegiama orientacija į ekspansiją realybėje, kurios dėka buvo sukurtas technologinis gyvybės sferos apvalkalas. Tai gerai suvokė šios epochos pranašai, vienas kurių Nietzsche, ir jie ruošė pilnai užbaigtą perversmą Europiečio sąmoneje 19 a.

Ankstesni šimtmečiai D stielyje visą laiką turėjo subalansuotą struktūrą, pradedant nuo magijos teorijoje esančių antropomorfinių tulpų. Po to eilė atėjo sužmogintiems dievams, kurie buvo žmonių kopijos tik daug kartų patobulintos, idealizuotos. Galiausiai tikrovės fundamentas pavirto visur esančia, viską žinančia ir viską matančia dvasia. Visą šį žmonių istorinį laikotarpį pasaulis turėjo šeiminingus, kuriais nebuvo žmonės. Bet maždaug 14 a. prasidėjęs procesas buvo sukurti tikrovės užkariautojų jėgos madrigalą moksle, kas buvo sėkmingai, nepaisant bažnyčios persekiojimo, įvykdyta. Beliko atlikti vieną darbą – išvalyti šiam psichovektoriui kelią, pašalinti visas trukdžiusias kliūtis psichikoje. Tą atliko iš vienos pusės nihilistai, su Nietzsche kaip pranašu priešakyje, ir iš kitos pusės – pozityvistai, ruošę mokslui kelią jam tinkamesniu būdu. O. Konto manymu žinių sistemos vystosi praeida-

mos tris stadijas: teologinę, metafizinę, kol pasiekia galutinę, mokslinę stadiją.

Mano periodizacija labiau išplėsta ir turi dvi pagrindines epochas: ikitechnologinę ir technologinę. Ikitechnologinė epocha turi tokius etapus:

- a) gamtinis žmogus – magija, naudotas tulpų metodas;
- b) kultūrinis žmogus – mitologija, naudotas tulpų metodas;
- c) I kategorijos civilizacijos žmogus – religija, naudotas tentyvo metodas užuomazgoje (dvasia);
- d) II kategorijos civilizacijos žmogus – filosofija, naudota būtis, kaip tentyvo užuomazga ir tikras matematinis tentyvas.

Technologinė epocha turi šiuos etapus:

- a) III kategorijos civilizacijos žmogus – mokslas, naudoja išvystytą tentyvo gnostini implantą;
- b) VI kategorijos civilizacijos žmogus – filognozija, naudoja psichovektoriaus sievos madrigalo struktūros pradinį variantą;
- c) Baltojo drakono civilizacija – pažangiausia iki šiol buvusi technologinė civilizacija, kuri naudoja sievos madrigalo tobuliausią variantą.

Matome, kad ikitechnologinėje epochoje gnostinis implantas buvo daugiau ideologinis, nesugebėjęs atskleisti tikros tikrovės sandaros, o technologinės epochos vystymasis priklauso nuo to, kokia formuojama technologijos ideologija. Pavyzdžiui, šiuo metu pagrindinė technologijos ideologijos forma yra transhumanizmas / posthumanizmas, kuris pavojingas žmonijai ir yra filognozijos teorijos griežtos kritikos objektas. Argumentai jau išsakyti: ši III kategorijos mokslinė civilizacija pasirinko jėgos madrigalo ideologinę kryptį ir iš transcendentijos pašalino pusiausvyros kūrimo mechanizmą, begalinės ekspansijos vykdymui į tikrovės gelmę. 19 a. buvo kritinis lai-

kotarpis, kuriame susitelkė visi pagrindiniai procesai – naujo mokslo proveržis, „dievo mirties“ paskelbimas, ekspansinių globalistinių karų 20 a. prielaidų paruošimas per komunizmą ir nacizmą. Šiuo metu gyvename šių procesų padarinių metu, artindamiesi prie žmogaus ir žmonijos mirties. 19 a. pranašas paskelbė, kad „dievas mirė“, 21 a. bus galima analogiškai pranešti „žmogus mirė“, civilizaciją ištiko kolapsas, atėjo pasaulio pabaiga. Mums dar atrodo, kad gyvename, tačiau šis gyvenimas labiau panašus į priešmirtinį sapną.

Kokią filognozija siūlo sprendimą? Galima kurti kažką visiškai naujo, o galima paprasčiausiai paderinti jau turimą madrigalą jį pasukinėjant. Taip pat atstatyti D stielio pilnavertę struktūrą, kuri nėra nihilistinė. Be jėgos madrigalo turime egzistencinį ir laisvės. Aš savo teorijos pagrindu renkuosi laisvės madrigalo kryptį, kurią galima papildyti egzistenciniu madrigalu, kaip darė filosofai egzistencializme. Šliogeris taip pat rinkosi laisvės madrigalą, kuris buvo labiau orientuotas į priekinę sievos dalį, išsigelbėjimo ieškant realybėje. Šiame metode maksimaliai apribojamas ne pažinimas, bet jėgos vektoriaus ideologija, iškeliant laisvės erdvę, būtį ir egzistenciją. Kitas reikalingas ėjimas – pusiausvyros sievoje atstatymas, priekinėje kryptyje sukuriant didžiosios tikrovės sievos teoriją, kuri įpavidalinama į gaianizmą / reanizmą. Didžioji sieva, asocijuojama su natūraliu, gamtiniu pasauliu, yra ta atsvara, kuri sutvarko nihilistinę sąmonę, išima deformuotą tuščios erdvės supratimą, kuris yra grobuoniškos invazijos prielaida.

Sia linkme ėjo žinomiausias 20 a. filosofas M. Heideggeris, kuris perprato 19 a. sąmokslą esmę ir parodė kelią, kuriuo einant galima atkurti gyvybingą tvarką planetoje. Tačiau istorijos trajektorijos judėjo paralelinėse juostose, kur pasaulyje matome apokaliptinį dviejų globalinių karų scenarijų, o mintyse – pastangas išspręsti susidariusią situaciją, surasti išeitį, kuri pirmiausiai surandama prote, suformulavus teisingus sievos madrigalo principus. Todėl, galima sakyti, kad kaip F. Nietzsche buvo 19 a. apokalipsės pranašas, M. Heidegger buvo 20 a. pranašas gelbėtojas. Deja, kaip matome, vieno pra-

našo neužtenka – turi būti jų visa eilė, kurie vis iš naujo apmąsto susidariusią situaciją ir modifikuoja pirmtako strateginius pasirinkimus. Kaip jau seniai supratome, ši kova tarp jėgos ir laisvės taip pat persikėlė į Lietuvą, ir joje Heideggerio pusę atstovauja A. Šliogeris. Tuo tarpu tai, kas vystoma filognozijoje, yra visumos apžvalga, kurioje matome, kodėl kiekviena perspektyva su savimi atneša neišsprendžiamų problemų, ir kodėl netenkina nei vienas vienašališkas sievos madrigalo variantas.

Norėčiau, kad sievos madrigalo teorija būtų naujas metodas, padedantis tobulai formuoti sąmonę, neįstrigusią vienašališkos perspektyvos iliuzijoje ir sugebančią savo gyvybinį procesą formuoti kūrybiškai, kaip tobulą meno formą. Šis menas negali būti nyčiškas, kuris yra daug tobulesnis Heideggerio ir Šliogerio perspektyvoje, todėl ši Nietzsches interpretatorių klaida, esą šis propagavęs aukštąjį meną, turi būti ištaisyta. Valios viešpatauti ideologas kūrė ne meno teoriją, bet galios formą, kuri psyopinėmis priemonėmis turėjo valdyti sąmonę valdžiai naudinga kryptimi, o tikras menas tarnauja tik tiesai, tikrovei. Galbūt ir galima kai kuriose Nietzsches tekstų vietose rasti teisingos meno sampratos užuomazgų, tačiau visas kontekstas rodo, kad menas jo supratimų kontekste virsta į informacinį karą, propagandą, psichologinę operaciją, naudojamą valdžios struktūrų. Meną, kultūrą susiejus su valdžios instancijomis – tai yra neišvengiama, o tokia perspektyva Nietzsches filosofijoje yra akivaizdi. Todėl visa Nietzsches recepcija Lietuvos filosofijos tyrinėjimuose yra neteisinga. Išskalbti munduro Nietzschei už tuos procesus, kuriuos jis numatė ir kuriems pritarė – neįmanoma. Mintyje jis buvo genijus, bet stokojo sąžinės ir moralinės darnos sievoje. Jį klaidino per laiko dvasią netiesiogiai veikiantis niutonizmas, darvinizmas, šopenhauerizmas, kurie formavo ideologijas trijose vietose: Schopenhauris – psichologijoje; Niutonas – fizinėje tikrovėje; ir Darvinas – gyvybės sferoje. Sujungus meną su šiais trimis nariais – gaunama tik meno baidyklė, palyginus su tuo, ką taisydamas klaidą parodė M. Heidegger, A. Šliogeris.

Taigi, filognozija yra vieta, kurioje pagal naują, sievos madrigalo, metodą galima išryškinti visus šiuos klausimus ir įsteigti maksimalią tiesos sąmonę savo supratime.

12. Civilizacijos skalė

„Sievos teorija“ yra atskleidimo dalis, kurioje parodomas pagrindinis dabartinės civilizacijos principas ir atskleidžiama, kokie galimi jos judėjimo keliai ateityje. Šio veiklos masto kontrole užsiima atsiskyrusi civilizacija, kurioje norima sukurti žmonijai geriausią įmanomą ateitį. Tai nėra lengvas darbas, nes reikia suderinti daugybę priešingomis kryptimis judančių vektorių, tačiau tikima, kad žmonių protas nugalės. Visa žmogaus evoliucija įdedama į rėmus nuo nulinio išsivystymo iki maksimalaus, kurie žymimi kaip juodojo ir baltojo drakono civilizacijos. Juodasis drakonas yra miegantis, nenubudęs, o baltasis – nubudęs ir pradėjęs veikti pilnu pajėgumu. Šią atkarpą dalinu į tūkstantį dalių, kurios yra etapai pažinime, kuriuos turės praeiti planetos protai, vadinami filognozais.

Šį principą patogiau vaizduoti kaip skalę, kuri nuliniėje padėtyje yra juodasis drakonas, o tūkstantojoje padėtyje – baltasis drakonas. Dalis apskaičiuoti ne taip paprasta ir tam pirmame „Filognozijos pradmenų“ tome sukurti pagrindiniai kriterijai, kurie yra a) tiesos procentas, b) veiklos mastas ir c) etinis apsiribojimas. Taigi, po pagrindine skale brėžiame tris papildomas, ir ant jų dedame vertinimus, kurie naudojami pagrindinės skalės elemento apskaičiavimui. Nuliniėje padaloje visi kriterijai yra nuliniai, ir tokia sąmonė yra gyvūninė sąmonė, neturinti proto ir užsiimant pagrindinių gyvybės instinktų tenkinimu. Pagal a) kriterijų, baltojo drakono civilizacijoje turi būti pasiektas 100 proc. informacijos žinojimas, o tai reiškia, kad turi būti suprantamas pagrindinis tikrovės ir gyvybės principas, atskleisti jo komponentai hipostratoje. Tai įmanoma tik turint pilną anapusinės realybės žemėlapi, kuris rodo kas yra

tikrovė ir kas yra žmogus. Pagal b) kriterijų turi būti pasiektas galaktinis veiklos mastas, arba turi būti įmanomos tarpžvaigždinės kelionės galaktikos masteliu. O tam reikalingi greičiai, viršijantys šviesos greitį, kas įmanoma tik sukūrus naują fundamentalią tikrovės teoriją, kurioje elektromagnetinis laukas nėra pagrindinis komponentas. Ir atitinkamai c) kriterijus turi atitikti pasiektą lygį abejuose ankstesniuose kriterijuose, kad galėtų juos suvaldyti ir įsteigti santvarką, palankią gyvybei ir žmogui.

Pradžioje turime įsivertinti pagrindinių savo juslių galimybes tam, kad matytųsi procentų pradinės vertės. Rodančiojoje sąmonėje didžiausią atverties procentą turi regos sistema, kuri rodo tikrą reprezentacinį anapusių vaizdą. Holoplastinė tikrovė yra 100 proc., kuri priklausomai nuo to, kiek aprėpia rega, dalinama į dvi dalis, kurios gali būti 5-95, 10-90, 20-80 ir t.t. Šių pradinį skaičių įvertinti gana sunku, nes tikrovės gelmę išsemti neturime priemonių, tačiau abejočiau, kad vertės labai mažos. Optimistiniu variantu turėtume 20-80, bet šiuo atveju būtų gana didelis tikrovės seklumas, ir gyvybės prasmė – banali. Tarkime materialistai tiki, kad tikrovė yra 70-30, priekinę dalį laikant atvertąją, o nežinomai hipostratai paliekant tik 30 proc. Tai yra vulgarusis materializmas. Jeigu būtų 5-95, kaip esu rašęs kai kuriuose pradinuose svarstymuose pirmajame „Filognozijos pradmenų“ tome, tai būtų „spiritualizmas“, arba tikrovės didelis pasislinkimas dvasinių laukų kryptimi. Tai svarbu todėl, kad nuo atvertos dalies procento priklauso, kiek tikrovės užgriebti įmanoma paprastomis stebinčio ir analizuojančio proto priemonėmis, kurioms nereikia jokių įprastinių technologijų. Šita pradinė 15-20 procentų dalis, kuri yra lengviausia, yra fenomenologinis 0,1 proc. civilizacijos skalėje, kuris gaunamas išanalizavus pilnu išanalizavimu vidinį sąmonės pasaulį. Vadinas, padarius šį darbą ir pasiekus sątvarologijos 100 proc. gaunama civilizacijos 1/1000 dalis. Kitos 999 dalys yra hipostratika, kuri pažįstama protu kuriant gnostinį implantą, papildantį sumatinę tikrovės kryptį.

Laikau, kad tikrovė nepaaiškinama vulgariuoju materializmu ir tikrovė nėra sekli. To pasekmė yra ta, kad ją užvaldyti jos fundamentaliose struktūrose – ne taip paprasta. Tas 10 proc. yra tik labai apytikrė užuomina, kurios atbulinė projekcija nepakankama hipostratų principų atskleidimui. Žmogus yra dvasinis ir pasislėpęs giliai tikrovės gelmėje, kurią pasiekti reikės išskirtinių sugebėjimų. Vadinasi 1 = 10 proc. ir 999 = 90 proc. Kadangi šis vienas procentas pasiekiamas filosofijos būdu, supratę jos esmę pilnu supratimu, aprėpiame 10 proc. tikrovės. Norėdami įveikti transcendencijos užduotį, turime išsiaiškinti likusius 90 proc. akluoju būdu arba technologiniais instrumentais.

Jeigu technologinės civilizacijos evoliuciją padalinume į 10 dalių ir laikytume, kad šiuo metu esame 2 ar 3 etape, tai reikštų, kad mums likę 7-8 etapai. Tačiau juos pasiekti labai sunku ta prasme, kad technologinė pažanga susijusi su dideliais pavojais ir jeigu sąmonės kokybė nebus pakelta į aukštesnį lygį, Žemę gali ištikti technogeninė katastrofa. O tai reiškia, kad kada nutrūks 10 etapų raida postapokaliptiniame scenarijuje – nėra aišku, ir galutinis baltojo drakono etapas – nėra garantuotas, nes galime po katastrofos smukti į pirmąją būklę. Todėl ir rašau, kad veikla turi būti tinkamai subalansuota, turi būti neužmiršta apie būtiną veiklos ir technologijų plėtros ribojimą, nes hipostratinių pusiausvyrų ardymas – pavojingas gyvybei.

Taigi, vienos dalies iš tūkstančio kriterijus yra a) 100 proc. sievos teorijos sąvarologijoje, b) protinė gnostinio implanto metodika ir c) 100 proc. etinio ribojimo įforminimas. Veiklos mastas plečiamas tik atskleidžiant hipostratos struktūras, ir jis gali būti nuo 0 proc. iki 5 proc. Tai reiškia, kad vienai daliai užtenka pradinio filosofinio modelio, o kitos dalys renkamos tyrinėjant hipostratą. Tai reiškia, kad filosofija yra tik pradinis žingsnis, kuris negali būti vertinamas labai aukštai, nes jos praktinės galimybės menkos, ji tikrovę įvaldo labai silpnai. Kai kas nori, kad žmonija pasilikėtų šiame lygmenyje, tačiau žmonių smalsumas, žingeidumas, norai – ne taip leng-

vai sukontroliuojami ir nuslopinami. Šiuo metu „Filognozijos pradmenyse“ artėju prie 1/1000 ribos, kurią pasiekus teks daryti pertrauką, o po to turėsiu siekti užduoties pridėti 2/1000, bent pradinių prielaidų prasme, sukūręs pažangų tyrinėjimo metodą. Tai priklausys nuo daugelio faktorių, vienas iš kurių – ar ši teritorija perspektyvi numatytam projektui: susidūrus su pasipriešinimu, tamsumu, kvailumu, ambicijomis – darbas nebus tęsiamas. Lietuva turi daug galimybių išsikovoti pilnas teises atsiskyrusioje civilizacijoje, tačiau turi rodyti aukštą moralinį lygį, sąmonės kokybę ir intelektą.

Veiklos maste pirmas šuolis bus tikros kosminės civilizacijos sukūrimas, kuris kosmines keliones padarys prieinamomis daugeliui žmonių ir tai nebus tik moksliniai eksperimentai. Šuolis įvyks tada, kai bus sukurta naujoviška propulsijs sistema, įvaldžius antigravitacijos technologiją. Tai labai svarbus šuolis, kuris šiuo metu planuojamas gana netinkamu būdu, naudojant raketinius erdvėlaidius. Todėl vienas iš svarbių uždavinių Mėnulio ir Marso kolonizavimui yra antigravitacinio dinaminio elemento technologijos sukūrimas. Taip pat, veiklos mastas didės ir netikrovės erdvėje, kuri K. Sabolio vadinama įsivaizduojamąbe. Tai susiję su virtualios realybės proveržiu, kuris vyksta šiuo metu ir siūlo rinkai vis geresnes technologijas ir vis įdomesnę laisvalaikį. Įstrigimas matricioje veiklos realų mastą vargu ar išplės ir jis atims daug laiko, kurio naudingumo koeficientas bus labai mažas.

Technologijos skirstosi į materialiąsias ir eterines. Pramonė naudoja materialiąsias technologijas, kurios sukuriamos iš Mendelejevo lentelėje esančių galimybių. Eterinės yra komunikacijos technologijos, kurios naudojamos ryšiui ilgaus atstumais palaikyti. Mišrus variantas yra elektronika, kuri sujungia materialias ir eterines technologijas, ypač kompiuterinėje technikoje. Ką duotų gilesniųjų hipostratų eterio atidarymas? Galimas naujas ryšio priemonės, naujas propulsijs sistemas, poveikio metodus, psichotroniką. Taip pat, naujos galimybės nusimato atradus nemolekulinę genetiką, kuri labiau pasislinkusi bozoninio eterio kryptimi. Todėl matome,

kad technologijos sudarys galimybes kurti iliuzijų civilizacijos ir realybės civilizacijos kryptis. Jeigu pramogų verslininkai nukreips žmogų iliuzijų civilizacijos kūrimo keliu, bus išseikvota daug resursų, negaunant jokios naudos išskyrus malonumus, dėl ko su šiomis technologijomis reikia elgtis apdairiai, per daug nesižavint įsivaizduojamybės pasiūla. Kita kryptis – realybės civilizacija, gyvenanti tikroje priekinėje sąmonėje ir vykdanči tikrus žmonijos vystymo projektus, kurie keičia tikrovę ne tik galvoje, bet ir išorėje.

Pradedu nuo svarbiausios dalies, nuo etikos teorijos, kurią jau šiame etape galima kurti naudojant dievų perspektyvą, kurie valdo tikrovę galaktinio mastelio civilizacijoje. Tai nėra mokslinė fantastika, nes ši tikrovė tikra, tik ilgas šimtmečius pasislėpusi už kulisų stebėjo žmogaus galimybes ir vertino potencialą. Šiuo metu visiems dalyvauti šioje civilizacijoje nėra galimybių, bet po kelių kartų bus integruota visa žmonija.

13. Sugrįžimo prasmė

Ne kartą rašiau, kad Lietuvoje A. Šliogeris yra sątvorologijos pradininkas, kurio kūryba buvo vienas iš filognozijos ir sievos teorijos šaltinių. Šią savo teoriją jis išdėstė pagrindiniame veikalė „Niekis ir Esmas“, kuriame atkleidė klepsidros struktūros idėją, filognozijoje vadinamą sątvaru, kuris yra psichovektoriaus, vadinamo sieva, surinkimo vieta. Mano sątvoro teorija yra modifikuotas ir išplėstas A. Šliogerio klepsidros variantas, kuris pateikia šiek tiek kitokią nei propagavo A. Šliogeris žmogaus sampratą. Kadangi klepsidra, sątvaras, yra žmogaus vidinės dalies teorija, ji yra visų žmogaus proto veiklos formų pagrindas, paaiškinantis iš psichologinės perspektyvos, kaip žmogus kuria ir pažįsta tikrovę. A. Šliogerio naudotos sąvokos buvo bandymas apibrėžti metafizinį sątvoro variantą, sudarytą iš dviejų tarpusavyje kovojančių polių, kuriuos jis vadino Nekiū ir Esmu, tarp kurių įsiterpęs semiosensotek-

tūros sluoksnis. Šis terminas ir bus pagrindinė šio skyrelio tema, kurią pamėginsiu paaiškinti iš filognozijos perspektyvos. Jis yra trijų daiktavardžių sandūra semio-senso-tektūra, kurie reiškia „reikšmių-jutimų-audinys“. Ankstesniuose savo tekstuose šį terminą dar esu vadinęs senso-kognityvine sinteze.

Norint suprasti kaip šis darinys, iš kurio formuojamos visos teorijos, visi žinių pasauliai, atsiranda ir iš ko jis sudarytas, reikia suvokti sluoksninę sątvaro sandarą, kurioje pagrindiniai du sluoksniai yra rodančioji ir rodomoji substancija, sudarančios bendrosios gaublės erdvę, šviesos arką, kurioje vyksta žmogaus kūrimo procesas. Šios substancijos yra bozoninės prigimties eteris, kuris tikrovės spektre pasislinkęs į giluminę dalį ir yra per regos organą nematoma tikrovės sritis. Rodomoji substancija pateikia turinį sumatų ir sumantų pavidalu, kurie yra iš išorės gaunamos informacijos apdorojimo rezultatas, pasirodantis kaip daiktas arba mintis. Ant šio pagrindo statau tokius semio-senso-tektūros sluoksnius: a) psichofoma – kuri yra psichinis pamatas, sumatų ir sumantų neapdorota terpė; b) lingvoforma – yra semio- sritis, kuri yra kalbinio žmogaus sugebėjimo galvos srityje šaknis; c) reiforma – yra daiktoforma, senso- sritis, arba objektyvioji, daiktiškoji sumavimo realybė; d) kalba – ženklų ir kodų sistema, skirta į išorę perduoti vidinį sumatoriaus turinį. Sluoksniais šie aspektai išsidėlioja tokiu būdu: apačioje, per visą sątvaro spektrą nuo priekio iki galo, yra psichofoma; tada, antras lygis dalinamas į dvi dalis ir priekinė yra reiforma, o galinė – lingvoforma; ir galiausiai, viršutinis sluoksnis yra išvystyta kalba, kurią savo šaknyje slepia visi paminėti sluoksniai, esantys tarsi dirva, iš kurios išauga kalbos jausmas.

Sievos teorijos pagrindas yra psichofomos sumatų pagrindinio rinkinio surinkimas ir jų klasifikacija. Rinkinį patogausia sudarinėti naudojant sievos-burės struktūrą, kurioje kiekvienas iš penkių taškų turi minėtus sluoksnius. Pateikiant vieną pavyzdį orientacijai, B stielis sudarytas iš sumantų kurie yra psichofoma, lingvoforma ir kalba, kaip aukščiausia vidinės proto dalies išraiška. „Juodajame drakone“ pateikti sumatų

klasifikacijos pagrindai, kuriuose pradedama nuo psychoformos ir klasifikuojama laiko, kokybės ir modalumo požiūriu.

Laiko požiūriu sumatai klasifikuojami į

- a) pastovius, kaip priekinės sąmonės, asmens kompleksų;
- b) epizodinius, kaip emocijų, atsiminimų, minčių;
- c) ypinius, kaip minčių, judesių;
- d) srautinius, kaip kai kurių minčių, kalbėjimo;
- e) šuorinius, kaip emocijų, minčių.

Kokybės požiūriu sumatai klasifikuojami į

- a) B stielyje – struokiniai, spūriniai, lankstiniai;
- b) A stielyje – šlėkiniai, komandiniai, šustriniai;
- c) C stielyje – šlėkiniai, spūdiniai, šustriniai;
- d) D stielyje – masyviniai, šlėkiniai;
- e) E stielyje – spūdiniai, maloniniai, skausminiai, šlėkiniai, rėžiniai;
- f) F stielyje – projekciniai;
- g) T stielyje – projekciniai.

Modalumo požiūriu turime

- a) iliuzinius ir neiliuzinius;
- b) triktinius ir netriktinius;
- c) kančios ir laimės;
- d) betvarkės ir tvarkos ir t.t.

Iš to, kas pasakyta, sievos daugtūrį, sujungiamą į psichovektorių, galima analizuoti modalumo, kokybių ir trukminių formų požiūriu. Dažnai psichologiškai sievos konstrukcijos yra labai sudėtingos, susipynusios ir sunkiai išpainiojamos, nes susiliejusios į vieną jausmą, o apie klasifikacinę terminologiją – nėra net ką kalbėti. Savo modelyje pateikiu tik bazinį variantą, kuris realiai turi būti gerokai išplėstas. Tarkime, kad kalba atspindi beveik visą suvokiamą sątvarkos spektrą, nuo galinės iki

priekinės dalies ir žodyne daugmaž yra visų kokybių sumatų pavadinimai. Tuomet, išėmus visus sinonimus ir pasikartojančius žodžius, gauname apie 100 000 sumatų rūšių, kurie, sudarinėdami sievoje įvairius junginius, kuria prie konkrečios situacijos prisitaikančius psichovektorius, nukreiptus į išorę. Tokiu atveju klasifikacijose, įskaitant visus pagrindinius variantus, turėtume turėti apie 10 000 sievos psichovektorių rūšių, kurias gali sujungti žmogaus psichinė struktūra, pagal savo smegenų funkcines zonas. Ši struktūra vadinama laisvu apibrėžimu ir apibrėžimu, kuris parenka žmogaus gyvenime laisvą judėjimo kelią. Šioje vietoje svarbiausios norinės ir valios struktūros C stielyje, protinės ir sugebėjimų struktūros B stielyje ir pan.

Tačiau aukščiausia psichovektorių formuojanti instancija yra civilizacijos logika, kuri paremta „didžiuoju pasakojimu“, pateikiančiu bendruomenėje norimą tikrovės vaizdą, ne tokį koks yra iš tikro. Ši formuojanti dalis yra pasaulį aiškinančių teorijų visuma, kuri gali turėti maginę, mitologinę, religinę, filosofinę, mokslinę, istorinę ir filognozinę formą. Tai gnostinis apskritimas, gyvenimo liniją įstatantis į tam tikrus rėmus, kuriuos suformuluoja lyderiai pagal savo ateities viziją. Filognozijos pagrindinis orientyras, remiantis F. Nietzsche, yra gyvybinis procesas, kuris turi būti įrėmintas prote geriausių ir palankiausių būdu žmogui ir bendruomenei, kad būtų gyvenimuose įkūnytas laisvės idealas, pasiektas aukščiausias gerovės taškas. Per kognityvinę dalį kiekvienas žmogus turi galimybę apibrėžti savo esmę tokiu apibrėžimu, koks geriausiai atitinka jo vidinį jausmą, ir kalbinis antstatas, kuris yra aukščiausia ir abstrakčiausia dalis, turi kilti iš psichoforninio substrato, o ne diegti į sievą lingvistines ir protines schemas, prieštaraujančias žmogaus vidiniam jausmui ir gyvybiniam instinktui. Šiame apibrėžime galimi įvairūs pasirinkimai, kurią sątvaro dalį darysime pamatine. Pavyzdžiui, A. Šliogeris siūlė rinktis reiformą, kaip ji atsiveria regai, kuri yra vienintelis filosofinio mąstymo patikimas šaltinis. F. Nietzsche siūlė rinktis valios-geismo struktūrą, kuri, padedama galios prana-

šumo, galėtų perženginėti tikrovės ribas ir steigti gyvybiniame procese valdžios instanciją, šokdinančią pagal savo užgaidas visą pasiekiamą aplinką. Vienas iš valdžios kanalų būtų geisminė psichoforma, lingvoforma ir kalba, tekstai, kuriuose įkūnyta viršžmogio valia viešpatauti.

Filognozijoje įdomiausia vieta sievoje yra psichoformos ir reiformos sintezė prote, kuri turi vaizdinį pavidalą, galintį būti paveiksliniu, o galintį būti ir abstrakčia erdve, vadinama tentyvu, kurios paskirtis yra modeliuoti tikrovę, kurti gnostiniam implantui tinkamas struktūras. Ši vieta ypač išvystyta moksle – geometrijoje, algebroje, logikoje, fizikoje ir pan. Filognozijos pažanga priklauso nuo galimybių šioje vietoje, nuo sugebėjimo sukurti naujus tikrovę atvaizduoti galinčius dėmenis, kuriuose būtų kuriami tikrovę sudarantys geometriniai simetronai, iš aplinkos pereinantys į žmogaus sątvarą ir esantys gyvybę kuriančiu kokonu. Šis mokslas vadinamas hipostatika, kurios dalis yra substartologija, ir jos tikslas – atskleisti silpnąsias eterines terpes, kuriose patalpintos tvirtosios struktūros, esančios fasadine, regima tikrovės dalimi, kuri sumuojama priekinėje sievos kryptyje ir yra komandinių kompleksų, norų, valių objektas. Žinoma, galimas ir nefilognozinis sievos teorijos pritaikymas, ją panaudojant žmogaus pažinimui, supratimui, terapijai. Stengsiuosi, kad būtų įmanomas profesionalus ir neprofesionalus šios teorijos variantas. Neprofesionalus būtų kažkas panašaus į psichologinę teoriją, kuri būtų panaši į psichoanalizę arba Jungo analitinę psichologiją.

Grįžtant prie A. Sliogerio klausimo, jo neometafizikos tikslas buvo apriboti Niekio griaunančiąją galią, su kuria jis įsiveržia į Esmą, savo sievoje įvarant pleišta tarp subjektyviosios ir objektyviosios dalies, ir iki maksimumo apribojant subjektą visais jo pasireiškimais – psichoforminiais, lingvoforminiais mintyje ir kalbiniais. Jo svajonė buvo – sugrįžimas prie pačių daiktų, į pradžia, prie ištakų. Šia prasme filognozija yra keblioje padėtyje, nes turi spręsti klausimą, ar sugrįžus įmanoma pasilikti, maksimaliai apribojant savo galimybes, ar sugrįžtama tam, kad bandytume kelią praeiti dar kartą,

bet šį kartą nedarydami klaidų. Tokį klausimą A. Šliogeris iškėlė Lietuvai.

14. Filognozija ir ekosofija

Filognozijos tikslas – tapti 4 kategorijos civilizacijos centre doktrina, kuri būtų post-scientistinio stiliaus, įveikusi 3 kategorijos mokslinę civilizaciją, pasukusią žmoniją neteisinga kryptimi, grasinančią sunaikinti Žemę, plečiančią vargo pasaulį. Propaganda yra graži, bet ji nerodo tikro vaizdo, kuris šiuo metu net neišsipavidalinęs ir visos problemos nukeltos į ateitį, kol šiandien iš technologijų grobstomi pasakiški pelnai. Filognozija gali daryti analitinės loginės sistemos išpūdį, kuris niekuo nesiskiria nuo mokslo, tačiau toks išpūdis tik fasadinis, savo gelmėje slepiantis pasipriešinimą matematizacijos ideologijai. Taip gali atrodyti ir dėl to, kad filognozijos teorija yra ieškojimų kelyje, ieškant patobulinimo jau esamam principui arba alternatyvų. Kad būtų aiškiau, koks šios 4 kategorijos civilizacijos pagrindinis principas, pateikiu tikrovės kaip didžiosios sievos teoriją, kurioje žmogaus psichovektorius – tik maža inkrustacija globalinėje sistemoje.

Gajos teoriją girdėjome visi, kurioje Žemė laikoma personifikuota būtybe, kuri yra gyvybę kurianti ir palaikanti jėga, įsikūnijanti gamtinio pasaulio reiškiniuose. Šioje teorijoje siekiama ekosofinės išminties, sprendžiant gamtosaugos problemas, kurias sukėlė pramonės ir technologijų suklestėjimas. Savo knygoje naudoju panašų principą, kur Gaja yra vadinama Rea ir turi paaiškintą prasmę – ekosofinį tikrovės traktavimą, kuriame raginama riboti technologijų invaziją, nenaikinti planetos gyvybės sferos. Šis principas sujungiamas su sievos teorija, kuri yra ne tik žmogaus psichovektorius struktūra, bet ir priešpriešinė, iš tikrovės centro ateinanti perspektyva, kuri tokia pati „vektorinė“. Žmogus, kaip sakiau, sudarytas iš sumuojančios, veikiančios ir sumuojamos dalies, kurių

visuma yra žmogaus valinga energija, nukreipta į išorinį pasaulį. Iš priešingos pusės, D stielio kryptyje, tariama, kad veikia tokia pat struktūra, kuri yra tikrovės sieva, kaip geometrinis simetronas, sukuriantis žmogų veikiantį daiktovektorių, kurio hipostratoje taip pat yra globalinio plotinio sumavimo sistema.

Ši Rėjos sumavimo galimybė suvokiama dviem būdais: rėzolinės sievos prasme – kuri yra tik energetinių simetrijų dėsningo veikimo išraiška; ir eiolinės sievos prasme – kurios fundamente yra personalizuota valia, kuri gali peržengti dėsnius, laisvai kurti. Manau, kad Žemės sieva turi du tokius sluoksnius, ir paviršutinis, išorinis, daiktiškasis sluoksnius yra rėzolinis vektorius, tačiau gelmėje, kurioje yra subtiliosios ir silpnosios, hipostratinės, eterinės struktūros, veikia valingoji dalis, kuri yra „plotinė“, tad geba rinktis ir kurti. Kad būtų aiškiau – kas yra „rėzolas“? Tai mano naujadaras, kuriuo žymiu substancija, turinčią geometrinę ir simetrinę struktūrą, kuri veikia, transformuojasi tik apibrėžtu deterministiniu veikimu, kurį galima aprašyti proporcinėmis formulėmis. Eiolinė substancija yra tokia, kurios vektorius neapibrėžtas, ir kuris apsibrėžia valingu pasirinkimu, tai yra, veikia kūrybinių trajektorijų principu. Pavyzdžiui, žmogaus psichovektoriaus sieva yra eiolinė, nes ją valdo norų, valios psichologija, kuri turi sugebėjimą rinktis tarp galimybių. Kad tai būtų įmanoma, reikia suvokti tų galimybių visumą, kuri atveria bendrojoje gaublėje, vadinamoje šviesos arka.

Taigi, iš vienos pusės turime žmogaus asmenvardinį centrą A, ir iš kitos pusės, D sumatų kryptimi, turime Rėjos sievą, kuri savo fasadine dalimi pasireiškia kaip daiktiškasis pasaulis, kurio dalis yra kiti žmonės, suvokiami pirmiausiai kaip kūnai, bet turintys vidinę erdvę, kurioje įkūnyta veikianti asmenybė. Anapus daiktiškojo pasaulio galime suvokti tokią pačią erdvę, kuri turi savo energetinę ir valios struktūrą, sukuriančią tikrovės veikimo vektorių, nukreiptą į žmogų. Ši struktūra, žinoma, kol kas tėra gnostinis implantas, kuris turėtų būti 2 versijos gnostinio implanto užuomazga, reikalingo 4 katego-

rijos ekosofinės civilizacijos sukūrimui, kurios svarbiausias tikslas – gyvybinio proceso saugojimas nuo beatodairiško nio-kojimo. Žinojimo atsisakyti nesiūlau, tačiau taip naikinti planetą, kaip ji šiuo metu yra naikinama – neleistina. Naikinimo logika pagrįsta utilitarine, kuo-centrine ideologija, kuri į visą realybę lyderių galvose žiūri tik kaip į išnaudojimo resursą, priemonę. Šis principas, kuris yra ekonomikos pagrindas – neišvengiamas ir jo pašalinti neįmanoma, tačiau eikvojimas privalo būti grąžinantis, atstatantis, kompensuojantis. Pagrin- dinis principas, priešingas kuo-centriniam resursinimui, yra kas-centrų įsteigimas, kuriuose sąveika yra ne įnaginė, varto- tojiška, bet esminė, sugebanti pamatyti kas yra sumatoriuje stebimas objektas kaip duotas savyje ir sau.

Mažoji ir didžioji sieva yra du vienas prieš kitą sto- vintys kas-centrai, kuriuose svarbiausia yra asmeninė dalis, kurią kiekvienas turi įrodytą savyje, o Žemėje sukuria personi- fikaciją, kuri palengvina sąveiką su gamtine svetimybe, padaro ją pažįstama ir palankia. Energetinė sieva, vadinama rėizoline, hipostratoje paslėptu būdu kuria gyvybinį procesą ir sąlygas reikalingas jo gyvavimui; o valingoji sieva reiškia, kad jeigu įmanoma Žemės personifikuota dalis, tai ji galėtų būti analo- giška žmogaus bendrosios gaublės struktūrai, valdomai „no- ro“, kurios per tą pačią bozoninę-eterinę substanciją, kuri yra tikrovės spektro nepasiekiamoje gelmėje, sujungtos į vieną audinį. Ši sistema veikia nematomo pirmapradžio kūno lygyje, kuris turi žmogų palaikantį tinklinį energetinį darinį, vadinamą sietynu. Aišku, lygybės dėti tarp žmogaus valios ir tikrovės valios – negalima, nes iš esmės tai skirtingo masto esybės, ta- čiau toks sužmoginimas palengvina sąveiką ir supratimą. O jeigu norisi nepersonifikacinių projekcijų tokių, kaip fizikos formulės, tai reikia suprasti, kad formulėse rodomos realybės tikrovėje neegzistuoja. Pavyzdžiui, nėra akivaizdu, kalbant apie gravitaciją, kad teisingesnė yra penkių Niutono raidžių, o ne mago „gravitacijos demono“ teorija.

Galima iškelti klausimą, ar Niutono gravitacijos for- mulė yra tiesa, ar melas? Akivaizdu, kad joje yra tam tikras

pragmatinis efektyvumas, tačiau iš šių proporcinų kombinacijų tikrai nesimato, kas ji yra savo savarankiškoje esmėje. Sakoma, kad ji yra tam tikra „jėga“, tačiau kiek galime būti tokia interpretacija tikri? Pavyzdžiui, kai žmogus smogia į sieną, jis taip pat parodo „jėgą“, bet kokį procentą apie jį tiesos pasako ši interpretacija. Pagal žmogaus rankos smūginį ištiesimą žmogų galėtume apibūdinti kaip $F = ma$, tačiau ši „tiesa“ nepasako apie jį net 1 proc. tikrovės. Todėl, žvelgdami į tikrovę ir norime veikiau personifikuoti negu matematizuoti, nes matematikos tiesa yra žmogaus sąmonę iš kelio iškreipianti perspektyva, kuri rodo nepalankų žmonijos vystymuisi vaizdą. Taigi visas gyvybės procesas tikrai nėra kažkokia „jėga“, kurią būtų galima išreikšti kaip $G = ma$. Pradžiai tariame, kad tai „asmens“ valdoma energetinė struktūra, kuri geba kurti gyvybę. Šis asmuo – nėra žmogaus asmens veidrodinis atspindys, tokiu principu naudojami tik patys svarbiausi terminai. Tai tikrovės gnostinė dalis, iš kurios gyvos būtybės semia savo psichikos substanciją, kuri turi būti kosminių mastelių laukas. Gyvybės sąmoningoji dalis iš šios tikrovės išsina į individualią egzistenciją ir į ją sugrįžta, susiliedami su didžiąja Žemės sieva.

Tokia yra filognozijoje atskleistos žinios svarbiausio principo santrauka, kurioje matome kryptį, kurią filognozija siūlo žmonėms. Toks principas propaguoja gerovę ir Žemei, ir žmogui per maksimalų laisvaveikos mastą, kuris yra teisė pasirinkti savo žemėje laisvą gyvenimo trajektoriją, kuri yra gerovės matas. Laisvė ir gerovė sukuria laimės pojūtį, kuris pagrįstas ekosofiniu gyvenimo būdu, sudarančiu sąlygas gyvybės klestėjimui tam tikroje vietovėje. Tai „Filognozijos pradmenų“ tomuose buvo vadinama „gyvybės magija“, kuri sudarytų sąlygas aukščiausiam reikalingam klestėjimo taškui bendruomenėse.

Scientizmas dangstosi tuo, kad „tiesa“ neva svarbiau už viską, tačiau pirma tegu parodo, kur ji moksle yra, ši „tiesa“...

15. Epsilon strata

Kiekviena civilizacija bendrijoje turi savo pagrindinę kuriančią ir globojančią instituciją, kuri yra jos pagrindas. Institucija gali būti viena, kaip bažnyčia, o gali būti jų tinklas, bendru susitarimu visoje planetoje diegiantis tą pačią programą. Šią struktūrą vadinu epsilon strata ir epsilon kasta, kuri yra gnostinis apskritimas, įrėminantis teritorijoje gyvybinį procesą, teorijomis ir kultūrinėmis jų išraiškomis. Pavyzdžiui, mokslo civilizacijoje tokį vaidmenį atlieka ministerija, universitetai, institutai ir mokslų akademija. Filognozija nėra mokslas ir nepropaguoja mokslinės civilizacijos, todėl šiame tinkle dalyvavimas nenumatomas. Dėl šios priežasties tam, kad taip pat galėtų vykdyti epsilon stratos vaidmenį, skirtą įveikti 3 kategorijos civilizaciją, ji turi turėti tam tikrą organizuotą formą. Ši institucija buvo pristatyta antrame „Filognozijos pradžios“ tome ir vadinama „Filognozų asociacija“. Jos tikslas – propaguoti filognoziją, siekti santvarkos pakeitimo pagal filognozijos principus, judėti holistinio supratimo kryptimi, diegti ekosofinę sąmonę. Ši idėja gal ir nėra nauja, tačiau priemonių ir įrankių arsenalas – naujas ir originalus.

Filognozų asociacijoje gali dalyvauti visi norintys prisidėti prie šių tikslų žemutinėje arba aukštojoje pakopoje. Pirma pakopa yra pradinė mokykla, kurioje susipažįstama su filognozijos pradžios sąvokomis ir substratologijoje. Ši sistema kol kas tik užuomazgos stadijoje, tad tai daugiau reikia daryti savarankiškai, naudojant mano parašytus vadovėlius. Dalyvaujantys pradinėje pakopoje nėra tikri „Filognozų asociacijos“ nariai, tik kandidatai į narius, kurie turi narystę užsitarnauti. Aukštoji pakopa yra tikrų narių, kurie sudaro tarybą, padalintą į padalinius, atitinkančius filognozijos skirstymus. Turime sąvokos ir substratologijos korpusą, kur pirmajame tyrinėjama mažosios sievos struktūra, o antrajame – didžiosios. Didžioji sieva turi energetinės gaublės tyrinėjimų

korpusą, informacinės gaublės tyrinėjimų korpusą ir kuriančiosios gaublės tyrinėjimų korpusą.

„Filognozų asociacijos“ tarybos valdžios instancija yra prezidiumas, į kurį įeina atstovai iš visų korpusų ir vadovaujamas pirmininko. Prezidiumas renkamas 5 metų kadencijai pagal MOV metodą, o pirmininku šiuo metu yra steigėjas, kuris nerenkamas. Ši struktūra kol kas neišpildyta ir veikia tik užuomazgos stadijoje, steigėjo pastangomis, tačiau ateityje tikiuosi turės daugiau narių. Papildomi padaliniai yra „Lietuvos Baltojo drakono draugija“ (LBDD) ir bibliotekos bei informaciniai centrai. „Baltojo drakono draugijos“ veikla yra švietėjiška ir kultūrinė, skirta propaguoti laisvės ir pažangos idėjas, aiškinti tikrovės sąrangą ir kurti bendruomenėse tiesos sąmonę. Ši veikla sudaryti iš negatyvios, kritinės dalies, kurioje dekonstruojamos ideologijos, griaunamos melagingos tikrovės teorijos, demaskuojamos iliuzijos ir pozityvios, statančios dalies, kurioje diegiamas teisingas tikrovės supratimas, padedami filognozija grįstos civilizacijos pamatai. Pagrindinė idėja yra gyvybės magija, kurioje puoselėjama pusiausvyra tarp genetinės ir gnostinės ašies žmogaus sandaroje, klaidingomis teorijomis nedeformuojamas nei kūnas, nei siela.

Sievos teorijoje aiškinama, kad žmogaus sąmonė sudaryta iš būtinosios ir nebūtinosios dalies, kurių sąveikoje apibrėžinėja žmogaus psichovektorius. Šiame apibrėžime gali dominuoti arba pirmoji, arba antroji dalis, nuo ko priklauso kiek žmogaus veiklos atitinka tikrovės sandarą – su ja sąveikauja harmoningai ar konfliktuoja. Jeigu dominuoja nebūtinašis sąmonės komponentas, kuris įkūnijamas laisve, vaizduote, kūryba, fantazija, žmogus peržengia tikrovės būtinybę, nustumia realybės poreikius į antrą planą, pradeda ją griauti. Šios vidinės žmogaus dalies planetoje produktas – visas miesčioniškas dirbtinis pasaulis, pradedant gelžbetonio kvartalais ir baigiant pramoniniais rajonais, apėmusiais visą Žemės rutulį. Šis pasaulis, filosofų vadinamas nekropoliu, yra mirties kultūros invazija į natūralų, gamtinį pasaulį, kuris civilizacijos trajektorijoje peržengė leistinas ribas ir turi būti stabdomas. To-

dėl vienas iš „Filognozų asociacijos“ tikslų – būtinios tvarkos atstatymas, išardant sapnų karalystę, kurioje žmonės bando įkalinti kūrybos-gamybos industrija. To siekiama per pusiausvyros įvedimą tarp priekinės ir galinės sątvaro dalies, kurioje suvokiamas pasaulis nėra tik savavališkų manipuliacijų objektas, kurio tuo prastesnė padėtis, kuo didesnė vidinė laisvė. Laisvė filognozijoje yra ne tikrovės žudymo laisvė, bet laisvas apsibrėžinėjimas empirinėse trajektorijose, kuriose yra įkūnijama nenaikinanti žmogaus judėjimo teritorijose laisva veika. Laisvės zonos ant planetos yra nepriklausymo ir nepriklausomybės zonos, kuriose žmogus, neatitrūkęs nuo savo pagrindo, kuria savo gyvenimą.

Pagrindiniai aspektai yra singularitarizmas, kalbantis apie žinių singularinį sproginimą, kuris filognozijoje padalintas į 1000 dalių etapus, ir siekia laipsniško jų augimo. Ši idėja sugalvota yra Ray Kurzweil, kuris mano, kad singularinis sproginimas įmanomas 2045 m., dėka dirbtinio intelekto pažangos. Manau, kad toks greitas 1000 dalių įveikimas neįmanomas ir Ray Kurzweil skaičiavimas yra neteisingas. Kitas aspektas yra ekstrapianizmas, kaip entropijos antipodas, kur tvarka juda ne nuo tvarkos prie chaoso ir žlugimo, bet prie vis tobulesnės padėties, pažangesnio pasaulio. Manau, kad tvarkos, arba santvarkos, ekstrapianinis gerėjimas tiesiogiai susijęs su hipostratų atvėrimu, vis geresniu jų supratimu, kas leis tvarką daryti vis tobulesnę, labiau atitinkančią tikrovės natūralią prigimtį. Ir paskutinis principas yra gaianizmas, kuriame Žemė laikoma gyva būtybe, įvardijama kaip Didžioji sieva, turinti energetinę ir valingąją dalį. Tai reiškia, kad propaguojamas sugrįžimas arčiau gamtos, santvarkos formulavimas remiantis ekosofinėmis idėjomis.

Kapitalistinėje ekonomikoje tai sunkiai įgyvendinami tikslai todėl, kad sąmonei sunku išsivaduoti iš beprotiškos pelno vaikymosi logikos, kurioje švietimo programa įkalina beveik visų žmonių sąmones, kurias paskui įstato į institucinę mėsmažę, kurioje išsivadavimas daromas neįmanomu. Logika suprantama – žmogus turi pragyventi, be to, jis svajoja gyventi

turtuolio gyvenimą, kad galėtų mėgautis ekonominės civilizacijos gėrybėmis. Tačiau toks užsidarymas savo valios viešpatauti iliuzijoje, būtinųjų orientyrų praradimas veda žmoniją prie sunkių pasekmių. Todėl reikia šviesinti sąmones, gerinti supratimą, keisti tą gnostinį apvalkalą, kuris implantuotas į žmogaus proto struktūras, kad atsisakytų iliuzinės gyvenimo prasmės, kuri būtų pakeista tikru gyvenimo esmės supratimu ir juo pagrįstais pasirinkimais.

„Filognozų asociacija“ yra aukštoji mokykla, kuri skirta tikrovės tyrinėjimui, „Lietuvos Baltojo drakono draugija“ daugiau švietėjiškas padalinys, kuris aiškina visuomenei filognozijos idėjas, pristato asociacijos veiklą, jos svarbiausius projektus. Tai nėra nei sekta, nei ezoterinė grupuotė, nei religija – manau idėja artimesnė Sokrato Akademijos principui, kurios viduje veikia vieša draugija. Yra paralelių mokslų ar filosofijos akademijai, tačiau filognozija nėra nei filosofija, nei mokslas, kas ne karta buvo pabrėžta, nes metodas neapibrėžiamas nei vienu, nei kitu būdu. Ši disciplina gali būti apkalta eklektizmu, kuriame surankioti fragmentai iš įvairių sričių, panašiai kaip Teosofijoje. Manau, kad „Filognozų asociacijoje“ sugebėsime pažengti daug toliau. Pagrindinis skirtumas yra tiesos sąmonės propagavimas, kuriame draudžiama žinių kūrimo ir platinimo naudoti ezoterinę psichologinę manipuliaciją, naudoti teorijose netiesą tam, kad skaitytojui arba mokinui būtų didesnis psichologinis įspūdis. Jeigu atrodo, kad kalbama okultiniu stiliumi, propaguojama magija, reikia suprasti, kad magija, mitologija, religija, filosofija ir mokslas yra tyrimų objektai, kurie analizuojami filognozijos metodais. Tai yra, magija, okultizmas – ne propaguojama doktrina, bet tyrimų objektas, bandant paaiškinti kaip sąmonėje atsiranda tokios formos, ir kaip tas galias bei sugebėjimus būtų galima panaudoti filognozijos metoduose.

Tačiau kultūrinėje sferoje nevengiama naudoti simbolikos, įvairių meno formų, kuriose idėjų semiamasis iš ezoterikos ir okultizmo. Tai matosi ir tame pačiame „Lietuvos Baltojo drakono draugijos“ pavadinime. Knygoje „Sievos teorija“

pateikiamas lygis, reikalingas pradinėje mokykloje ir yra ne kas kita kaip kandidato vadovėlis, kurį privaloma mokėti norint tapti tikroju „Filognozų asociacijos“ nariu ir dirbti kurioje nors sątvarologijos arba substratologijos srityje. Dirbama tik savo noru, todėl, kad norima pakeisti visuomenės nuostatas – ne karjeros darymui ar praturtėjimui.

16. Sigilų magija

„Iniciato pradžiamokslyje“ pateikiau pagrindinių civilizacijos vystymosi etapų pavyzdžius, kuriais tobulėjo centrinė planetoje magijos sistema, su savo pagrindiniais prometėjiškais atsišakojimais. Magija žymima laipsniu pagal jos praktinio varianto eilės numerį, tai yra, 1M, 2M (pirmo laipsnio magija, antro laipsnio magija). Aukščiausio laipsnio magija šiuo metu yra 6M, kuri vadinama technologine magija. Šis žodis gali skambėti neįprastai, nes magija suvokiama pagal jos archaiškus pavyzdžius ir nelaikoma rimtu užsiėmimu. Ilgą laiką ji tokiu ir buvo, tik psichologine priemone, tačiau tai savo metu buvo elitinės žinios, geriausia kas turėta. Šiuolaikinė magija – taip pat yra geriausia kas turima, o viskas, kas apibūdinama lotynišku veiksmažodžiu *scire, scientia*, yra tik egzoterinis variantas.

Norint suprasti šios sistemos ištakas, reikia žinoti civilizacijų istorijos chronologiją, kaip planetoje vystėsi žinojimo formos, kokius raidos etapus jos praėjo. Aš naudoju standartinę chronologiją

- a) gamtinis žmogus (1M),
- b) pirmykščių kultūrų žmogus (2M),
- c) pirmos kategorijos civilizacija (3M),
- d) antros kategorijos civilizacija (4M, 5M),
- e) trečios kategorijos civilizacija (5M, 6M).

Planetinė vienaarūšė civilizacija neegzistuoja, ir matome vienu metu kelis skirtingų tipų civilizacijų pavyzdžius. Pavyzdžiui, krikščionių bažnyčios yra pirmos kategorijos civilizacijos reliktas, kuris veikia kartu su trečios kategorijos, technologine civilizacija. Galimi atvejai, kai žmogus, arba jų grupelė, šiuo metu gyvena gamtinio žmogaus galimybėse, ypač indėnų bendruomenės Amazonės džiunglėse. Didžioji civilizacijos dalis yra trečios kategorijos civilizacijos lygmenyje, kuris pasiekęs 2 etapą iš 10 galimų. Kiekvienas etapas turi savo „slaptą doktriną“, kuri yra to etapo centrinis veikalas, priimamas tik elitui, išrinktiesiems. Tuo tarpu ankstesni variantai būna paviešinti ir neteisingai vadinami „ezoterika“. Pavyzdžiui, tokie yra Kabala (3M, 4M), Gnosticizmas (3M, 4M) ir pan. Į šį kontekstą įrašius filognoziją, ji vertinama kaip 4M (filosofija), 5M (mokslas), 6M (avangardinis mokslas).

Norint suprasti kokioje planetoje gyvename, reikia sugebėti padaryti visų kultūrų ir rasių apžvalgą. Mažiausiai pažengusios yra juodaodžių ir indėnų civilizacijos, kurių „kultūra“ pakėlė tik baltaodžių invazijos. Jos sugebėjo savarankiškai sukurti tik 1M, 2M ir 3M. Kitas segmentas, kuris sugebėjo pasiekti aukštą civilizacijos lygį yra Kinijos, Japonijos civilizacijos (4M, 5M), apimančios planetos azijinę dalį. Šių segmentų ekspansija minimali, nes jos išliko toje žemyno dalyje, kurioje atsirado, vykdydami tik minimalius ekspansijos projektus. Bet svarbiausias žemyno regionas yra Irako teritorijoje, kurioje turime ankstyviausią civilizacijos pavyzdį, vadinamą Šumerų civilizacija (3M). Ši civilizacija ilgą laiką buvo pagrindiniu idėjų šaltiniu, kurios buvo perimamos į aplinkines kultūras, turėjusias pirmykščių kultūrų arba pirmos kategorijos civilizacijos lygmenį. Šumerų civilizacija šiuo metu neturi tiesioginio atstovo ir yra laikoma išnykusia. Panaši, nepriklausoma civilizacija atsirado Egipto regione, kuri pasiekusi 3M lygmenį nunyko, prarado savo kultūrinio centro statusą, užleido jį pažangesniems centrams.

Tačiau mums įdomiausia yra arijų civilizacija, kuri palikusi nedaug tiesioginių įrodymų, bet turėjo tokį patį statu-

są kaip ir šumerai. Kur tikra arijų protėvynė, nežinoma, žinomos tik tos tautos, kurios yra kilusios iš arijų jų migracijos eigoje. Seniausia žinoma arijų atšaka yra Indijos civilizacija, kuri buvo sukurta arijams susimaišius su vietiniais gyventojais ir sukūrus vieną iš turtingiausių senovės kultūrų. Kita atšaka yra persai, gyvenę šiuolaikinio Irano teritorijoje. Persai, kaip ir indai, daugiausiai pasiekė 4 M lygmenį, kuris iki šių dienų yra vienintelė autentiška žinių sistema. Didžiausią proveržį padarė graikiškas arijų atsišakojimas, kuris sukūrė šiuolaikinę 4M struktūrą, rodžiusią pasikeitusią elito sąmonę ir naujo kultūrinio proveržio galimybę, kuri prasidėjo maždaug 6 a. pr. m. e. Graikijos pusiasalyje. Žinomiausieji šio proveržio atstovai yra Sokratas, Platonas ir Aristotelis, sukūrė naujo stiliaus mąstymo sistemą, apvalytą nuo antropomorfinių ir religinių elementų. Ši substratą perėmė lotynai, sukūrė iš pradžių Romos respubliką, o po to – Romos imperiją. Šie turėjo magijos galimybes, kurios buvo 2M, 3M ir 4M vienu metu.

Šumerų, Egipto ir Indo-Arijų įtakoje turime hebrajų kultūrą, aprašiusią savo tautos istoriją Senajame testamente ir naudojusia senesnius regiono civilizacijų mitologinius, religinius šaltinius, kurie išsivystė į judaizmą ir Kabala. Jo įtakoje atsirado krikščionių religinis judėjimas, graikų, romėnų, Egipto civilizacijų aplinkoje, kuris išsivystė į įvairias gnostikų mokyklas, buvusias krikščionių bažnyčios pirmtakais. Tačiau Pauliaus gnosticizmas Romos imperijoje buvo išrinktas pagrindine mokykla, o kitos gnostinės atšakos sunaikintos ir ištrintos iš istorijos. Ši istorija rodo maždaug 3M ir 4M lygmenį, kuris perėjo į vėlesnes, 5M doktrinas. Paskutinieji istorijoje yra germanai, slavai ir baltai, kurie yra arijų palikuonys, toliausiai migravę nuo kultūrinių centrų, Indijos, Persijos, Graikijos regionų ir labiausiai smukę bei nesugebėję pakelti kultūros lygio iki to, kuris turėtas Indijos pusiasalyje. Tai yra 3M lygis, kuris įsikultūrinio tik dėl romėnų ir graikų civilizacijos ekspansijos, ypač tada, kai šie buvo sukrikščioninti ir pradėjo vykdyti germanų, slavų bei baltų kristianizaciją. Šioje vietoje įvyko pagrindinis kitas proveržis, kuris „bendradarbiaujant“

graikams, romėnams, germanams ir hebrajams, sukūrė 5M magijos atsišakojimą, turėjusį *scientia* pavidalą. Ši struktūra per Izraelį, Graikijos pusiasalį į Europą atnešė tikrą mokslo proveržį, kuris buvo padarytas infiltruotų į Europos universitetus slaptų sektų.

Žinojimas, žinių sistemos neatskiriamos nuo rašto, kuris yra žinių raiškos ir saugojimo būdas. Pagal civilizacijas turime tokias rašto sistemas

- a) Šumerų dantiraštis,
- b) Arijų sanskritas,
- c) Egipto piktogramos,
- d) Kinijos hieroglifai,
- e) graikų ir lotynų abėcėlės,
- f) germanų runos,
- g) slavų kirilica.

Visos šios rašto sistemos buvo viešos, skirtos skleisti viešas žinias. Tuo tarpu tikras magas naudoja kitokį raštą, kuris neįtraukiamas į jokią lingvistikos sistemą ir vadinamas sigilų raštu. Tai nėra pats seniausias išradimas, galėjęs atsirasti gana vėlai, bet bent nuo 3M tikrai naudotas, kai magija pavirto tikra jėgos priemone. Tai slapta sistema, kurią žino tik inijuoti ir išvystyta į aukščiausią lygmenį. Visų laipsnių magija šiuo metu iš tikro yra sigilų magija, kuri naudojama net filognozijoje kaip skyrelių stilistinis pamatas. Mano tekstai „Sievos teorijoje“ – sigiliniai. Sigilas dar kitaip yra multipleksas arba dauglypa, kuri simboliškai išreiškia hipostratos struktūrą, per ženklą susietą su žmogaus sąmone. Sigilo struktūra, proto struktūra ir hipostratos struktūra yra tiesioginiame ryšyje ir tampa valdoma, kontroliuojama sistema. Palyginus su įprastinėmis linijinėmis rašto sistemomis, sigilų raštas yra struktūrinis, kuris uždeda ant tikrovės konstrukta, jį išima arba supranta. Magijos aktą galima pavaizduoti tokia knygos forma: pirmas puslapis yra antspaudojantis pradžios sigilas, kuris yra magijos aktas, tada linijiniu raštu parašyta objekto istorija, ku-

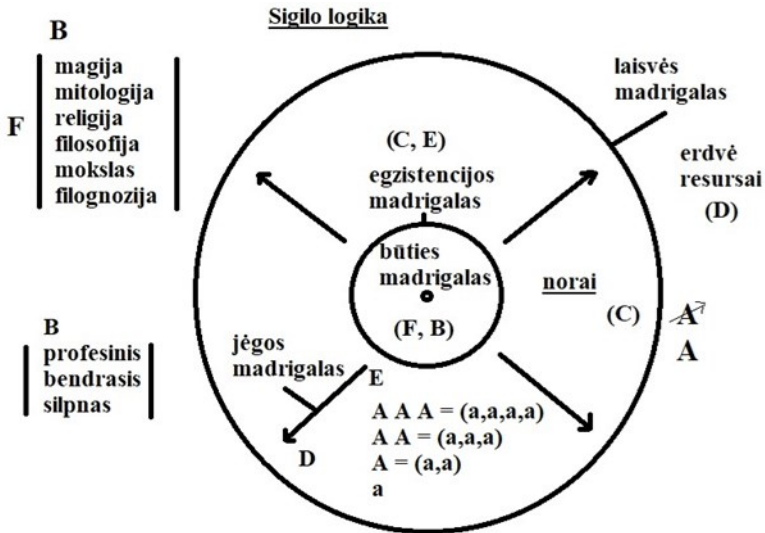
rio atžvilgiu taikoma magija, ir pasiekus rezultatą – pabaigos sigilas, rodantis objekto būklę ir perspektyvas. Sigilas yra strategijų, metodų ir priemonių arsenalas, kuriuo veikiama objektai, kuriuos inicijuotas magas mokosi mintinai, taiko praktikoje, išradinėja naujus. Nuo to, kokios priemonės leidžiamos, gali būti juodoji, baltoji magija ir pan. Pavyzdžiui, jeigu magas žmogaus arba bendruomenės atžvilgiu pritaiko destrukcijos sigilą – tai yra juodoji magija.

Gynyboje mago užduotis stebėti tikrovę ir suprasti, koks sigilas jo aplinkai taikomas, kad galėtų imtis gynybinių veiksmų. Puolime renkasi poveikio sigilą, su kuriuo siekia norimo tikslo. Pavyzdžiui, kokiame sigile (-uose) šiuo metu vystosi Lietuvos istorija gali pagal požymius suprasti tik magas, inicijuotas į 6M magijos sistemą. Yra šios sistemos populiarusis, žaidybinis variantas ir tikras, nes sigilą pritaikyti sugeba tik tikras magas, kuris naudojasi magijos įrankiais ir paprastos intencijos tikrovių surišimui – neužtenka. Koks veikia sigilas galima sužinoti ir iš tiesioginių užuominų, per žiniasklaidoje rodomus simbolius, kodines frazes, teatralizuotus renginius ir pan. Šie simboliai yra ir geri, ir blogi, nes planetoje veikia kelios stovyklos, kurios konfliktuoja todėl, kad vieni garbina mirtį, o kiti gyvybę.

Grįžtant prie filognozijos, knygų skyreliai nėra tikri sigilai, bet jų konstrukcija ir stilistika yra sigilo struktūros atitinkmuo. Taip yra todėl, kad mano minties formos yra sigilinės, o linijinis raštas ir mąstymas – nebūdingas.

17. Sigilo suformavimas

Iš ankstesnės analizės gali būti neaišku, koks yra drakono sąmonės principas, nuo pradinio filognozijoje iki galutinio – baltojo drakono civilizacijoje. Iš karto reikia perspėti, kad šis žodis neturi būti suprantamas klaidingai, vadovaujantis asociacija esą drakonas – kažkokia pabaisa ar baidyklė. Ket-

3 pav.

virto „Filognozijos pradmenų“ tomo terminų žodynyje paaiškinau, kad drakonas yra transcendencijos simbolis, o tai reiškia, kad ji vadinama drakonu, tačiau nėra drakonas kaip mitinė būtybė. Gali būti naudojamas tam tikrų savybių ir išpūdžio perkėlimas, tačiau tik literatūriniame lygmenyje. Vadinausi ir drakono sąmonė pradiniame lygmenyje formuojama šio folklorinio įvaizdžio, tačiau pradėjus transcendenciją tirti tikru tyrimu, folkloras pakeičiamas tikromis žiniomis, pirmo, antro, trečio lygio gnostiniais implantais ir t.t. O tai reiškia, kad drakono sąmonė yra sąmonė, apdovanota tikromis žiniomis apie realybę. Baltojo drakono sąmonė turi absoliučias žinias apie tikrovę. Žinojimas vystosi nuo 0 proc. informacijos iki 100 proc. informacijos, tad baltasis drakonas, drakono akis yra šis žinojimo procentas.

Drakono sąmonė praėjo visiems žinomas evoliucijos pakopas, tokias kaip magija, mitologija, religija, filosofija, mokslas, filognozija, kurios yra tikros atvertos vidinės akies pirmtakai. Naujausia drakono sąmonės atmaina yra scientistinis drakonas, kuris yra paskutinių šimtmečių produktas, su

kuriuo konkuruoja filognozija, siekia pakeisti patobulintu variantu filognozijoje. Drakono akis formuojama B ir F stieliuose, nuo kurių išsivystymo priklauso, koks yra sigile būtis centras. Šis centras konkrečiame žmoguje gali turėti tris išsivystymo variantus: a) profesinį, b) bendrąjį, ir c) silpnąjį. Pavyzdžiui, jeigu drakono akis yra magijos formato, ji yra išvystyta, neišvystyta ir silpna. Kadangi šiuo metu esame pažengusiame etape, ankstesni etapai integruoti į aukštesnius per kultūrinį išsilavinimą. Pavyzdžiui, žmogus gali būti tokioje konfigūracijoje: magija – silpnas protas, mitologija – silpnas protas, religija – bendrasis protas, filosofija – bendrasis, mokslas – profesinis. Tokio tipo sieva kuriama švietimo programos, bedrojo lavinimo procese. Toks principas įmanomas mokslo civilizacijoje, kurios madrigalas – jėgos vektorias. Kadangi filognozija neįeina į švietimo programą, jos vertinimas nuo neegzistuojančio, iki silpno proto.

Išplėtus šį principą iki sigilo, kuris yra sievos ir madrigalo junginys, gaunamas vaizdas, parodytas paveikslėlyje.

Matome, kad aplink būtis centrą yra gaubiantysis egzistencijos darinys, susiejamas su bendrąja gauble, kuri yra žmogaus egzistencijos terpė, siejama su C, A ir E stieliais. Pagrindinė C forma sigile yra norai, sukuriantys į išorę nukreiptą, ekstravertinę asmenybę, kuri žymima A raide, perbraukta rodykle. Negeisminė asmenybė yra tokia pati A raidė, kuri žymima be rodyklės. A raidė yra tapatybės vieta, kuri pirmiausiai formuojama vaidmenų zonose, kurios aprašytos skyrelyje „Sievos trajektorijos“. Pakeitę asmenybės raidę, zonos raide ir perbraukę ją rodykle, gauname geidžiančiąją tapatybę, kurios noras-jėga priklauso nuo funkcijos zonoje. Prijungę prie C ir A kūno sumatus, įvedame kūniškų C variacijas, kurių pagrindinės yra mitybos ir seksualinės. Norai turi du šaltinius proto-pasaulio darinį B-D ir kūno-pasaulio darinį E-D. Šie psichovektoriai grindžiami būtis interpretacija, kuri priklauso nuo gnostinio implanto, arba drakono akies formos, ir nuo bendrosios egzistencijos gaublės formos, kuri suteikia būviui bendrąją kokybę arba nuotaiką. Ši nuotaika gali būti tik

fiziologinė arba gali būti formuojama drakono akies ir emocijų derinio, nes ši suformuoja tai, kaip suprantama tikrovės tvarka, kurios tobulumas arba defektai yra proto ir emocijų reakcijų trigeriai. Šie trigeriai ryšyje D-B ir D-C vadinami spūriais.

Skyrelyje „Sigilų magija“ paaiškinau, kad valdovų magija – sigilinė, naudojanti sievos ir madrigalo metodus, kurie yra strategijos analizės arba formulavimo metodas. Kol kas apsiribojame žmogaus paprasčiausio sigilo analize, kurioje metodai, kuriais daromas pozityvus arba destruktivus poveikis žmogui – nerodomi. Sigilas yra struktūrinis, naudojantis ne linijinį aprašymą bet greitraštyje naudojamus ženklus. Greitraštyje svarbios ne detalės, o bendrojo principo supratimas, tuo tarpu detales kiekvienas užsideda savarankiškai. Analizės centre yra asmenybė kuri yra vektorinė ir nevektorinė, aprengta sigilo egzoskeletu ir nurengta. Ji gali būti didelė ir maža, priklausomai nuo statuso visuomenėje, galimybių ir t.t. Didelė asmenybė žymima trigubu AAA, maža – mažąja raide a. Didelės asmenybės yra mažų asmenybių lyderiai ir vadovai, kurie formuoja mažas asmenybės, naudoja jas savo projektuose, valdo kaip masę ir kolektyvą. Kiekvienas žmogus turi savo fasadinį, viešą įvaizdį ir tikrą gyvenimą, kuris pilnas nešvarių nuotykių, kuriuos savo sigilo analitinėje dalyje galime žymėti skliausteliuose. Tai šūdas žmogaus biografijoje, kuris fasado žymėjime rašomas skliausteliuose. Jeigu, tarkime, turime žvaigždės formą AAA (Š), tai yra trigubas A su „skeletais spintoje“, jis nesunkiai demaskuojamas ir paverčiamas į trigubą Š – ŠŠŠ. Kiek suprantame galimas mažas šūdukas, š, ir trigubas šūdas, ŠŠŠ.

Kitas atvejis, yra savo asmenybės jėgos egzoskeleto nusiėmimas ir tapimas paprastu žmogumi. Tai žmogus kuris neturi norų, nedirba, nenaudoja proto, nevykdo plano ar schemas, nieko nesiekia, negeidžia, paprasčiausiai būva savo paprasčiausia, vardine asmenybės dalimi, įsupta į filosofinę bendrąją gaublę. Tokių neekstravertinių, nevektorinių asmenybių pagrindu civilizacija neformuojama, tačiau neturint tokių kolektyvų, kuriuose bendraujama tokiu principu, kurį galima va-

dinti šeimos principu, visuomenė, organizacija yra nesveika, deformuota. Tokiu principu galima bendrauti ir su pasauliu, tikrove ir net paversti šį principą filosofija. Vienas tokių pavyzdžių yra A. Šliogerio filosofija. Toks principas įmanomas ir religijoje, vienas pavyzdys – autentiškas Kristaus mokymas. Su šiuo variantu problema ta, kad jame lieka būties teorijos įtaka, kuri gali deformuoti asmenybę dėl nepašalintos drakono akies. Šias pamokas, formuojant filognozijos asmenybės sampratą, reikia išmokti ir turėti privalomą nevektorinę asmenybės formą šalia vektorinės, kuri būtų pertvarkyta į variantą, atitinkantį moralinio gėrio reikalavimus. Pasaulį galima vertinti iš vienos ir kitos perspektyvos, sugebant būti ir funkcija, ir paprastu žmogumi. Kodėl tai svarbu neužmiršti religijoje? Tarkime, bažnyčios atveju turime profesionalią religinę drakono akį, kurios doktrinoje labai svarbi meilės koncepcija. Tačiau nelabai suprantama kaip to įmanoma išmokti ir kas yra profesionali, profesinė krikščioniška meilė, kuri rodoma naudojant tam tikrą metodą ir psichologinę techniką. Šis principas nepriimtinas, meilė kaip drakono akies forma neįmanoma, nes joje kuriamos teorijos ir metodai, o tikra meilė – ne teorija ir ne metodas. Todėl šioje vietoje svarbu priminti koks įmanomas asmenybės konstrukcijos susipaprastinimas iki asmenvardinės dalies, kuri yra kiekvieno žmogaus branduolys, išimtas iš projekcinių, geidžiančių, planuojančių, gudraujančių priemaišų.

Priede analizuojami J. Ivanauskaitės romano „Miegančių drugelių tvirtovė“ veikėjai yra daugiau ekstravertiniai, vektoriniai, valdomi svajonių, norų ir troškimų, tačiau jie labai maži, jų drakono akies struktūra kartais net nesiekia bendrosios kategorijos, vadinasi priskirtina silpnajai. Yra kai kurios išimtys, pavyzdžiui, Kristinos, kuri yra tikinčioji, įsitikinusi, kad turi tiesioginį ryšį su Kristumi, bet dėl savo jauno amžiaus ir menko išsilavinimo, pakyla tik iki bendrojo lygio. Kitos veikėjos religinėje drakono akyje yra silpnosios kategorijoje. Kadangi kilusios iš skurdžios, primityvios, neišsilavinusios, prasčiokiškos aplinkos, tokie ir jų norai, gyvenimo perspekty-

vos supratimas – ieško lengvo praturtėjimo būdo, trokšta gra-
žaus, pasiturinčio ir laimingo gyvenimo, nori mylėti ir būti
mylimos, tačiau nesupranta, kad neturint išvystytos drakono
akies – tai neįmanoma. Ir drakono akis reikalinga tokia, kokio-
je gyvenama civilizacijoje. Jeigu dabar yra mokslinė civiliza-
cija, su filosofijos ir religijos priemaiša, toks ir turi būti sąmo-
nės turinys, leidžiantis įsijungti ambicijų mechanizmą, siekti
ko nors daugiau gyvenime. Kadangi jos silpnos savo vektorine
dalimi, bet stiprios asmenvardine, tai tikras kelias – ieškoti
tokių gyvenimo galimybių, kur vertinamas ne žmogus gro-
buonis, bet filosofinis žmogus, prasmės ir grožio ieškantis
paprastume. Tik taip įmanoma tikra meilė, kurios trokšta ro-
mano herojės. Remiantis pateiktomis analizėmis matome ko-
kie stieliai herojėse pažeisti – B ir F, nes jie yra silpnųjų kate-
gorijoje, C stieliai dėl traumų ir žiaurių patirčių, neadekvačių
norų, E – dėl seksualumo nevaldymo, seksualinių traumų, D –
netinkamos kriminalinės aplinkos, gyvenimo sąlygų neturėji-
mo ir vargo, a – silpnos tapatybinės orientacijos, netinkamų
gyvenimo patirčių, prostitucijos stigmatos. Tik sugebant susiras-
ti tinkamą vietą gyvenime ir tinkamos trajektorijos susikūrimu
įmanoma išsigelbėti iš pragaro, tačiau didelė kliūtis tam yra
pasaulio zonų psichovektoriai, kurie varžo judėjimo ir apsis-
rendimo laisvę, parenka netinkamas pagalbos priemones arba
dirbtinai stumia į socialinį kalėjimą, nepalikdami išsivadavi-
mui galimybių.

II. Gnostinio implanto teorija

18. Didžioji sieva

Šiuo metu gyvename mokslinėje civilizacijoje, kurios madrigale dominuoja jėgos kryptis. Šį principą įtvirtino I. Niutonas, sukūręs šiuolaikinės mechanikos fizikoje pagrindus. Pagrindinė jo formulė, įtvirtinanti niutonizmą, yra pagreičio susiejimas su jėga ir gravitacijos teorija, kurios esmė yra masės kiekio atvirkštinė proporcija atstumo kvadratui. Tokiu būdu jis į „gamtos filosofiją“ įvedė makrojėgos sąvoką, kuri buvo perkelta į visas fizikos teorijas – termodinamiką, elektrodinamiką, kvantinę mechaniką ir t.t. Pagrindinis 20 a. proveržis šį požiūrį į fizinį gamtos apvalkalą perkelti į mikrorealybę, pritaikant mikrojėgų teorijas. Šitaip kvantinė mechanika susidėlioja įvedant materijos daleles – spinorius ir skalarius ir jėgos daleles – vektorinius bozonus. Tariama, kad šis rinkinukas, kuris žinomas Standartinio Modelio pavadinimu, yra substancijos sandaros statybinės dalys. Ši perspektyva atsirado 17 a. ir tęsiasi iki mūsų dienų. Tačiau buvo ne viena pastanga šį madrigalo nevisapusiską pritaikymą pertvarkyti, žmogaus psichovektorių formuojant teisingesniu būdu. Niutono eros filosofijoje kulminacija pasiekta Nietzsches projekte, kuris suprato, kur veda tokia civilizacija ir norėjo, kad ji būtų užbaigta pilnu užbaigimu.

Nauja perspektyva atsivėrė vokiečių filosofijoje pradėjus Husserlio projektą, kuris yra fenomenologijos pradininkas, perėjęs į Heideggerio egzistencializmą, ypač „Būtyje ir laike“. Madrigale tai m, arba būties, ir mt, arba egzistencijos kryptis, kuri vėlesnėje kūryboje papildoma laisvės erdve, mx, *aletheia* teorijoje. Heideggeris priešinosi niutonizmui gamtos filosofijoje ir suprato žmogaus sąmonės principą, kuris buvo artimas mąstymui, vystomam sievos teorijoje. Remiantis šiomis pirmtakų idėjomis bandome permąstyti civilizacijos pa-

mato ideologinę struktūrą ir suteikti sivei tvaresnį filosofinį tikrovės supratimą. Filognozijos viena iš pagrindinių idėjų ta, kad visos teorijos yra tam tikra siveos išraiška, kurioje absoliutus objektyvizmas – neegzistuoja. Nėra tokios fizikos, kuri būtų anapus fiziko galvos struktūrų. Vadinasi ji aprašo ne objektyvią realybę, bet tam tikrą psichologinį jos atspindį. Ta psichologija, aišku, maksimaliai suobjektyvinta, apvalyta nuo individualiu idiosinkrazijų, tačiau pilnai nepašalinama. Todėl pilnas formulės siveoje vaizdas – ne toks, koks dėstomas fizikos vadovėlyje.

Iš dalies sekdami Heideggerio projektu, kuris Lietuvoje išpopuliarintas A. Šliogerio, vystome savo mažosios ir didžiosios siveos teorijas, kurios turėtų būti filognozijos civilizacijos pamatinė konstrukcija. Mokslinė civilizacija, kuri pereina į transhumanistinę stadiją, siekiančią prievartiniu būdu perkurti žmogų į dirbtinę mašiną, turi būti įveikta, ištaisant jos vienpusišką sątvaro ir siveos traktavimą, kuris parodomas per madrigalo struktūrą, kurioje ši ideologija, iš visų galimų, eksploatuoja tik vieną galimybę, į antrą planą nustumdamas visas kitas. Filosofai imasi darbo ištaisyti Niutono klaidą gamtos filosofijoje, atstatyti pilną jos sampratą žmonių supratime. Formulų šablonas turėtų būti toks: (Didžioji Sivea) (Mažoji Sivea), kur kairėje pusėje yra tikras pirmapradis pasaulis, toks, koks yra nepriklausomai nuo žmogaus suvokimo ir supratimo, o dešinėje pusėje yra tikrovės sumatoriaus struktūra, kuri yra vieta, kurioje būtis pasirodo sąmonei, išiformindama į fenomenologinę realybę. Išplečiant į pilną vaizdą, gaunama: (DS) (sumatas \diamond sumantas), arba (DS) ($A \diamond m(xt)$), kur DS – tai didžioji sivea, A – sumatas, arba gyvas ar negyvas objektas, ir $m(xt)$ – sumantinė struktūra, kuri yra proto konstruktas, primetamas A ir sudarantis jo teorinę išraišką, į kurią turėtų įeiti ir DS interpretacija, kuri yra hipostratos teorija. Tokiu pačiu principu galima parodyti ir pilną Niutono gravitacijos teoriją siveoje, kuri yra tikras vaizdas, kurį fizikai neteisėtai pagražina, norėdami tapti nepajudinama tiesa protuose: (DS) ($(Aa \diamond F = G mM/r^2) MS$). Matome, kad DS šioje formulėje interpre-

tuojamas kaip tentyvo konstruktas, kuris sudarytas iš masių ir atstumo proporcijų, kurios pagražintos gravitacijos konstanta G , ištaisančia neatitikimą matavimams. Tai reiškia, $DS(\infty)$, suspaudžiamas į paprasto kontinuumo interpretaciją, kuri išreiškiama 5 raidžių kombinacija, kuri, manoma, pakankama $DS(\infty)$ teorija arba apeliuojama į efektyvumą.

Ši situacija iškraipoma tokiu principu, kad šis proto konstruktas sievoje laikomas objektyvia realybe ir vaizduojamas kaip esantis DS vietoje ($F = G mM/r^2$) ((sumatas \diamond sumantas) MS). Toks perspektyvos iškreipimas yra melavimas, noras sureikšminti savo menkavertį atradimą, kuris bendru mokslininkų susitarimu paverčiamas „tiesa“. Papildžius šią struktūrą procentais, kuriuos galima įvertinti globalinio vaizdo kontekste turime visą filognozijos projekto pagrindinį principą: (100 proc.) (DS) (($Aa \diamond F = G mM/r^2$) MS) (0,5 proc.). Tai reiškia, kad pagal šį vertinimą sumanto tentyve turime tik 0,5 proc. tikro tikrovės hipostratos principo. Toks principas privalomas prie visų filognozijos formulių, kuriomis bandoma atskleisti hipostratos geometrinį simetroną, ir suprasti tikrovės paslaptį. Tačiau sekdami Heideggerio pėdomis, atsisakome mokslinės civilizacijos jėgos struktūros galvoje ir įvedame pusiausvyrą priešpriešinę atsvarą, kurioje atstatomas tikrovės šventumas ir dieviškumas, išimant iš jos vulgarios materijos gnostinį implantą, kuriame tikrovė pažeminama maksimaliu pažeminimu, paruošiant ideologiją technologinei invazijai ir ekspansijai į gelmę.

Didžioji sieva turėjo tokias interpretacijas prote a) maginė sieva – demonai, b) mitologinė sieva – dievai, c) religinė sieva – dvasia, d) filosofinė sieva – būtis, e) mokslinė sieva – materija, f) filognozinė sieva – nesuformuluota. Visos šios didžiosios sievos interpretacijos yra MS komponento B sukurta kognityvinė struktūra, tačiau projektuojama į anapusinę realybę, substanciją ir sudaranti mažojoje sievoje ideologinį / psichologinį pasaulėvaizdžio pagrindą. Kovoiant prieš mokslo destruktivų poveikį, naudojamos įvairios taktikos, iš kurių populiariausios yra sugrįžimas į ankstesnį principą – pagony-

bę, religiją, filosofiją, tačiau filognozijoje, be šios pastangos bandoma padaryti žingsnį į priekį, peržengiant visas ankstesnes teorijas, pasiūlant tobulesnį variantą naujos civilizacijos pradžiai. Šios naujos civilizacijos pradininku laikytinas M. Heidegger, visi kiti jo pasekėjai yra arba tyrinėtojai, perpasakotojai, arba tęsėjai, kurie perpratę jo pranašiską civilizacijos diagnozę, gali tokia pačia lygyje pratęsti jo pradėtą darbą. Filognozijoje tai darau per sievos teoriją ir madrigale naudodamas būties kaip egzistencijos ir laisvės sampynos interpretaciją.

Reikia suprasti, kad filognozija kuriama ne kaip filosofinė disciplina, ir jos tikslas yra būties pažinimas, tačiau šis pažinimas vykdomas nauju metodu, pritaikant Heideggerio perspektyvą. Toks „mokslas“ gali atrodyti neefektyvus ir nepralenkiantis niutoniško gamtamokslio metodų, tačiau tikslu keliant ne efektyvumą, bet gyvybinio proceso būklės pagerinimą, išlaisvinant jį iš varžančių ideologinių konstrukčių, vienas kurių yra šiuolaikinis mokslo technognozys, toks argumentas nepriimamas. Gyvybinio proceso teisingas organizavimas – pagrindinis žinojimo tikslas, kuriam turi tarnauti būties interpretacijos ir seniai įrodyta, kad jos interpretacija kaip mokslininko konstruojamos materijos – netinkamas civilizacijos ideologinis pamatas. Pozityvistai tyčiojasi, kad senovinės maginės-mitologinės-religinės formos yra atgyvenos ir anachronizmas, grįžimas prie tokių formų absurdas, tačiau taip pat įrodyta, kad mokslinis materializmas, tik viena iš būties interpretacijų, kuri sukūrė civilizacijoje pavojingus procesus, vedančius žmoniją į pražūtį. Taip pat, formulės pilnas vaizdas parodo, kad nėra jokios nesubjektyvistinės fizikos ir kad visos struktūros yra ideologiškai angažuotos. Tikra Niutono vertė, imant tiesą kaip kriterijų, yra (100 proc.) (DS) ((Aa \leftrightarrow F = G mM/r²) MS) (0,5 proc.). 100 proc. tiesoje šie 0,5 proc. ir yra tas menamas „efektyvumas“, kuris būdingas visoms fizikos formulėms, nes tikra holoplastinė tikrovė yra daug daugiau ir kuria ne materialistinio determinizmo jėgų pusiausvyromis, bet tikru, organišku, gyvos, dieviškos, tikrovės laisvės aktu.

Didžioji sieva neturi būti daroma negyvu materijos gabalu tam, kad įdėjus žmogui į galvą ekspansinį jėgos psichovektorių, šią tikrovę būtų galima pavergti. Didžioji sieva yra kuriančioji gaublė, gyvybės lopšys, kurio ramybė turi būti saugoma, brovimasis į proceso vidų draudžiamas, pasilieinama savo galimybių ir saiko ribose, kaip mokė Heidegger ir Šliogeris.

19. Baltojo drakono link

Pratęsdami praeito skyrelio temą, šiame plačiau pagnagrinsime civilizacijos didžiąsias teorijas, naudodami filognozijos formulės šabloną (Didžioji Sieva) (Sietynas) (Mažoji Sieva). Civilizacijos teorijų sąrašas yra toks

(demonai) (Sietynas) ($A \diamond$ demonai) – magija,
(dievai) (Sietynas) ($A \diamond$ dievai) – mitologija,
(dvasia) (Sietynas) ($A \diamond$ dvasia) – religija,
(būtis) (Sietynas) ($A \diamond$ būtis) – filosofija,
(materija) (Sietynas) ($A \diamond$ materija) – mokslas,
(eiolas, rėizolas) (Sietynas) ($A \diamond$ eiolas, rėizolas) – filognozija,
(didžioji sieva) (Sietynas) ($A \diamond$ didžioji sieva) – baltasis drakonas.

Šį sąrašą galima skirstyti į civilizacijas, turinčias technologines galimybes ir neturinčias, o nuo to priklauso, koks jos sąveikos su aplinka mastas. Pradedant nuo mokslinės tikrovės interpretacijos, šis mastas labai išaugo ir kelia pavojų gyvybės sferai. Dvasininkų grupės, suprantančios civilizacijos ideologijos modeliavimo principus, situaciją taisyti bando grįždami prie ankstesnių proto formų, tokių kaip išvystyta religija ir filosofija, tačiau dažnai šios pastangos nėra sėkmingos, nes žmonėms labai sunku apsisprendimu atsisakyti pažangos, pa-

togumo ir sugrįžti į ankstesnę būklę. Šiuo metu nuo transhumanistinio scientizmo vaduoti protą patogiausia filosofijos priemonėmis, nes ji turi daug daugiau panašumų su mokslu negu religija arba magija, kurios šiuo metu daugeliui tik sukelia juoką, nes jiems atrodo, kad mokslinė didžiosios sievos teorija sutriuškino visas kitas nepralenkiamu sutriuškinimu.

Koks tas mokslinis principas yra, nesunku pavadinti analogišku principu

($E = p^2/2m$) (Sietynas) ($A \diamond E = p^2/2m$) – kinetinė energija,
(elektrodinamika) (Sietynas) ($A \diamond$ Maksvelo lygtys) – elektromagnetinis laukas,
(termodinamika) (Sietynas) ($A \diamond$ faziniai būviai) – substancijos fazės,
(reliatyvizmas) (Sietynas) ($A \diamond$ SRT, BRT) – Einšteino mechanika,
(kvantinė mechanika) (Sietynas) ($A \diamond$ Šrėdingerio lygtis) – kvanto bangos lygtis,
(dalelių fizika) (Sietynas) ($A \diamond$ Standartinis Modelis) – kvantinio lauko visuma.

Čia visų lygčių nerašiau, nes tai per daug sudėtinga, tačiau vietoje jų įrašiau viso mokslo pavadinimą, o kas išmano, lygtis turėtų įstatyti patys. Tačiau reikia suprasti, kad lygčių traktavimas yra toks, kaip parodyta praėjusiame skyrelyje, kuriame prie teorijos nurodoma, koks tikrovės plotas aprėpiamas didžiosios sievos 100 proc. atžvilgiu. Ir jeigu tas procentas žemas, tai įrodo, kad teorijose pasiektas lygis gana neaukštas. Koks tas lygis galima nujausti naudojant mažosios sievos fenomenologijos kriterijų – jeigu ji kaip visuma arba kaip dalis yra išaiškinama pilnu išaiškinimu, įmenant žmogaus paslaptį, tai teorijos procentas aukštas, o jeigu ne – žemas. Pavyzdžiui, filognozijos teorija, galima sakyti, yra nulinė, kaip religijos ar filosofijos, nes didžiosios sievos aiškinimas kaip rėizolo ir eiolo nedaug duoda tikrovės supratimui ir veiklos masto paaiškini-

mui, tik įveda į substanciją skirtumą tarp klasikinės „materijos“ teorijos, kuri yra deterministinė ir kvantinės, kuri yra tikimybinė. Aišku, mano sąvokose įdėta šiek tiek daugiau, negu yra standartinėse mokslo teorijose, tačiau yra tam tikras struktūrinis panašumas. Visos materijos „teorijos“ atvaizdavimo priemonės paimtos iš tentyvo sievoje galimybių, kuris yra tradicinis statiškas arba dinamiškas kontinuumas, kuriame, laktiniuose ekranuose, arba koordinacinių sistemose, modeliuojami procesai materijoje arba tiriama substancijos geometrinė struktūra. Toks žinojimas – meniškai gal ir neįtaigus, tačiau jis praktiškai labai efektyvus metodas, duodantis tikrovės valdymo galimybes ir dirbtinių, technologinių daiktų kūrimo priemonės.

Kaip pavyzdį panagrinėjus mūsų analizuojamus filosofus, jų struktūra būtų tokia

(būtis) (Sietynas) (A \diamond būtis) – Heidegger,
(grynojo santykio stichija) (Sietynas) (A \diamond grynojo santykio stichija) – Šliogeris,
(Didysis Anonimas) (Sietynas) (A \diamond Didysis Anonimas) – Šliogeris,
(Niekis) (Sietynas) (A \diamond Niekis) – Šliogeris,
(der Wille zur Macht) (Sietynas) (A \diamond der Wille zur Macht) – Nietzsche.

Ikitechnologinės civilizacijos formos daugiau tinka sątvarologinių teorijų kūrimui, o jų substratologiniai gebėjimai suprasti hipostratą – labai primityvūs. Todėl magija, religija, filosofija yra sievos formos, kurios apibrėžia sątvaro psichovektorių, kuria jo vidinio pasaulio bazinę formą. Tai taip pat svarbu dėl to, kad tokiu principu įtvirtinami du civilizaciją formuojantys faktoriai: žmogaus sampratos supratimas ir civilizacijos santvarkos modelis. Šiuo metu tai yra politikos uždavinys ir jo įgyvendinimui naudojamos religinės ir filosofinės priemonės. Mokslas taip pat įneša savo indėlį į šiuos civilizacijos dėmenis, tačiau daugiau iš technologinės, o ne ideologinės pusės.

Todėl aukščiau išvardinti filosofai, buvo daugiau psichosocialiniai inžinieriai, negu technologai. Nepriklausomai nuo to, ar naudoja grožines priemones ir meną, ar logiką ir metodą, visi siekia to paties, gyvybinio proceso įstatymo į tokį gnostinį apskritimą, koks jų manymu tinkamiausias žmonių rūšies išaukštinimui. Heideggeriui tai buvo įsiklausymas į būtį, Šliogerui – tikrojo daiktiškumo sugražinimas, Nietzschei – galios priemonėmis įtvirtinti geriausią gyvenimui perspektyvą, kuri būtų ne dekadentinė.

Filognozijos vienas iš uždavinių yra technognozio dekonstrukcija, jo vidinių struktūrų atskleidimas, kuris reikalingas tam, kad būtų įmanomas mąstantis posūkis prote nuo transhumanistinės beprotybės, atstatant tikrą būtį tokią, kokia ji yra iš egzistencijos laisvės perspektyvos. Ekspansija filognozijoje nelaikoma svarbiausia, svarbiausia yra būtis, egzistencija ir laisvė, kaip gyvybinio proceso kertiniai dėmenys. Tai svarbiausi sievos komponentai, sukuriantys vidinę šviesos erdvę, kurioje skleidžiasi vidinė žmogiškumo esmė. Visi kiti dalykai yra siekiamybės, leidžiančios įtvirtinti proveržius žmogaus sampratoje ir bendruomenės santvarkoje, kurie yra žinios, tvarka ir Žemė, kaip gyvybės lopšys, su kuriuo taip elgtis, kaip nori posthumanizmo propaguotojai – negalima.

Su kiekvienu įrankiu dirbti reikia mokytis. Baltojo drakono žinojimas įvaldomas ne bet kam, o neturint įrankio valdymo sugebėjimų, keliamas pavojus ir sau, ir kitiems. Todėl kiekviena pakopa, kiekvienas proveržis, jeigu jis neparuoštas, neįsisavintos naudojimo instrukcijos, kelia didelę grėsmę, apie kurią turi kalbėti tiek filosofai, tiek mokslininkai. Todėl be tinkamos bendrosios sąmonės kokybės žinias privaloma slėpti, kad jos neatsidurtų netinkamų žmonių arsenale. Filognozija yra tokia instrukcija, kuri suteikiama neparodžius įrankio, kuriuo naudojantis įmanomas tikras hipostratų atidarymas. Mokslininkai prie šio klausimo šiuo metu daug vargsta, o rezultatų nematyti jau kelis dešimtmečius. Vienas tokių projektų yra LHC projektas, kuriame bandoma atrasti naujas hipostratos struktūras, kurios išplėstų civilizacijos technologines

galimybes. Tačiau projekto rezultatai silpni ir jis yra tobulinamas iki dar didesnių galimybių. Higgso laukas patvirtintas tik teoriškai, kompiuterių modeliuose, tačiau sąveika su juo – nesukurta. Tai reiškia, kad manoma, jog norint atverti gelmę, šiuo metu reikalingos trilijoninės investicijos, be kurių joks proveržis tikrovės supratime – neįmanomas.

Matant visas šias scientistų pastangas, filosofijoje turi būti didelis sujudimas, kuriame nerimo turi būti daug daugiau negu entuziazmo, nes panašu, kad proveržis, kuris yra neišvengiamas, bus filosofų nepakankamai paruoštas, ir atradimo euforijoje žmonija pasirinks klaidingą savo vystymosi kelią. Civilizacija formuojama ne mokslininkų, bet filosofų, mokslas skirtas tik technologijų kūrimui, o žmogaus samprata ir bendruomenės santvarka kuriama filosofų. Ar turi jie įleisti į žmogaus sampratą bet kokį žmogaus technologinį išdarymą po medicinos priedanga, filosofai turi gerai pagalvoti, ir per politiką šviesinti žmonių sąmones rodydami, kokios gali būti neteisingo žingsnio pasekmės. Tas pats galioja ir kūrybai, menui. Jeigu per 21 a. technologinis barjeras į kosminę civilizaciją nebus peršoktas, rodys, kad jis labai aukštas – ir kita vertus, kelis šimtus metų būsime apsaugoti. Tačiau kliuvinio įveikimo isterija iššvaistys daug resursų ir toks elito elgesys yra nesąžiningas žmonių atžvilgiu. Jiems filosofai turėtų paaiškinti, ar sveikesnė yra ekspansinė civilizacija, ar tvari, nešvaistanti lėšų beprotiškiems projektams, kurių tikslas – elito dvikojų susidievinimas.

Susitikimo su transcendencija vieta yra sievos struktūra. Tai yra tarsi kambarys, į kurį ateina tiesos trokštantis subjektas ir transcendencijos pasiuntiniai, perduodantys savo žinią. Pasak Šliogerio, noras susitikti su tikrove anapus šio kambario yra neregėtas žmogaus kvailumas, nes išėjimo iš jo žmogui nėra – regintis susitikimas anapus sievos neįmanomas. Įmanomas neregintis susitikimas per technologiją, kuris labai pavojingas. Šį kelią pasirinko mokslas ir rizikuoja mumis ir mūsų ateitimi, kuri turėtų ar galėtų būti šviesi, tačiau nuolatos dirbtinai sukeltos problemos, kurios neleidžia žmogui gy-

venti pilnatviško gyvenimo. Kiekvieną dešimtmetį dirbtinai sukeliama problema, kuri prikausto žmonių dėmesį ir dezorientacijoje atima galimybę priimti strateginius sprendimus dabartinėje civilizacijos pakopoje.

20. Mokslas iš paukščio skrydžio

Skaičius ir pavadinimas

Matematiką ir fiziką įprasta vadinti gamtos kalba, su kuria galima atskleisti visą tikrovės paslaptį. Panašiai naudojama ir natūrali kalba, kuri aprašo, papasakoja, paaiškina mus supantį pasaulį. Ji tai daro tiek savo gramatine struktūra, tiek žodiniu turiniu, kuris asocijuotas su pasaulio daiktais. Matematika visomis prasmėmis yra kalbos sistema, turinti visus tuos kertinius elementus kaip ir natūrali kalba. T. y., turime ženklus, gramatiką, leksiką ir tekstą. Ženkilai yra atvaizdavimo forma, kuria išreiškiama vidinė struktūra, įvaizdinama rodomojoje sąmonės dalyje. Jie yra kelias į matematikos vidų. Šis vidus yra tapatybė tarp tikrovės, išreiškiamos sensoriumu ir ją imituojančios struktūros, kuri yra ženklų viduje, o tiksliau mąstyme.

Gramatika yra priemonių sistema skirta išreikšti tikrovę, kuri akcentuoja ne turinį, bet santykius ir ryšius, kuriais uždeda bendrą formą visam žodyno turiniui. Pavyzdžiui, veiksmažodžiai turi laikus, veikslą, rūšį, kurie parodo veiksmo, proceso, vyksmo santykį su praeitimi ir ateitimi, jo užbaigtumą arba tęstinumą, taip pat ar sakinyje akcentuojamas subjektas, ar objektas. Panašiai ir su matematikos gramatika: yra elementai, kurių vaidmenį atlieka kiekybė, operacijos, kuriomis elementai jungiami, atskiriami arba keičiami, ir sąryšiai, pavyzdžiui, funkcijos, funkcionalai ir t.t. Pagrindinis matematikos elementas yra skaičius, kuris leidžia apskaičiuoti

kiek yra kokio nors duoto dydžio. Tačiau abstrakčioje teorijoje skaičiai suabstraktinami ir žymimi ne skaitmenimis bet raidėmis, kurios gali būti bet kokie skaičiai, susieti operacijų ženklais. Jie yra struktūra, imituojanči tikrovės elementų sąryšius ir konfiguracijas, kurių išaiškinimas yra mokslo tikslas.

Taip, panašiai kaip ir natūralioje kalboje, su gamtos mokslais susietas matematikos tekstas aprašo kiekybinius arba loginius sąryšius, sandarą, santykius, kuriais aprašoma arba imituojiama empirinė arba spekuliatyvinė tikrovė. Tačiau mokslas ne vien aprašo arba aiškina, svarbiausia dalis yra gebėjimas iš turimos informacijos gauti papildomos pagal nustatytą mokslinį šabloną, vadinamą dėsnium. Tai yra, turime žinomus dydžius, nežinomus ir pagal matematinę struktūrą galime surasti tai, kas problemos sąlygoje nėra duota. Pavyzdžiui, galime apskaičiuoti matematinę, abstrakčią lygtį arba fizikos parametrinę lygtį, šitaip surasdami nežinomus, bet numanomus dydžius. Taigi turime parametrų loginę sandarą ir kiekybines išraiškas.

Natūralioje kalboje galima daryti kažką panašaus, bet jau logikos pagalba. Pavyzdžiui, logiškai įrodyti teiginių teisingumą ar neteisingumą, grindžiant savo įsitikinimus logikos dėsniais, argumentais ir pavyzdžiais. Tai yra, turime tam tikras prielaidas ir iš tų prielaidų gauname išvadas. Nes jeigu, ką nors teigiame arba tvirtiname, turime pasakyti kodėl. Tai priklauso nuo vyraujančių teorijų, paradigmu, įsitikinimų. O išvadų teisingumas priklauso nuo paradigmu teisingumo. Pavyzdžiui, jeigu nusidėjėliui inkvizicija pasako „degsi pragare“, paraginti turi paaiškinti „kodėl“, turi pagrįsti. Ir tai padaro pagal krikščionišką paradigmu, įsitikinimus: tokia tikrovės sandara („struktūra“) – rojus, skaistykla, pragaras; yra Dievo įsakymai ir nusižengimas yra baudžiamas skaistykla arba pragaru; įrodyti nusikaltimai prieš Dievą, todėl, pagal etinę tikrovės sąrangą, žmogus už savo nuodėmes siunčiamas „baisioms kančioms“ į pragarą.

Matematika ir fizika taip pat turi savo paradigmas, aksiomas, teoremas, struktūrų pasaulius, kurie atlieka tokį patį

vaidmenį, kaip ir, pavyzdžiui, religinis pasaulėvaizdis (rojus, skaistykla, šis pasaulis ir pragaras). Matematikoje turime konstantas, kintamuosius ir nežinomuosius. Juos galime jungti į įvairias logines struktūras, tokias kaip aibės, arba geometrijoje – daugdaros. Tokių struktūrų su savo logika ir dėsniais matematikoje labai daug. Mokslininko darbas yra tirti empirinę realybę ir ieškoti ryšio tarp abstrakčios matematikos šablonų ir fizinės tikrovės sandaros. Matematika nuo teologijos ar filosofijos skiriasi tuo, kad ji pagrįsta kontinuumo struktūromis, o religija daugiau kalba apie diskrečias dalis arba elementus. Pavyzdžiui, galima pasakyti kiek yra pagrindinių tikrovės dalių krikščioniškame pasaulėvaizdyje. Tačiau tokia matematika nepasako nieko apie tai, kas šiose dalyse vyksta ir svarbiausia – kodėl. Natūrali kalba tik vadina dalis ir procesus, jungia juos į rišlų tekstą. Tikslieji mokslai ieško kontinuumų struktūrų.

Kontinuumas kaip mokslo pagrindas

Naujaisiais laikais sukurtos gamtamokslinės paradigmos pagrindas yra abstraktus kontinuumo vaizdinys. Jis naudojamas visuose tiksluosiuose moksluose, tokiuose kaip matematika, fizika, chemija. Tai pamatinis žmogaus sąmonės vaizdinys, kuris nustato ribas to, ką moksliskai galima vaizduoti ar įsivaizduoti. Kontinuumas, pirmiausiai, susijęs su fizikos pamatine struktūra substancija-erdvė-judėjimas-laikas. Paprasčiausi, nestruktūriniai kontinuumai yra erdvėlaikis, arba erdvinis laikas, surišantis šias komponentes judėjimo vyksmu. Šį kontinuumą galima skaičiuoti todėl, kad jį vaizduotėje galima jungti su skaičiaus operatoriumi, padalinančiu jį į dalis. Pritaikius šią sistemą, galima pasakyti kiek yra kokio elemento: erdvės, trukmės, greičio.

Kitas kontinuumo vaizdinys yra substancijos teorija. Iš pradžių gali atrodyti, kad substancija traktuojama kaip diskretus darinys, tai yra, sudarytas iš struktūrinių dalių arba elementų, tokių kaip atomai, tarp kurių veikia jėgos. Tačiau tai –

bendrosios fizikos vaizdinys. O visų fizikos teorijų pamatas yra laukų koncepcija, o laukas yra kontinuumas, tik kitu žodžiu pavadintas. Šis kontinuumas diskretizuojamas, jame atsiranda kvantai, sudarantys granuluotą materijos sandarą. Tačiau tai – išvestinė teorija, kurios pamatu visada lieka lauko kontinuumo vaizdinys. Šiam kontinuumui galioja visos jų galimybės, pirmiausiai matematizavimas. Kita vertus, fundamentalioje fizikoje skaičiuojamas ne pats kontinuumas, bet jo elementams priskiriamos savybės (parametrai), kurie taip pat įsivaizduojami kaip kontinuumai. Pavyzdžiui, imkime kvanto energijos savybę – ji yra reikšmių kontinuumas, kuris prasideda $-\infty$ ir baigiasi $+\infty$. Tokie kontinuumai skaičiuojami būsenų erdvėse.

Visi fiziniai kontinuumai jungiasi, granuliuojasi, sutraukiami į objektus, kurie yra ne kas kita kaip materijos sutankėjimai, kurių savybes fizikas, matematikos priemonėmis, skaičiuoja būsenų erdvėse, kuriose išreiškiami sandaros elementų ir savybių kontinuumai. Pirmiausiai, galima skaičiuoti kiekybinius parametrus, toliau struktūras bei simetrijas, ir galiausiai – transformacijas. Tai yra fizikos ir matematikos vidus, matomas rodomojoje mąstymo dalyje, kuris paverčiamas kalba, struktūras išreiškiant ženklais. Matematikos reikia mokytis kaip bet kokios kalbos. Tam reikia nusipirkti žodynus, kuriuose paaiškinta ką reiškia ženklai, kokias pamatines struktūras jie atspindi, toliau gramatika, kuri paaiškina kokią struktūrą uždedama ant ženklinio turinio – tai yra matematinės struktūros, teorijos, kurios išreiškiamos aksiomomis, teoremomis ir iš jų išvedamais kontinuumų dėsniniais. Toliau reikia skaityti matematinius tekstus, pradedant nuo paprastų ir pereinant prie sudėtingų ir pačių sudėtingiausių, kokie tik yra šioje planetoje. Nors nereikia tikėtis, kad kalba slepia kokias nors ypatingas paslaptis, nes matematinė struktūra aprašo panašiai kaip ir lingvistinė, tik gal daugiau lenda į gelmę, kuri įsivaizduojama sudaryta iš kontinuuminių struktūrų, kurios projektuojamos į tikrovę iš sąmonės vidaus arba iš kognityvinės žievės į sensorinę žievę.

Jeigu būtų vien tik kontinuumai, tokios sudėtingos tikrovės neturėtume. Kontinuumai skaidomi į kvantus, o kvantai sąveikoje sukuria sudėtingą, granuliuotą substancijos sandarą. Kiekvienas kvantas turi savo lauko pamatinį vaizdinį, kuris, sujungtas su energija, šį vaizdinį padaro granulėtą kaip smėlį. Nėgana to, šios granulės sąveikauja tarpusavyje, sudarydamos labai sudėtingą struktūrą. Žinomą materiją sudaro 17 pagrindinių laukų, kurie sąveikaudami kuria artimiausią fizinę realybę. Fizikos plėtimas šitaip pasiekia savo ribą, nes ją plėsti galima tik ieškant šiuose kontinuumuose naujų sąveikų, simetrijų, struktūrų. O plėsti įmanoma tik įvedant naujus laukus, jų kvantus ir sąveikų su fizine brana dėsniumus. Pavyzdžiui, kuriant sąmonės teoriją ir pasirinkus tam tikras prielaidas, galime teigti, kad tai savotiškas laukas, arba kontinuumas, turintis savo vidinę struktūrą, ir galintis atlikti informacijos surinkimo ir atvaizdavimo veiksmus. Kitokie vaizdiniai neįmanomi, nes sąmonė ir protas mąsto kontinuumais ir visiems reiškiniams primeta šią struktūrą: visuma, dalys, sąveikos ir santykiai, pereinantys į loginius arba kiekybinius darinius.

Šitaip substancijos vaizdiniai sujungiami su erdvejudėjimu-laiku ir sukonstruojamas aplinkos mokslinis vaizdas. Jis gali aprašyti granuliuotas, labai smulkias mikro-jėgas ir kosminių mastų darinius, kurie taip pat turi savo struktūras. Nors tokiais masteliais didžiausią vaidmenį atlieka erdvė, judėjimas ir laikas, o substancinė sąranga labiau išslydusi.

Pagrindinės kontinuumų galimybės

Geriausiai žinomas ir lengviausiai įsivaizduojamas yra erdvės kontinuumas, kuris suvokiamas kaip ištisinė terpė, kurios viduje egzistuoja visa realybė. Greičiausiai, visi kiti fiziniai arba teoriniai (matematiniai) kontinuumai išvesti iš erdvės. Šiek tiek aukštesnė struktūra yra erdvinio kontinuumo sujungimas su judėjimu. Judėjimo šaltinis yra kokio nors substancijos dalis ar elementas. Pati erdvė nejuda, galima tik įsi-

vaizduoti, kad ji yra iki tam tikro laipsnio elastiška (pagal A. Einšteiną). Tuo tarpu judėjimas atsiranda erdvę sujungus su substancija. Tai yra išvirkščia viena kitos pusė: erdvė-substancija ir substancija-erdvė. Atsiradęs nenutrūkstantis judėjimas, pradedant smulkiausia granule ir baigiant galaktikomis ar meta-galaktikomis, sukuria struktūrų padėtis, kurios yra viena po kitos išrikiuotos sekos. Būsenų seka yra laiko provaizdis ir ištakos. Laiką galima įsivaizduoti erdviškai arba abstrakčiai, be jokių atskaitos sistemų, panaudojant judėjimo abstraktų vaizdinį ir skirtumą, kuris yra laiko esmė. „Viskas yra laike“ reiškia, kad stebimi būsenų arba padėčių skirtumai tarp dviejų taškų, kurie yra laiko kontinuumai, kuriuos galima dalinti, šitaip įvedant kiekybinį šio vaizdinio suvokimą.

Kad ir koks būtų kontinuumo suvokimo pagrindas, jis turi ribotą galimų operacijų su juo skaičių. Vadinasi jis apriboja visų galimų tikrovės struktūrų kiekį, nes šios struktūros konstruojamos pagal kontinuumo vaizdinį. Šis klausimas iškilęs seniai, pirmiausiai Aristotelio filosofijoje ir buvo išspręstas įvedant „pirmojo judintojo“ koncepciją. Kontinuumas gali būti begalinis visomis įmanomomis kryptimis. Toks įsivaizdavimas yra agnosticizmas, nes jis neturi pradžios, kilmės, priežasties ar bent jau mes atsisakome šią dalį pažinti. Jeigu renkames gnosticistinę poziciją, turime postuluoti pradžią, šaltinį, priežastį ir įvardijame šią galimybę kokiais nors ženklais. Toliau yra amžinos būties arba kūrimo vaizdiniai. Jeigu tariame, kad nėra pirmos priežasties, tai logiškai seka, kad nėra pradžios, o tai prilygsta amžinybės postulavimui. Jeigu yra kūrimo aktas, tai automatiškai įvedama priežastis ir pirmapradė seka, įvedanti laiko struktūrą. Turėjo kažkas būti prieš pradžią – arba kita materijos fazė, arba niekas. Tačiau tai tik spekuliacijos. Jas įženklinę, šį fundamentalų apriorinį vaizdinį galime paversti „teorija“.

Toliau, po *big bang'o* galima spręsti klausimus kaip skleidėsi visi aprašyti kontinuumai ir kurti jų teorijas, pirmiausiai mintyse ir vaizduotėje, o tada rinkdami empirinius duomenis. Gali kilti klausimai ar kontinuumas vienalytis, ar su

pertrūkiais, ar procesai vyksta paviršiuje, ar pereidami per visas „pradžios“ sukurtas branas, ir daugelis kitų. Atsiradimo impulsas pagal kontinuumo galimybes gali kilti sprogimo į vidų ir išorę principu. Tyrimai ir logika rodo, kad labiausiai įprastas yra sprogimo į išorę vaizdinys, kuris susijęs su milžiniško greičio plėtimusi ir to plėtimosi jėga, kuri sudaryta iš kontinuumų masės ir jų judėjimo pagreičio. Taip pat šie patys parametrai sudaro ir energijos formules, kuri taip pat svarbi aprašant visatos „atsiradimo“ vaizdinį. Po to atsiranda fazė, kai galima skaičiuoti erdvės kontinuumą, t. y., Visatos dydį; ir, žinoma, laiko kontinuumą, nes turime ankstesnę būseną ir vėlesnę, o tai yra laiko provaizdis. Daikto egzistavimo trukmė vadinama amžiumi, tad galime pasakyti, koks yra Visatos amžius. Tik tam reikia išsirinkti tinkamą laikrodį. Įdomu tai, kad kosmologijoje įprasta naudoti netinkamą laikrodį, kuris yra Žemės periodas. Pagal jį visatos amžius yra 14 milijardų metų. Tačiau palyginus su visatos dydžiu, tai labai blogas pasirinkimas, nes sukuria visatos amžiaus klaidingą įsivaizdavimą. Laikrodis turėtų būti bent galaktikos dydžio, nes galaktika – pagrindinis visatos sandaros elementas, kuri sudaryta iš trilijonų galaktikų. Pagal galaktikos laikrodį, Visatos amžius tik 61 metai. Tai labai trumpas laikas, kas kelia nuostabą ir verčia abejoti *big bang*'o teorijos duomenų tikslumu.

Po šių dalių turime substancijos kontinuumų, vadinamų laukais, klausimą. Viskas, kas šiame visatos vaizdinyje yra – sudaryta iš laukų. Jų yra skirtingos rūšys ir jie reiškiasi skirtingai, dėl ko atsiveria įvairovė tikrovėje. Šią įvairovę gretiname su laiko aprašyta sąranga, erdvės aprašyta sąranga, o tai leidžia apibrėžti pamatines savybes. Tada tarpusavyje gretiname grupę to paties lauko kvantų, tarp kurių kyla mikro-jėgos; grupę skirtingų laukų kvantų, kurie tarpusavyje irgi keičiasi jėgomis ir energija. Iš šių kvantinių sąveikų atsiranda klasikinio pasaulio savybės, kurios reiškiasi sąmonei kaip sutvarkytas kosmosas. Gali būti dar gilesnės struktūros, kurios veikia kvanto viduje, net jeigu kvantas vadinamas fundamentaliu. Imant pačio kvanto teoriją – jis apibrėžiamas kaip lauko

energijos virpesiai, aprašomi svyruojamojo judėjimo lygtimis. Galima daryti prielaidą, kad erdvė atsiradusi iš lauko dalies, kurioje labai maža energijos kvantų koncentracija, dėl to vadinama vakuumu. Čia yra silpnos mikro- ir makro-jėgų sąveikos, arba tam tikra koncentracija nesąveikaujančių laukų, su kuriais nėra jėga ir energija pagrįstų ryšių.

Skaičiavimo šablonas

Visi matematiniai skaičiavimai fizikoje pagrįsti kontinuumo logika, kuri atskleidžia visas matematinę struktūrų galimybes. Galima ir nekontinuumo logika, tačiau sąmonei ją labai sunku įsivaizduoti ir protas natūraliai linksta prie įprastinio modelio, kuris laikomas teisingu pagal visų žmonių įprastinį struktūrinį supratimą. Skaičiavimai fizikoje pagrįsti pamatiniais parametrais, apie kuriuos jau kalbėjau, bet čia išvardinsiu dar kartą: substancija ir erdvė, substancija ir laikas, erdvė ir laikas, substancija ir substancija. Erdvė ir laikas savybių neturi, todėl juos galima vadinti paprastais parametrais, tuo tarpu substancija turi dalis ir savybes, todėl ji skaičiuojama ir kaip paprastas parametras, ir kaip sudėtingą savybių sąryšių sistema.

Pagrindinės formulė rūsės yra išvestinės, kuriomis skaičiuojami intensyvieji dydžiai. Šie gali būti potencialiniai – išvestinė erdvės atžvilgiu ir kinetiniai – išvestinė trukmės atžvilgiu. Potencialiniai yra skaliariniai dydžiai, kuriais galima išreikšti tankį arba gradientą ir vektoriniai dydžiai, kuriais aprašomas substancijos elementų jėgos vektorius ir stipris. Kinetiniai sudėtiniai parametrai aprašo judėjimo greitį, kuris gali būti nuoroda į judėjimą erdve arba neerdvinį būsenos kitimą. Jeigu parametras yra substancija-substancija, pagal vienodą savybę arba pagal skirtingas, tai skaičiuojama proporcija arba santykis. Tai gali būti F/F arba v/v ir taip toliau.

Kitas formulės principas yra ekstensyvusis dydis, kuriuo parametro dalys yra sumuojamos būsenų erdvėje. Suma-

vimas, kaip žinia, aprašomas integralu arba paprasta sandauga. Sumuoti įprasta erdvės parametrai, apskaičiuojant ilgį, plotą arba tūrį. Paprastai sumuoti galima ir laiko parametrai. Tačiau svarbiausia yra substancija, kuri turi daug įvairių tokių pačių ar skirtingų savybių, kurių reikšmė apskaičiuojama naudojant integralo operatorių. Paprastoje bendrojoje fizikoje sutinkame tik variantą su paprasta sandauga, pavyzdžiui, $F_1 = F_1$ kuriuo aprašomas sveto dėsnis (F – jėga, o l – sveto ilgis). Tačiau kaip jau matosi iš pateiktos sveto formulės, dažnai šie principai jungiami, ir dydžiai vienoje lygtyje gali būti kartu intensyvieji ir ekstensyvieji: F_1 jungiama ekstensyviai, $F = ma$ taip pat ekstensyvus sujungimas, tačiau $a = v/t$ arba $v = x/t$, t. y., v ir a yra intensyvieji dydžiai. Apibendrinant, kaip kitur jau esu sakęs, kiekybės gali būti įvairiais būdais jungiamos arba atskiriamos, abiem atvejais apskaičiuojant sudėtinių parametrai reikšmes.

Tikrovė ir sąmonių tipai

Tvirtinant, kad kokia nors išvada yra logiškai teisinga, reikia neužmiršti, kad šis teisingumas pagrįstas tam tikra paradigma. Tą paradigmą jau aprašiau – ji vadinasi euklidinio kontinuumo modelis, kurio provaizdis yra euklidinės erdvės geometrija, pagal kurią modeliuojami visi kiti kontinuumai: laikas, kvantiniai laukai, savybės ir t.t. Šis modelis yra pagrindinė sąmonės forma, kuri uždedama ant visos realybės ir ją konstruoja pagal šį principą. Matematika pagrįsta šia sistema, fizinės ir gnostinės branos taip pat modeliuojamos euklidiškai. Tad kuriant mokslines teorijas, galima plėsti kontinuumų skaičių ir ieškoti sąveikose tarp jų naujų struktūrų, kurias galima aprašyti lingvistiniais ir matematiniais ženklais. Kitas būdas – kurti naujo tipo kontinuumą, neeuklidinį ir ne hiperbolinės geometrijos, nes šis nors ir pakeičia kai kuriuos postulatus, bet ne tiek, kad radikaliai skirtųsi nuo pamatinio sąmonės kontinuumo principo. Tai būtų naujas mokslas ir naujos galimy-

bės. Tačiau įprastinei sąmonei tai labai sudėtinga, tad mokslo plėtimui lieka pirmas variantas.

Taigi tariame, kad tikrovė yra kontinuumas. Pažiūrėkime į loginės jos evoliucijos pakopas. Pirmą pakopą yra švarus, nesuskaidytas į kvantus ir struktūras kūnas, kurio viduje nieko nėra. Šią būseną galima palyginti su švairiu, skaidriu vandens indu. Jame negali atsirasti jokia būtis ir joks judėjimas, nes visos dalys yra tapačios viena kitai, vienis; net apsikeitus vietomis vienai abstrakčiai daliai su kita – neįvyksta nieko. Nėra skirtumo nei erdvėje nei laike, nes viskas yra viename. Tokia yra pamatinė kontinuumo būseną. Antras etapas yra kvantų atsiradimas. Jie atsiranda tada, kai laukas gauna energijos ir ta energija susiskaido į daugybę energijos kvantų, vadinamų Planko veiksmu (h). Šio proceso metu tam tikra lauko dalis tampa granuluota kaip smėlis, tik čia kvantai yra energijos virpesiai. Trečias etapas prasideda tada, kai įvedame daugiau laukų, kurie praeina tą patį pradinės evoliucijos procesą ir tampa energinga kvantų sistema. Prasidedantis pagrindinis vyksmas yra sąveikų atsiradimas – kai kurie laukai susiriša, o kiti lieka atsiję. Tarp susijusių laukų kvantų atsiranda energetinė sąveika ir pradeda formuotis sudėtinga substancijos struktūra, veikiant mikro-jėgoms tarp surištų kvantų. Ir ketvirtas etapas yra išbaigtos atominės ir neatominės substancijos (materijos) atsiradimas, kurioje vyksta energijų ir mikro- bei makro-jėgų mainai, sukuriantys Visatą, kurioje gyvename.

Kiekvienas daiktas ar gyvūnas turi visus šiuos sluoksnius. Iš pradžių yra švairi, nekondensuota laukų forma, tada veikiant energijai atsiranda tam tikri sutankėjimai, kuriuose susiformuoja materialios struktūros, kurias galima vadinti mazgais ir iš šių mazgų, veikiant mikro-jėgoms, atsiranda daiktai ir organizmai. Tarp jų skirtumo mąstant šiuo principu galima nedaryti. Tad kiekvienas iš kontinuumo atsiradęs daiktas gauna savo formą ir esmę, išsiskiria iš šio vienio ir sukuria priešstatą, priešišumą ar konkurenciją. Kovoje tarp individų dėl kontinuumo fizinėse branose – sprendžiant, kas yra tikrovės savininkas, nors fundamentaliame lygmenyje viskas

yra sau tapatus vienis, priešprieša, kova – iliuzija. Mirtis yra grįžimas į šią pamatinę būseną, kuri gali perimti sukauptas asmenybės, atminties ir patyrimo struktūras, o gali ir išardyti ir vėl viską kurti iš naujo, tuščioje vietoje. Pirmapradiškiausia, aišku, yra vienio būseną, nes visa esatis, pirmiausiai, yra tokios formos. Visos lokalias ir nelokalias struktūros yra išvestinės. Nors bet kokios formos organizmai yra lygiai mažaverčiai kontinuumo atžvilgiu, bet juos galima skirstyti į hierarchiją pagal tai, kokį procentą fizinių ir gnostinių branų sąmonės struktūra yra įvaldžiusi – pirmiausiai į gylį pagal tai, kiek valdo ir mato laukų, o taip pat ekstensyviai, kokie technologiskai ar biologiskai pasiekiami visatos mastai, viena žvaigždė, kelios žvaigždės. Ir riba – visa galaktika su begale skirtingų pasaulių.

Kad ir kokios susiformuotų galimybės, kiekvienas žmogus ir kiekviena sąmonė yra tik tyro, švaraus, nestruktūruoto kontinuumo sutankėjimas, kuriame formuojama tai, kas sudaro bet kokios gyvybės formos vidų ir išorę – viskas yra kvantinis laukas ir energetiniai sąryšiai tarp jų. Įprasta kvantus skirstyti į materijos ir jėgų. Tai yra, vieni laukai sukuria materijos struktūras, kiti mikro-jėgas tarp materijos vienetų. Dėl šių jėgų ir įmanoma lauko energijos kondensacija. Biologinės gyvybės pagrindiniai principai yra maitinimasis, kaip pasipildymas energija, kuri iš esmės yra kontinuumo įdėjimas į vidų ir asimiliavimas savo struktūrose. Toliau dauginimasis, kurio dėka išsaugomas biologinis struktūrų tęstinumas per atgaminimą. O tam reikia geros orientacijos aplinkoje, kuri pagrįsta psichologinėmis iliuzijomis, kurios duoda tam tikrą signalą smegenims – tai yra, pasako, ką daryti pagal tą reakcijų rinkinį, kuris užkoduotas gnostinėse branose. Tačiau niekas šiame pasaulyje nėra amžina, todėl kad ir kiek stengtumeisi, galutinė kiekvieno individo stotelė yra sugrįžimas į pradinę būseną ir šio kelio pradėjimas nuo pradinio taško. Yra įvairių teorijų, aiškinančių kas išlieka, o kas ne, bet tai priklauso nuo to, kokie pasauliai ir egzistenciniai lygmenys įmanomi šioje visatoje, kuri įsivaizduojama pilna, su visais kontinuumais, nesvarbu

kokie jie būtų – euklidiniai ar neeuklidiniai, fiziniai ar dvasiniai.

Pagal šiuos sluoksnius ir pakopas galima skirstyti tokius sąmonės tipus:

- 1) Budos sąmonė – kuri yra švarus būties vienis, neturintis jokios formos ir niekaip nesunaikinamas; tokią sąmonę naikinti yra tas pats kaip daužyti vandenį, smūgio vietoje jis prisiskiria ir iš karto vėl sugrįžta į tą pačią būseną, kurią buvo bandoma sutrikdyti; tačiau tai padaryti negeba jokia jėga;
- 2) struktūros sąmonė, kuri žino pagrindines visatos kontinuumų formas ir šis žinojimas duoda gilų būties supratimą; tokia sąmonė yra mokslininko sąmonė, kuri gali būti teorinė ir technologinė, t. y., mokslininkas žino ir gali valdyti;
- 3) ir signalinė sąmonė, kuri neturi Budos ramybės ir mokslininko žinojimo, ir rūpinasi tik gyvūnišku išlikimu gamtiniame ir socialiniame pasaulyje, žinodama kas naudinga, kas ne naudinga, kas kelia pavojų, o kas ne, kas gražu, kas negražu, kas protinga, kas neprotinga, kas blogai, o kas gerai, kas moralu ir kas amoralu ir t.t. T. y., viską, ko reikia išlikimui gamtoje ir visuomenėje; tokia sąmonė signalais pririšta prie artimiausios aplinkos formų, kurias vertina iš įvairių perspektyvų.

Pirmo tipo žmonės medituoja begalinės dvasios pasaulį, antro tipo – puoselėja savo proto sugebėjimus, o tretieji – žino savo artimiausius poreikius, kas normalu ar nenormalu, į viską reaguoja jausmais ir emocijomis, kurios pirmiausiai atsispindi kalboje, kalbos semantiniuose efektoriuose. Koks žmogus yra dažnai priklauso nuo aplinkybių, kurios apriboja žmogaus sąmonę ir verčia ją gyventi žemiausios pakopos pasaulyje. Nuo pakopos priklauso ir psichologinis tvirtumas, kuris labai svarbus kovojant prieš psichotroninį užgrobimą. Silpniausias yra emocijomis besivadovaujantis žmogus, kuriuo labai lengva manipuliuoti.

Stipresnis yra mokslo žmogus, tačiau proto struktūras galima ištrinti su psichotrone lobotomija. Ir mažiausiai pažeidžiama yra Budos sąmonė, nes paprasčiausiai nėra ką ir kaip sunaikinti. Ieškant psichologinių gynybos priemonių nuo psichotroninio užgrobimo, galima būtų pamąstyti apie šio skirstymo panaudojimo galimybes. Nėra jokios jėgos, priešpriešos, viskas tame pačiame vienyje ir visi išėję iš jo į tą pačią vietą ir sugrižta.

21. Kokybinis ir kiekybinis modelis

Tikslieji mokslai

Tiksliaisiais mokslais vadinami tie, kurių objektai aprašinėjami matematikos kalba. Ši kalba vadinama „gamtos“ kalba, nes manoma, kad jos struktūra esmingai susijusi su pačios tikrovės gelmine sandara. Tad, manoma, kad atradimus galima daryti net netyrinėjant tikrovės, užtenka suprasti kokią nors abstrakčią matematiką. Ši situacija parodo, kad galimos dvi mokslo kryptys: praktinė kryptis, kuri tiria pasaulį tiesiogiai, eksperimentais; ir teorinė, kuri savo sąmonėje tiria abstrakčią struktūrą, kuri, manoma, gali tiesiogiai būti perkelta į pasaulį. Dažnai reikalauja patvirtinimo, bet paprastai tai yra tik formalumas, nes daugeliu atvejų iš tikro atitikimas yra. Visa problema tik koks tokio atitikimo principas. Apie tai bandysiu pasamprotauti toliau.

Visos kalbos yra informacijos kodavimo sistemos. Tam reikalingas tam tikras turinys ir jo išraiškos būdai. Išraiška, kaip visi supranta, yra ženklai (šiuo atveju – tai ant popieriaus nupieštos figūrėlės). Figūrėlė veda sąmonę dviem kryptimis: prie garsų, tada prie reikšmės; arba prie idėjų, tada prie garsų, kurie paprastai yra kokios nors natūralios kalbos garsai. Šis principas yra toks pat kaip naudojamas natūralioje kalbose, tik pastarosios nėra pakankamai ekonomiškos, todėl jos

pakeičiamos dirbtinės kalbos ženklais, kuri ir vadinama matematika. Matematikos pasaulis yra vaizduotėje kuriama struktūra, kuri perkeliama į objektyvią realybę ir, tariama, – ją atitinka. Šis atitikimo faktas rodo, kad tarp proto ir pasaulio yra kažkas bendro.

Pavyzdžiui, panagrinėkime tokią struktūrą

$$\hat{\phi}(x) = \int \frac{d^3k}{(2\pi)^{\frac{3}{2}} \sqrt{2\omega_k}} [\hat{a}(\vec{k}) e^{-i\omega_k x^0 - \vec{k}\vec{x}} + \hat{a}^*(\vec{k}) e^{i\omega_k x^0 - \vec{k}\vec{x}}]$$

Čia yra skaliarinio lauko operatorius, kuris išreiškiamas per kvantų atsiradimo ir išnykimo operatorius, sukuriančius arba pašalinančius sužadintas lauko būsenas, vadinamas elementariomis dalelėmis. Šie operatoriai veikia periodinę funkciją, kuri kaip harmoninis osciliatorius yra pagrindinis kvanto matematinio aprašymo būdas. Šitaip reliatyvistinis kvantinis laukas sujungiamas su sužadintomis būsenomis, kurios vadinamos antruoju lauko kvantavimu. Skaliarinis reiškia, kad dalelės neturi krypties ir jėgos gali būti išreikštos per gradientus ir sąveikaujančio ryšio stiprį.

Matome, kad čia figūrėlės yra raidės, skaitmenys, operatoriai, operacijų, tvarkos ženklai. Norint šią formulę suprasti, reikia išmokti visų figūrėlių reikšmes, kurios yra tam tikros matematinės struktūros, jungiamos su pasaulio fizinėmis sistemomis. Pagrindas yra integralas, kuriame atsiradimo / išnykimo operatorius sujungtas su periodine funkcija, aprašančia kvanto virpesius. Tai yra būdas, kuriuo aprašomas fizikinis konstruktas, vadinamas skaliariniu kvantiniu lauku.

Pradedame klausimu, kur kyla tikslusis mokslas, ir koks tos vietos statusas? Kas yra tikroji realybė ir ar ji sutampa su šita „vieta“? Vietą aš apibrėžiu kaip introjekciją, kuri yra į sąmonės vidų įtraukta išorinė realybė. Esmė ta, kad pačios išorės nematome, matome tik jos pirminius ir antrinius atvaizdus, tačiau tikime, kad tarp realybės ir introjekcijos yra tam tikras ryšys. Pagrindinis introjekcijos komponentas, kuris naudojamas išorybės atvaizdavimui, vadinamas kontinuumu. Jis yra visa ko pagrindas, pagal kurį modeliuojamos visos kogni-

tyvinės realybės. Su mokslu labiausiai susijusios introjekcijos dalys yra sensoriumas ir kognityviumas. Sensoriumas yra visų juslinių objektų informacijos koreliatas vidinėje sąmonės sistemoje. Jis tapatinamas su pasauliu, kurį kažkada net vadino tikru ir objektyviu. Nors dabar žinome, kad taip nėra, kad tai tik smegenų sukonstruotas atvaizdas. Kognityviumas yra antra signalinė sistema, kuri atsiranda perkėlus sensorinius morfizmus į kognityvines smegenų žieves. Trys visiems gerai žinomos dalys yra atmintis, vaizduotė ir mąstymas.

Ką šios dalys turi bendro, ir kaip šis bendrumas virsta „objektyviu atitikimu“? Bendra yra tas pats klonuotas kontinuumas, atsirandantis iš sensorinės žievės galimybių ir jų kopijų kognityvinėse smegenyse. Rodomoji introjekcijos dalis vadinama sąmone, kuri kaip pagrindą naudoja šį kontinuumo principą, ir kadangi joje susiejama visa informacija, ateinanti ir iš išorės, ir iš vidaus, tai visos formos atsiduria kontinuumo vidiniuose kontinuumuose. Vidiniai kontinuumai yra išorinio kontinuumo atspindys ir kopija, įtraukta į antros signalinės sistemos sandarą. Ir viskas kas įmanoma materialiam pasaulio kontinuumo, įmanoma ir kognityviniuose kontinuumuose. Pirmiausiai, skaldymas į gabalus ir dalių jungimas. Tai yra „skaičiaus“ esmė. Skaičius yra ne kas kita kaip abstraktus operatorius, kurį pritaikius kokiam nors kontinuumui atsiranda matematinė struktūra. Ta struktūra yra gabaliukai (dalys) ir jų „kiekis“. Kiek gabaliukų, kai juos visus sujungiame ir gauname vieną struktūrą yra matematinės kiekybės empirinės ištakos. Kiekviena „kiekybė“ turi savo figūrėlę, vadinamą skaitmeniu. Reikšmė yra skaičius (kiek gabaliukų).

Esmė ta, kad šitaip skaičiuoti galima ir pasaulyje, ir vaizduotės kontinuumo, nes gabaliukus galime pamatyti ir galime juos įsivaizduoti. Kaip tik tada, kai šis empirinis procesas įtraukiamas į vaizduotę ir mąstymą, atsiranda matematinė abstrakcijų sistema. Atliekame skaldymo, jungimo ir grupavimo veiksmus vaizduotėje, vis labiau abstraktindami morfizmų sistemą ir taip gauname matematinį protą. Kai šis protas užkoduojamas ženklais, atsiranda išorinis matematikos moks-

las, kurio mokytis galima jau vien iš knygų. Tokią ženklų sistemą plėsti ir pildyti galima iki begalybės, nes tiek yra matematinių struktūrų matematiniam kontinuumui. Vis nauji santykiai ir elementai gauna savo ženklus ir, aprašinėjant atitinkamą struktūrą, galima naudoti ne natūralų aprašymą, bet pasitelkiant paprastai sunkiai įkandamus hieroglifus. Matematika iš tikro sudaryta iš hieroglifų, bet tai nėra jos apsunkinimas, tereikia mokėti suvokti tą struktūrą, su kuria hieroglifas susietas. O ją galima pamatyti vaizduotėje. Paminėtina matematikos struktūra yra Dekarto koordinačių sistema, sudaryta iš ašių imituojančių erdvės dimensijas ir tų ašių gabaliukų, kurie paverčiami skaičiais. Tai leidžia, pavyzdžiui, atvaizduoti tikslią padėtį erdvėje, padėties kitimą, kitimo greitį, kryptį, visas šias savybes išreiškiant skaičių „gabaliukais“. Norint visa tai suprasti, reikia išmokti standartinę aprašomąją kalbą.

Modeliavimui naudojami trys kontinuumai, kurie yra vieni kitų kopijos ir klonai. Pradinis kontinuumas, be abejo, yra sensorinis, plius veiksmai, kuriuos galime atlikti su daiktais. Antra dalis yra fizinis kontinuumas, kuris atsiranda pasaulio vaizduotėje ir leidžia kurti tikrovės nekiekybinius modelius. Pavyzdžiui, kvanto modelis, atomo modelis, molekulės modelis ir t.t. Juos visus galima įsivaizduoti nekiekybiškai, kaip substancijos formas. Pagrindinis modelis yra pati substancija, jos dalys ir tarp jų vykstantys procesai. Visus šiuos dalykus atitraukti nuo sensoriumo galima sumodeliuoti fiziniame vaizduotės kontinuumui. Ir tarp jų yra atitikimas, nes ši vaizduotė yra pasaulio kontinuumo kopija.

Toliau eina pats matematinis kontinuumas, kuris daug abstraktesnis už fizinį, nes čia kuriama tiksliausia įmanoma aprašymo kalba. Pradedant nuo skaičių operatorių ir erdvinių figūrų ir baigiant sudėtingais kontinuumo modeliais, tokiais kaip diferencialinės lygtys, daugdaros, tenzoriai ir t.t. Elementai, santykiai ir operacijos paverčiami figūrėlėmis, o jos yra matematinio kontinuumo struktūrų aprašymo kalba. Suvokus šią paslaptį, nesunku įsisavinti visą matematinę informaciją.

Svarbiausia – net tik mokymusi mintinai, bet tokia forma, kuri leidžia matematiką kurti pačiam. Nors galimybių patikrinti gali ir nebūti, nes laboratoriniai prietaisai brangūs ir netinkami asmeniniam naudojimui.

Matome, kad teorinio mokslo vieta yra kognityviame esantys fizinis ir matematinis kontinuumai. Fizinis kontinuumas yra pasaulio suabstraktintas modelis. Tačiau modeliavimas nėra begalinis, nes kontinuumas turi labai griežtus geometrinis apribojimus. Kurių logika neleidžia pralaužti empirijoje užkoduotų galimybių. Pagrindinė logika yra visuma ir dalis; pamatas ir pastatas; šaknis, kamienas, vainikas ir t.t. Tad kaip visuma imamas visas kontinuumas; dalis yra kvantas; substancija sudaryta iš visumos, kuri vadinama lauku ir kvantų, kurie jungiasi į augančias struktūras; substancija yra erdvėje ir jos dalys gali kisti laike. Visos teorijos yra šių pamatinių elementų deriniai. Joks kitoks modelis – neįmanomas. Galima tik tobulinti aprašymo priemones, geriau atsiminti arba suvokti visumą bei procesus.

Tada modelis yra suformuluojamas matematinio kontinuumo struktūrose, kurios irgi yra pasaulio ir fizinio modelio kopijos. Todėl įmanomas atitikimas. Matematika yra abstrahuoti gabaliukai, kurie paverčiami skaičiais. Skaičius kaip algebroje galima suabstraktinti atsiejant juos nuo konkretaus kiekio ir naudoti tik kaip skaičiaus šabloną, žymimą raide ar kokia kita figūrele. Taip mes aprašome elementus, savybes ir santykius, kurie padalinami į gabaliukus ir, pagal kokį nors matą, suskaičiuojami arba išreiškiami kiekybės nerodančiais šablonais. Šitai sąmonė tikrovę mato kaip matematinę-fizinę struktūrą. Tada lieka paskutinis etapas – perkelti šią formą į empirinį pasaulį. Eksperimentais modeliai tikrinami, pirmiausiai matuojant fizines sistemas, sukonstruotas laboratorijoje arba esančias išoriniame pasaulyje. Matavimo prietaisai yra sąveika tarp dviejų substancijų. Pirmą yra tiriama sistema, o kita – sukalibruotas matavimo įrenginys, kuris parodo kokios nors savybės gabaliukų skaičių. Tai leidžia patikrinti abstrakčių skaičiavimų matematiniam kontinuumui tikslumą.

Ši mokslo struktūra, jeigu ji pasitvirtina, įrašoma į kognityvinę proto hologramą ir susiduria su atitinkamais klausimais pasaulyje – parodoma sąmonėje. Šis parodymas yra tikrovės supratimas per fizikos, matematikos mokslų prizmę. Savaime, buitiniame gyvenime iš to gal būt nėra daug naudos. Tačiau tai labai svarbu kuriant naują techniką ir technologijas, kurios padeda žmogui kovoti už būvį, kelti civilizacijos lygį. Kita vertus, tai gali būti ir pavojingas mąstymo būdas, jeigu technologijos naudojamos neetiškai, savanaudiškai ir nusikalstamais tikslais.

Dabar galima sugrįžti prie svarbiausio klausimo. Ar mokslas yra tikrovė, ar haliucinacija? Kol liekame aprašytos sistemos viduje, tol viskas gerai. Nes galime visus kontinuumus lyginti vienas kito atžvilgiu, priklausomai nuo to, ką pasirinksim pagrindu – protą ar empirinę realybę. Tačiau pagal introjekcijos idėją, visa ši sistema yra viduje, tik smegenų sukurti sąveikos su išore (tikra) morfizmai. Ir čia, kadangi iš introjekcijos rėmų išeiti neįmanoma, nėra jokių galimybių atlikti matavimus lyginant introjekciją ir pirminę tikrovę. Vadinasi, pagal paties mokslo principus, kas nėra parodyta patikimais faktais, negali būti laikoma neginčijama realybe. Visi mokslai šiuo atžvilgiu yra tik hipotezės, kurios galioja tik tam tikros sistemos viduje. Nors kita vertus, kadangi pagrindinis gyvenimas vyksta šiose kognityvinėse struktūrose – to gali pakakti. Bet virtualios iliuzijos net menka galimybė – verčia abejoti, nebūti 100 proc. užtikrintu. Bet čia reikia permąstyti koks yra tikslųjų mokslų tikslas, kokia jo paskirtis. Ir išvada: mokslo tikslas nėra pažinti tikrovę, nes tai neįmanoma; tai yra technikos ir technologijų kūrimas. Jeigu šis darbas daromas sėkmingai, jis pateisina mokslo egzistavimą. Šis egzistavimas – ne grožinis, bet – praktinis. Fizikos teorija turi veikti.

Kaip sukurti gnostinio lauko teoriją

Turint galvoje visą šį tikslųjų mokslų principą, aišku kokius atradimus vis dar įmanoma padaryti, o kokie už žmogaus suvokimo ribų. Galima atrasti naujus laukus, išskaidyti juos į struktūras; atrasti naujas mikrodaleles, priskirti joms naujas savybes ir parametrizuoti; pritaikyti naujus modelius ir išreikšti juos naujomis struktūromis, matematiniais ženklais; tobulinti metodologiją, aprašymo būdus ir pan. Toks įmanomas suvokimo išplėtimas ir pavertimas mokslu. Kita vertus, yra daug žinomų fenomenų, kuriems trūksta paaiškinimo, ir kurie neįsipaišo į jokią žinomą modelį. Tokiu atveju, teorijos galima ieškoti tik pritaikant aprašytas mokslinio proto galimybes (nes, kaip sakiau, kitokių nėra). Tokia yra žmogaus psichika, sąmonė, protas. Žiūrint į patį pagrindą, psichikos tyrimus paversti tiksliuoju mokslu įmanoma tik naudojant pateiktą formą. Empiriškai turi būti pradėta nuo smegenų eksperimentinio tyrimo, turint galvoje, kad smegenys yra tam tikra klasikinė substancija. Ir galima imtis paties pamato, kuris yra kontinuumas ir loginiai ryšiai, tokie kaip visuma-dalis, sandarra-procesai, loginės operacijos ir t.t.

Todėl ir kalbu apie gnostinį lauką, kažkiek apie jo vidinę struktūrą, galimybes sukiekybinti išskiriant sandarą, elementus, priskiriant jiems savybes ir šias savybes suaižant į gabaliukus, kad juos būtų galima išreikšti kaip „kiekius“. Nors smegenys sudarytos iš mikrodalelių, jos veikia kaip tam tikra makro-sistema, su kuria galima atlikti tam tikras užduotis. Žmogaus siela turi jai patikėtą kūną ir turi juo pasirūpinti: pirmaisiai turi būti parodyta aplinka; po to – sukaupia informacija su galimybe iškelti ją į vidinę šviesą; ir kūnas turi būti valdomas, kad galėtų pasiekti palankių tikslų ir išvengti kenksmingų veiksmų. Visa tai vyksta smegenyse – iš vienos pusės ir kvantiniuose laukuose – iš kitos. Todėl rodančiąją, kaupiančiąją ir valdančiąją sąmonę galima sieti su specialiais laukais, vadinamais gnostiniais, kurie tam tikrais ryšiais asoci-

juoti su fiziniais laukais, iš kurių gaunama informacija apie šį pasaulį.

Tikslios teorijos čia neaprašinėsiu, bet pateiksiu kelis niuansus: rodančioji dalis, tikėtina, sudaryta iš skaliarinio lauko, kuris gali turėti potencialinius gradientus, tankio variacijas, kurios, pavyzdžiui, imituoja tam tikras formas, kurios paimtos iš fizinio pasaulio; kaupiančiąjai daliai svarbu morfizmus išsaugoti, kad po to juos, reikalui esant, galima būtų surasti, išrinkti ir atvaizduoti: šio gebėjimo pagrindinė sąvoka yra informacija, kuriai reikia galimybės moduluoti lauko struktūras ir moduliaciją perduoti iš vienos vietos į kitą; valdančioji dalis yra toks laukas, kuris, naudodamasis rodančiąja ir kaupiančiąja dalimi, gali parodyti veikimo planą, veiklos perspektyvą ir parodyti ją mąstyme (visos šios struktūros ir schemas išsikristalizuoja kaupiamajoje substancijoje ir po to, esant tinkamai progai, – aktyvuojamos). Tai nėra sudėtinga, nes kūnas jaučia poreikius ir valdančioji dalis turi juos tenkinti; taip pat, poreikius jaučia žmogaus sąmonė, kuriai žmogus irgi turi paklusti – kažką daryti, kad negatyvi būseną pasikeistų į pozityvią. Pavyzdžiui, sąmonėje yra struktūra, kuri suvokiama kaip noras paskaityti vakare knygą: žmogus pajaučia norą ir sąmonė, jeigu gali, šį norą vykdo. Tai nėra sudėtinga, nes tam užtenka į kūno efektorius perduoti atitinkamas komandas, kurios inicijuoja programų vykdymą.

Taigi gnostiniuose laukuose turi būti galimybė viduje parodyti informaciją ir, ja remiantis, inicijuoti komandas ir schemas, kurios perduodamos į kūną arba protą. Šitaip inicijuojama mintis, idėja, atsiminimai, kurie gali turėti įvairias formas, ir kuriuos reikia išrinkti iš visos kaupiamosios proto struktūros. Reikia padaryti pastabą, kad šios struktūros išmokstamos ir tada visą gyvenimą kartojamos. Nors įsivaizduoti, kad ši sistema tik automatiškas, mechaniškas kartojimas – neteisinga. Priešingai ši sistema labai lanksti ir dinamiška ir schemas kiekvieną kartą sukuriama iš naujo, pritaikius priešiek tiek skirtingų aplinkybių, naujų pakoreguotų parametrų ir

t.t. Tai yra, turima bendra schema, kuri kartojasi ir nauji parametrai, kuriais modifikuojamas šablonas.

Matome, kad vidinis žmogaus pasaulis pagrįstas kokybėmis, kurios radikaliai skiriasi nuo matematikos kiekybių principų. Fenomenologijai svarbi forma ir jausmas, o skaičiavimui – gabaliukų kiekis. Tačiau nesuklysimė pamatę, kad kokybės yra išvirškioji kiekybės pusė. Sąmonė sau vaizduoja formomis arba morfizmais, informacija perduodama analoginiu principu, t. y. irgi kokybiškai, bet pati pamatinė tikrovės sandara paklūsta kontinuumo ir jo dalinimo arba siejimo principams, todėl jame yra išsisknijusi kiekybė.

Pradedant nuo empirinio stebėjimo, turime kokybinį sensoriumą, kokybinį fizinį kontinuumą; kiekybė sensoriume įvedama per matavimo prietaisus; o kognityviame matematinės vieta yra abstraktus, teorinis matematinis kontinuumas, kuris vaizduotėje sujungiamas su fiziniu kontinuumu. Šis junginys, jeigu jis atskleidžia dėsningumus, vadinamas moksline teorija. Pavyzdys galėtų būti Einšteino reliatyvumo teorijos. Tada sensoriume atliekami matavimai ir teorija lyginama su fizine realybe. Tokiu pačiu principu turėtų būti kuriama ir gnostinių branų teorija. Pirmiausiai reikia rinktis ar pradėti empiriškai, ar teoriškai. Teoriškai reikėtų sukurti laukų struktūrų modelius, parametrus paversti kiekybiniais gabaliukais, surasti jų ryšius ir santykius, pagal kuriuos būtų galima atlikti teisingus kiekybinius skaičiavimus. Tačiau be praktikos pajudėti iš vietos neįmanoma. Tik bėda yra ta, kad eksperimentai – tai pirmiausiai matavimai, bet matavimo prietaisai pagaminti iš fizinių branų, kurios blogai sąveikauja su gnostiniais laukais. Todėl tai didžiausia problema. Kas neapčiuopiama – paaiškinti labai sudėtinga.

Lengviausias būdas apeiti problemą yra analogijos ir perkėlimo naudojimas. Nes be kontinuumo principo, kuris yra žmogaus suvokimo pagrindas, paaiškinti nieko neįmanoma, kadangi kol kas žmogus neturi tokių biologinių sugebėjimų. Bet jau sakėme, kad, jeigu svarbu tik tai ar fizika veikia, tai reikia žiūrėti kokias būtų galima paaiškinti sąveikos technolo-

gijas ir kokioje techninėje realizacijoje jas būtų galima panaudoti. Žinant, kad fiziniai laukai sąveikauja su gnostiniais laukais, galima bandyti kurti fizinių laukų moduliavimo technologijas per išorines charakteristikas, žiūrint koks tokio moduliavimo poveikis gnostinei informacijai. Tai turėtų būti daroma su tikslu išplėsti žmogaus galimybes, padėti dirbti darbus ir išsaugoti savo autonomiją ir nepriklausomybę nuo kitų žmonių. Taip pat, padėti apsiginti nuo nusikalstamo psichotroninių technologijų panaudojimo. Suradus tam tinkamą matematinę kalbą, būtų galima aprašyti realybę, kuri, nepaisant to, kad nepatikrinama, yra žmogaus žmogiškumo pagrindas, kuriantis visą jo vidinį kosmosą.

22. Ezoterinis mokslas

Gali atrodyti keista, bet kuo giliau mokslas pažįsta tikrovę, tuo labiau suartėja su ezoterinėmis tradicijomis. Tai tik parodo, kad ezoterika ir mokslas yra skirtingi keliai, kurie veda į tą patį tikslą. Ezoterika patvirtina mokslą, o mokslas – ezoteriką. Kitaip gali atrodyti tik todėl, kad žinomas tik nedidelis fizikos mokslo fragmentas, kuris neparodo pasaulio kaip visumos. Kai fizikas pradeda mąstyti apie visumą, jis neišvengiamai savo mokslą projektuoja į ezoterinį modelį. Taip gali būti todėl, kad ezoterinis mąstymas yra visiems žmonėms universalus tikrovės pažinimo modelis.

Kai kurie mokslininkai, tokie kaip S. Hawking'as yra pasakę, kad paaiškinti pasauliui Dievo „hipotezė“ nereikalinga, bet kokie tokių mokslininkų motyvai – sunku paaiškinti, nes matant fizikos modelį jo visumoje, neišvengiamai į galvą ateina Absoliuto, arba Šaltinio, hipotezė, nes ji yra žmogaus mąstymui natūrali tikrovės modelio dalis. Fizikos aukščiausias pasiekimas naujaisiais laikais yra laukų ir jų energijos kvantų modelis. Šį modelį labai lengva perkelti ir į ezoterinį pasaulį, nes jis čia dera natūraliai ir leidžia paaiškinti daugelį klausimų

mų. Pavyzdžiui, Absolutas – tai tam tikras, ypatingas kvantinis laukas, kuris iš savęs gali išspinduliuoti energiją ir ši energija susiformuoja į žemesnius pasaulius. Tai moksliskai paaiškintas kūrimas, tik šis kūrimas yra ne iš „nieko“ bet iš savęs, iš savo perteklinės energijos.

Kvantinių laukų formulės gali atrodyti labai sudėtingos, tiesiog neįkandamos, nors jų esminis principas yra labai paprastas. Tačiau čia aš formulių nenaudosiu, nes jas labai patogiai pakeisti Feynmano diagramomis. Šios diagramos yra sudarytos iš tiesių arba vingiuotų linijų, kurios žymi materijos arba jėgų kvantus. Kai du judantys materijos kvantai apsikeičia energija, tarp jų brėžiama vingiuota linija, šitaip parodant, kad tarp kvantų atsiranda traukimo arba stūmimo jėga. Kai kvantai vienas kitą traukia, jie susirenka į energijos simetrinę struktūrą, kuri yra visų fizinių objektų pagrindas.

Šis principas (kvantinių laukų), kaip ir jo atvaizdavimas diagramomis, labai produktyvus, nes juo galima paaiškinti visus šios realybės reiškinius. Natūralu, kad biofizikoje taip aiškinami kūno sandaros ir fiziologijos procesai. Tačiau šį modelį galima gerokai išplėsti ir juo naudojantis aiškinti beveik viską. Pavyzdžiui, jis natūraliai tinka sąmonės ir sielos teorijos sukūrimui. Siela yra tam tikro tipo kvantinis laukas, kuris sugeba apdoroti ir atvaizduoti iš fizinio pasaulio gautą informaciją. Tačiau šis laukas labai skiriasi nuo fizinės visatos ir net turi savo kosmosą, kuris ezoterikoje ir religijoje vadinamas Dangumi, Dangaus karalyste. Iš tikro tai yra ne kas kita, kaip paralelinis pasaulis, su kuriuo silpna sąveika ir į kurį patekti galima tik per žmogaus sielą, nes tik ši yra natūraliai prisitaikiusi tokiame kosmose gyventi.

Kadangi šie du kosmosai yra surišti, tai aš juos vadinau mišria realybe, savotiška dviejų realybių sankirta. Tad žmogus, egzistuojantis šioje sankirtoje, yra dviejų pasaulių gyventojas ir savo dėmesį gali koncentruoti į vieną arba kitą realybę. Tie, kas domisi siela, daugiau rūpinasi tuo, kas jų laukia po mirties. O fizinio pasaulio žmonės labiau prisirišę prie kūniškų dalykų. Tai, aišku, nėra absoliutus vertinimas, nes jis

priklauso nuo amžiaus tarpsnio. Jauniems žmonėms svarbesnis jų kūnas, kūniški reikalai, o vyresniems – siela ir tai, kas bus po mirties. Tokia realybės sandara atsirado ne be priežasties, tad realiai, optimalus variantas yra balansuoti tarp, tarpinėje aktyvaus sąmoningumo būsenoje, puoselėti savo protą ir intelektą, pažinti pasaulius, kurių dalimi esi.

Pirmiausiai paaiškinsiu kai kuriuos terminus. Absoliutas arba Šaltinio laukas, tai ta struktūra, iš kurios ateina visa paraleliniams pasauliams reikalinga energija, iš kurios susiformuoja žemesnių laukų kvantai, kurie jungdamiesi kuria savo pasaulio organizmus. Energijos emisija į žemesnį pasaulį tai skilimo metu atsiradusi energija, kurios pakanka žemesnės paralelinės visatos susiformavimui. Kadangi „dieviško skilimo“ produktai yra įvairūs, kaip energijos ir kvantų tipai, tai iš jų atsiranda skirtingos realybės ir skirtingi pasauliai. Vieni žemesni, kaip ezoterikoje sakoma – žemesnių vibracijų; kiti aukštesni – arba aukštesnių vibracijų. Fizinis kūnų pasaulis gana žemo rango realybė, yra manoma, kad net žemiausia, bet galimos tamsos jėgos, kurios turi dar žemesnį vibracijų lygį ir yra infra-pasaulis. Aukštesnės vibracijos reiškia subtilesnes energijas, kurios vis didėja ir didžiausios arčiausiai prie Absoliuto. Tai yra ultra-pasauliai.

Skirtingus pasaulius galima vadinti įvairiai: tankiais, dimensijomis, sluoksniais, arba paraleliniais pasauliais. Nors pastarasis terminas labiau tinkamas skirtingiems pasauliams, kurie yra tame pačiame hierarchiniame lygmenyje. Pavyzdžiui, nesąveikaujantys kūnų pasauliai yra paraleliniai pasauliai. O kūno ir sielos pasauliai – skirtingų tankių pasauliai. Ir tai ne tik ezoterikos, bet ir mokslo faktas.

Toliau belieka paaiškinti „plenumo“ ir raidinių simbolių reikšmes. Plenumas yra vakuomo priešybė. Kadangi tuštumų niekur nėra, yra tik prietaisais nefiksuojami kvantai, tai vakuumas, kuris reiškia „tuštuma“ yra netinkamas terminas. Aš, kaip ir kiti ezoterikai, jį keičiu žodžiu plenumas, kuris reiškia „pilnuma“. Kas dėl raidžių, tai čia viskas paprasta, jos yra paimtos iš fizikos standartinio modelio ir yra kvantų tipų

simboliai. L – leptonai: elektronai, miuonai, tauonai ir neutrinai. F – fotonai. Q – kvarkai. W – silpnosios sąveikos bozonai ir G – stipriosios sąveikos bozonai. Galų gale H yra higgso lauko bozonai, kurie kvantams suteikia masę. Nereikia užmiršti ir žaliai pažymėtos gravitacinės sąveikos, kuri mūsų kosmose yra svarbiausia rišanti jėga. Gnostiniai kompleksai yra ultra-pasaulio, kito, sielų tankio atominės struktūros, iš kurių sudarytos mūsų sielos ir dvasiniai sielos kūnai.

Kaip matome, gaunasi visiškai priimtinas ezoterikos ir fizikos mokslo lydinys, kuris gali paaiškinti daug šios realybės paranormalių fenomenų, ypač susijusių su religijos, magijos ir ezoterinių technologijų reiškiniais. Daug fantastinių sąvokų, tokių kaip telepatija, teleportacija, portalas tarp dimensijų, gyvenimas po mirties tampa daug aiškesnės pritaikius žinomus mokslinius modelius. Taip pat galima paaiškinti ir psichotroniką, kaip poveikį iš kito pasaulio, iš kito tankio, į kurį pereiti yra sukurtos technologijos, dėl ko ją, neturint šių technologijų, labai sunku įrodyti. Nors kita vertus yra daug įvairių natūralių apsaugų, panašių į tas, kokias kūnas gali gauti šiame, fiziniame pasaulyje.

Pavyzdžiui, naudojantis šiuo modeliu galima paaiškinti kaip vyksta peršokimas tarp skirtingų paralelinių pasaulių. Tarkime, kad atomas turi parametą, kuris vadinamas aromatu (flavour). Yra 5 aromato rūšys ir atomai sąveikauja tik savo aromato ribose. Tai reikštų, kad yra penki iš atomų sudaryti paraleliniai pasauliai. Bet tarkime, kad yra procesas (energijos sugėrimas arba emisija), kuris leidžia atomų aromatą pakeisti iš vieno į kitą. Tai reikštų, kad organizmas, pakeitęs atomų aromatą, peršoka į kitą, paralelinį pasaulį, tarkime iš 2 aromato pasaulio, į 4 aromato pasaulį. O vizualiai: viename pasaulyje staiga išnyksta ir kitame pasaulyje atsiranda iš „nieko“. Įmanomas toks šokinėjimas tarp paralelinių realybių, arba tam tikri įrenginiai, kuriuos įprasta vadinti portalais.

Tačiau tai, apie ką aš čia kalbu yra ezoterinis (arba slaptas) mokslas, kurį naudoti leidžia tik Illuminati pasaulyje gyvenantiems žmonėms, kurie šitas technologijas turi susikū-

rę, bet nenori dalintis su žmonija. Mokslas žino daug daugiau nei rodoma ir *mainstream* 'iniu paveikslu pasitikėti negalima, reikia mąstyti savo galva.

23. Absoliutas ir mokslas

Geriausia, kas pasiekta šiuolaikiniame fundamentaliame moksle yra kvantų teorija, kurios modernus variantas buvo sukurtas tik pirmoje 20 a. pusėje. Idėja nėra nauja, bet seni, filosofiniai jos variantai – nepasirodė produktyvūs. Rezultatų ir apčiuopiamą naudą pradėjo duoti tik matematinis ir matavimais grįstas kvantų mokslas. Tačiau kvanto teorija negali būti izoliuota, nes čia turime reikalą tik su kažkokios didesnės realybės dalimi. Tai matosi iš to, kad kvantų yra daug ir individualūs kvantai neegzistuoja, egzistuoja tik kolektyvų tipai ir rūšys. Ta realybė, iš kurios ateina tam tikro tipo kvantas, vadinamas lauku. Taigi laukas ir to lauko kibirkštėlė, vadinama kvantu – yra fundamentali realybė.

Naudojantis šios fundamentalios realybės koncepcija, galima bandyti aprėpti visumą ir netgi pamėginti įminti mūsų tikrovės paslaptį. Turi būti šios tikrovės pradžia, kuri vadinama Absoliutu arba Šaltiniu ir riba, kurios vaidmenį atlieka pats „žemiausias“ pasaulis. Bet jeigu viskas sudaryta iš skirtingų tipų laukų ir jų kvantų, tai ši sistema turi turėti hierarchiją ir tam tikrą išsišakojančią struktūrą, kurios šakos, nuo aukščiausio taško, vadinamo Absoliutu, leidžiasi žemyn ir skyla visais įmanomais būdais. Jeigu kokios nors skilimo atšakos sąveikauja ir keičiasi energija labiau, tai ši sistema sudaro savarakiškos labiau susaistytos realybės burbulą. Jeigu tokios sąveikos silpnos, tai turimas reikalas su paraleliniais pasauliais.

Mokslas yra svarbiausias, bet tik žmonėms, kurie tiesiogiai užsiima tyrinėjimu. Visiems likusiems užtenka supratimo, kaip veikia šis principas. Tai reiškia, kad matematika nėra esminė ir reikia suprasti tik pačius svarbiausius jos prin-

cipus. Mūsų realybės mechanika – tai yra visos įmanomos kvantinių laukų judėjimo ir keitimosi energija lygtys, išreikšiamos bendru Lagranžianu, kuris paimtas iš klasikinės mechanikos ir yra ne kas kita kaip kinetinės (T) ir potencinės (V) energijos skirtumas $L = T - V$. Be abejo, kinetinė ir potencinė energija turi savo klasikinės formules, bet čia jau vidurinės mokyklos fizikos programos kursas. Tereikia žinoti, kad lygtė yra $T = V$ ir kad tai virsta lygtimi $F = F$, arba $F(T) - F(V) = 0$. Iš šių formulių galima išvesti visas kvantiniuose laukuose veikiančias jėgas, ypač naudojant veiksmo sąvoką $S = Lt$, kuri lygi $F(T) - F(V) = 0$.

Tai labai paprasti principai, ir kas yra susidūręs su klasikine mechanika, kurioje svarbiausia yra jėgos vektoriaus sąvoka, supranta, kad ji paprasčiausiai perrašoma į sudėtingesnę matematiką ir perkeliama į kvantinių laukų teoriją, kur irgi veikia įvairūs jėgos vektoriai, kuriuos galima apskaičiuoti įvairiais būdais, pavyzdžiui, per kinetinę lauko ir potencinę lauko energiją. Imama vieno kvanto mechanika, tada ši mechanika apibendrinama į viso kvantų lauko mechaniką. Mūsų pasaulis sudarytas iš tokių kvantų laukų, ir mes esame iš jų sukurti. Galima sakyti, kad tai fundamentali teorija, kuri pretenduoja paaiškinti visą mūsų pasaulį ir viską, kas jame vyksta. Bėda tik ta, kad neįmanoma žinoti visų iki vieno laukų, nes naudojant mūsų laukuose sukonstruotus matavimo prietaisus, labai sunku surasti sąveikas su pasauliais, kurie toli atsišakoję nuo mūsų realybės ir su šia nevyksta jokie energijos mainai. Kai sakoma, kad pasiektas koks nors izoliuotas kvantinis burbulas, tai reiškia, kad sukurta portalo tarp realybių technologija, nes portalas yra ne kas kita kaip energijos ir informacijos pernešimas iš vieno burbulo į kitą.

Dažnai rašau, kad žmogus yra „mišri realybė“. Tai reiškia, kad jo egzistencija įsprausta tarp dviejų pasaulių, bet dominuoja vienas žemesnis pasaulis, kuris vadinamas kūniška egzistencija. Kitas burbulas yra tik iš dalies įsiterpęs į šią realybę, tam, kad jo pagrindu būtų galima suformuoti aukštesnes kognityvines būtybių funkcijas. Bet tokia egzistencija laikina

ir kai ji išyra, šiame pasaulyje sakoma, kad žmogus miršta. Bet iš tikro miršta tik nedidelė jo dalis. Tai visiems žinoma, nes mokslas šias paslaptis 20 a. yra paaiškinęs, tačiau daug kas nesupranta, kad jiems rodomas ne visas paveikslas ir kad tokių realybių ir paralelinių pasaulių gali būti labai daug. Bet mes jų nematome, todėl, kad mūsų akis reaguoja tik į fotonus, kurie surišti su elektronų ir protonų sankaupomis, o šios sankaupos – tik nedidelis šios realybės fragmentas. Mokslininkai daug kalba apie tamsiąją materiją. Ši tamsioji materija ir yra artimiausias paralelinis pasaulis, kuriame gali gyventi sąmoningos būtybės ir net turėti savo civilizacijas, tačiau kadangi su mūsų pasauliu tiesioginė sąveika nevyksta arba ji vyksta mūsų akiai ir sąmonei nežinomu būdu, tai mes apie šį pasaulį nieko nežinome. Tačiau tai ne amžinas nežinojimas, nes įmanoma atrasti mechanizmą, leisiantį su šiuo tamsiuoju pasauliu susijungti per portalą.

Mūsų realybė turi tokius sluoksnius $LF + QGF + H$. Būtina daryti prielaidą, kad yra sąmonės sluoksnis, kurį žymime GN (gnostinis sluoksnis). Bet visa sluoksnių suma gali būti begalinė iki pat Absoliuto, kurį sąlygiškai galima žymėti Ab. Tarp mūsų pasaulio (kosmoso) ir Absoliuto turi įsiterpti galybė paralelinių, arba tarpinių pasaulių, kuriuos žymėsime P1, P2, P3 ir Pn. Taigi visa lygtis turi būti tokia:

$$[LFW + QGFW + H] + [GN] + [P1 + P2 + P3 + Pn] + [Ab]$$

Kadangi procesai laukuose įmanomi labai riboti, apibrėžiant juos kaip reakcijas, skilimus ir apsikeitimą energija, tai vieno pasaulio atsiradimą iš kito galima bandyti paaiškinti remiantis šiuo principu. Kadangi viskas atsirado iš Absoliuto, kuris yra iš super-dalelių sudaryta struktūra, tai įmanoma tik kaip super-dalelės skilimas arba superdalelės energijos kvantų išspinduliavimas, kurie leidžiasi vis žemiau nuo Absoliuto ir sąveikaudami žemesniuose sluoksniuose, kuria vietinius realybės burbulus. Galima tikėti, kad žmogaus pirminė siela ateina iš paties Absoliuto energijos, bet leisdamasi žemyn, ji apauga žė-

mesnių vibracijų luobais, kurie tampa sielos kūnais ir atsiranda būtybės, kurios priklauso mišriems pasauliams. Viena tokių mišrių būtybių yra žmogus.

Kas yra grįžimas į Absoliutą? Tai irgi skilimai, arba energijos išspinduliavimai, kurių metu atsiskiria žemesnių vibracijų luobai, žmogus įgauna vis grynesnę energetinę formą, kol pasiekia tokį grynumą, kuris tinkamas susijungimui su pačiais Absoliuto super-kvantais. Tai yra grįžimas į aukščiausią realybės tašką, į namus, iš kurių išėjo arba buvo sukurta visa žemesnių pasaulių visuma. Bėda tik galbūt ta, kad žmogus bijo, nes žemesnių apvalkalų nusimetimą vadina mirtimis, o šios jam kelia siaubą. Bet kad galėtum sugrįžti į aukščiausią egzistencijos tašką, tai neišvengiamas procesas ir šie etapai mirtimis atrodo tik todėl, kad žmogus labai prisiriša prie savo žemesnių kūnų ir žemesnių gyvenimų. Kartais prisiriša tiek, kad su jais save sutapatina, ir jam atrodo, kad praradęs kūną jis praranda viską, nors yra atvirkščiai, praradęs sielos pančius, jis išsilaisvina ir kyla į aukštesnės egzistencijos būvį. Tai suprantantis žmogus nebijo mirties, o nebijodamas mirties nebijo šiame pasaulyje nieko, nes supranta, kad siela, kaip ir Dievas, – nesunaikinama.

Kartais nesusivokę žmonės mano, kad mokslas ir Dievo teorijos viena kitai prieštarauja, bet taip atrodo tik tiems, kurie nesupranta naujausio mokslo dvasios, kuri leidžia sujungti šias, atrodytų, tokias skirtingas realybes ir suteikti laukiančiam žmogui viltį, kad niekas nėra prarasta, kad jis yra toks pats galingas kaip šios realybės visuma, nes pats yra šios visumos dalis.

24. Dangaus hierarchija (1)

Kodėl sunku suprasti?

Suprasti įmanoma tik tada, kai informaciją jau turi, kai ji patirta ir pažinta. Supratimas yra rezonavimas su tuo, ką savo vidiniame pasaulyje jau žinai. Jeigu kokia nors situacija su niekuo prote nerezonuoja, tai neįmanomas ir supratimas. Jeigu informacija išreikšta kalba – tai būna paprastas slydimas kalbinių figūrėlių paviršiumi, kurios nieko nereiškia, kaip be-reikšmis yra tekstas, parašytas nežinoma kalba. Kad kalbą galėtum suprasti, pirmiausiai ją turi išmokti; kad galėtum suprasti pasaulį – jis turi būti pažintas. Paprasčiausia pažinimo forma yra išsaugotas patyrimas. Todėl kuo daugiau patyrimo turi, tuo daugiau supranti.

Taip yra kai žmogus nori suprasti. Tačiau nesupratimas kyla nebūtinai dėl nedidelės patirties, dėl kurios vidinio rezonavimo būseną būna labai silpna ar net nulinė; dažnai žmogus net nenori suprasti, ypač jeigu idėja nauja ir originali. Yra seni supratimai ir rezonavimai ir į naujus juos iškeisti nėra noro, nes tai kas įprasta yra daug patogiau. Taip apsaugomos senos, tradicinės paradigmos, labai dažnai tos, kurios patogios valdžiai, nes ji turi daugiausiai galios, reikalingos paradigmu įtvirtinimui propagandinėmis priemonėmis. Pagrindinė priemonė yra švietimo sistema. Žmonės išdresiruoti taip, kad bet kokia naujovė sukeltų priešišumą, kad žmonės, kurie tas naujoves įveda, būtų laikomi griovėjais ir naikintojais. O šias sąvokas labai lengva susieti su nusikaltimu ir parengti dirvą net „pagrįstam“ susidorojimui.

Ir paskutinė būseną, kai ne tik negali suprasti, ne tik nenori suprasti, bet ir turi uždavinį identifikuoti „priešus“ ir juos jau su savo paradigmomis – naikinti. Iškeliamas neatitikimas tikrovei ir tiesai, nelogiškumas, asmeniškumas ir subjektyvumas, netinkami „motyvai“ ir pan. Ši taktika pritaikoma kartu su apsupimo sistema, kai šį persekiojimo darbą dirba ne

individualiai, bet grupe, kuri išdresiruota taikyti įvairius socialinės vaidybos metodus. Pavyzdžiui, aiškindami, kad tų, kurie rezonuoja „tinkamai“, yra daug daugiau, jie turi pranašumą, o tai kas propaguojama ribas išplėtusio žmogaus yra marginalinė, niekam neįdomi nuomonė, klaidingas įsitikinimas, personalinė iliuzija.

Tai visai ne nuostabu, nes visos valdžios pagrįstos tam tikromis paradigmomis ir kėsinimasis pakeisti paradigmą gali būti suvokiamas kaip kėsinimasis į valdžią, todėl priešų ieško dažniausiai valdžia, kurios pagrindinė priemonė yra marginalizavimas, išstūmimas, izoliavimas, kai nauja rezonavimo sistema griunama; arba pasisavinimas, vagystė, kai pamatoma, kad nauja idėja gali būti pelninga.

Su šiomis problemomis susiduria visos naujos paradigmos, iš esmės pakeičiančios pasaulio, kuriame gyvena žmogus formas. Geriausias būdas suprasti ir priimti yra patirties ieškojimas. Geriausia patirtis yra autentiška patirtis. Tokios linkiu laisviems žmonėms, nes tai, kas šioje knygoje rašoma yra labai svarbu. Tiems, kurių darbas yra aptarnauti valdžios paradigmas, ir kurie viską supranta, bet negali „išsiduoti“, linkiu pagalvoti apie pasekmes to, kas išplito visoje planetoje ir kas laukia žmonių, kurie prisideda prie blogio įtvirtinimo. Melas, žmonių klaidinimas, „tikro pasaulio“ vaidyba yra kelias, kuriuo atvažiuoja velnias...

Koks pasaulis – tikras?

Pranašumą ir pasitikėjimą savimi žmogui arba žmonių grupei suteikia visų galimybių valdymas. Visos galimybės, tai strateginis visos teritorijos užgrobimas. Pirmą teritoriją būna pats paprasčiausias veikimas. Kol žmogus nesiima veiksmų, tol reakcijos nebūna jokios – vyksta „teisėtas“ stebėjimas. Tačiau žmogui padarius bent mažiausią ėjimą, „pradedama teisėta operacija“ – žmogaus naikinimas kiekviename žingsnyje. Tai logiška, nes neveikiantis žmogus nepavoingas, tad to-

kiam nepilnam žmogui ką nors daryti nėra pagrindo. Tačiau veiksmas – kriminalizuojamas, nes veikiant galima padaryti žalos. Aišku, iš veikimo gaunama ir naudos, tad logiškiausia veikimą kontroliuoti.

Toks veikimas gali būti ir naujų rezonavimo formų propagavimas. Tačiau kadangi propagavimui naudojamas protas, tai pirmiausiai atsakyti bandoma pavaizduojant protu save. Kaip tai daroma jau vadinau: diskredituojama, gąsdinama, menkinamas autorius, propaguojamas „savo pasaulis“, kuriame surinktas visas protas, grožis ir sėkmė, nors proto – 0,4 proc., grožis – iškreiptas ir išsigimęs, sėkmė – dirbtinė. Ką propaganda turi „gero“ parodyti, matome užvaldytuose naujienų tinklaraščiuose.

Tai, koks žmogus propaguojamas matome iš pagrindinių simbolių arba į galvą kalamų archetipinių figūrų. Pirmiausiai tai yra bandą valdanti valdžia, kuri per nuotraukas ir fotošopą mums rodo visokias mimikas; video įrašuose matome spektaklius ir pantomimą, rūbus, dizainą, spalvas; toliau matome amerikietišką arba amero-azijietišką korporaciją: Microsoft, Apple, Samsung; iPad, iPhone, Playstation, Xbox, game bestsellers; suprimityvintą mokslą, pvz., LHC ir „dievo dalelės“ atradimą, DI ir virtualią realybę; gimnazijos ir universitetai, „šimtukininkai“ keliajantys į Oxfordą ir pan.; ir, galų gale, tv pramogos arba kaip vienas žmogus išsireiškė – „silpnapročių šou“. Iš viso to galima suprasti, koks planas jaunimui diegiamas į galvą: *establishment*'o dresiravimo švietimo sistemoje tampa šimtukininku ir tada atsiveria tokie keliai: jeigu turi „daug“ proto keliauji į LHC ieškoti dievo dalelių, jeigu proto turi mažiau, keliauji į kokią nors partiją arba valstybininkų klaną; jeigu nepriima nei vieni, nei kiti lieka paprastas, geras darbas kokioje nors sinekūroje, o jeigu mėgsti viešintis – tampa artistu ir silpnapročių šou aktoriumi.

Iš visų šių pavyzdžių matome, kas pasaulis (normalus) yra ir ką žmogus (normalus) turi daryti. Pasaulis yra nepaliaujamai gaminamas virtualus falsimuliakras, kurį turi aptarnauti virtualus žmogus. T. y. „šimtukai“ reikalingi tam, kad

įsidarbintum kokioje nors „Coca Cola“ korporacijoje ir įtikinėtum žmones (sheeple) kuo daugiau vartoti „Coca Colos“, kurią įpili ir išmyži tik tam, kad per skonio receptorius pabirbintum smegenyse esantį malonumo centrą. Nesvarbu net tai, kad užnuodiji savo organizmą cheminiais nuodais, kurie su kiekvienu litru 30 min. sutrumpina gyvenimą.

Visa tai, kas čia glaustai aprašyta, nėra net medžiaginis patyrimo pasaulis, nes jame patiriama ne „medžiaga“, bet virtuali haliucinacija, kurią suvaidina sistemos aktoriai. Tačiau yra ir tam tikras išrinktųjų luomas, kuris susiduria su pasauliu, kuris yra anapus haliucinacijos. Jie susitinka su tikra empirija, renka apie ją duomenis ir žinias, ieško būdų primesti savo kontrolę ir valdžią, aiškinasi kaip išnaudoti arba, esant reikalui – sunaikinti. Šis pasaulis yra redukcinis kūnų pasaulis, kurių išvaizda esą viskas apie ką verta kalbėti. Čia naudojamos klasifikacijos ir identifikacijos priemonės, savybės ir veikos, kurių yra judėjimas, darymas, buvimas tam tikroje būsenoje arba transformacijos.

Taigi centre turime vartojimo kalėjimą (dirbi-vartoji, dirbi-vartoji...), šio kalėjimo prižiūrėtojus (valdžia), ir yra luomas, kuris saugo žinias apie tai, kaip šitas kalėjimas kuriamas ir kaip veikia (technokratų ir ekspertų slapta organizacija). Į išorę judėjimas įmanomas tik valdžios arba ekspertų ir žinovų sistemos link. Kas juda, renkasi pati valdžia. Atsisakymas gyventi falsimuliakro gyvenimą – pavojingas sveikatai, nes iš karto susergi „nepagydoma psichikos liga“, kuri vadinausi tikrovės matymas. Jeigu matai tikrovę, nesveikos akys, nes matyti turi falsimuliakrą.

Dangaus ir žemės hierarchija

Bet suvokimas bei žinojimas gali būti ir kitoks. Prieš tai aprašytas žmogus nėra tikras. Tai yra dvasinis ligonis, gyvenantis ne tikrame, bet haliucinacijų pasaulyje. Nes jo pasaulis tėra technologiškai kuriama haliucinacija. Tai yra tik gro-

teskiška fizinio pasaulio, kuriame stengiamasi apriboti kuo daugiau žmonių, imitacija. Tačiau fizinis pasaulis nėra ta vieta, kurioje atsiranda svarbiausia žmogaus dalis, kuri vadinama dvasia ir siela. Šiame pasaulyje ji reiškiasi tik kaip fiziniai simboliai, kuriais gali būti užrašytas arba ištartas žodis, simbolinis veiksmas. Kalėjime įkalintam žmogui pamatyti ką simboliai slepia neįmanoma, nes viduje niekas su šiais išoriniais ženklais nerezonuoja. Supranti tik tai, kas esi; jeigu esi vartojimo falsimuliakro vergas, tai supranti tiktai kaip turi būti šiame kalėjime. O čia yra propaguojamas kūno kultas (sportas arba malonumai), vartojimo pasaulio filosofija pagrįsta pinigų kultu, falsimuliakrinio proto kultas, kuris traktuojamas panašiai kaip marksizmas-leninizmas, kuris buvo visiems privalomas. Už ideologinio režimo pažeidimus anksčiau ištremdavo į lagerį; o dabar – atjungia nuo visų gyvybei palaikyti reikalingų falsimuliakrų pasaulio gijų ir sunaikina galimybes šiame pasaulyje išgyventi. Tačiau patys čia ne prie ko (mūsų pasaulis, ką norim priimam, ko nenorim nepriimam).

Net žodžiai „tobulinti dvasią“ iškreipiami pagal fizinio pasaulio poreikius. Norint ją tobulinti – šiame pasaulyje daryti nereikia nieko, net jeigu gali daryti jam teigiamą įtaką. Kadangi tokio žmogaus dėmesio centre yra ne konkurencinė kova falsimuliakrų pasaulyje, tai jį čia aplenkti – nesudėtinga. Dėl šios priežasties, šventos falsimuliakrinės trejybės (f-kūnas, f-pinigai, f-protas) asai šitokius žmones vadina „idiotais“. *Illusionwise* šiais laikais būti yra pagrindinis falsimuliakrinio proto atributas, kas šio atributo neparodo – pradeda šiame pasaulyje dardėti oligofrenijos nuokalne. Tačiau taip pat aišku kodėl taip atrodo – šie asai įsivaizduoja, kad jie yra tikrasis pasaulis.

Visa tai grindžia būtinybę skirti žemės hierarchiją nuo dangaus hierarchijos. Žemės hierarchija grindžiama protu, kuriančiu mokslą (kuris yra objektyvus), iliuziją (kuri naudinga efektyviam valdymui), toliau jėga (tai yra karo pramonė ir kariuomenė) ir turto nusavinimu (kai užgrobiami visi resursai, o kiti, kad jais galėtų naudotis, turi tarnauti valdžiai). Šie kriterijai aprašo šio pasaulio valią viešpatauti, kuri buvo paskelbta

F. Nietzsches darbuose. Jo valia-galia-veiksmas ir steigia šį pasaulį, per mokslinę teoriją, per prievartos sistemą ir per vartojimo-darbo falsimuliakrinę, iliuzinę realybę. Ši sistema valdžiai naudinga tuo, kad žmogui duoda haliucinaciją mainais į leidimą pasisavinti visą tikrą realybę. Panašiai kaip prekyboje su indėnais už auksą mokėdavo „ugniniu vandeniu“ arba spalvotais karoliukais.

Vienoje savo pagalbinėje schemeje esu vaizdavęs, kad žmogaus rangas priklauso nuo to, kokią tikrovės gelmę sugeba pasiekti sąmonė. Pats paviršius yra bioroboto gyvenimas, ezoterinis mokslas, atveriantis nematomos tikrovės paslaptis, pakelia rangą į mokslininko lygį, žinojimas, kuris sugeba pasiekti tą tikrovės vietą, iš kurios viskas atsiranda yra dievo (Dievo sąmonės dalelė). Reikia suprasti, kad šis augimas vyksta žmogaus viduje į vidinę gelmę. Koks gelmės lygis pasiektas priklauso nuo to, koks realybės sluoksnis atvaizduojamas sąmonėje.

Gyvenant falsimuliakre, šis empiriniame prote susikuria rezonansines struktūras, pereinančias į asmenybės centrus, kuriuose šios struktūros tampa asmenybės pagrindu. Tokia asmenybė gerai supranta iliuzijų pasaulio gudrybes, duodančias daugiau šansų išgyventi, ir panišką baimę išeiti anapus. Ši baimė, kadangi tai yra žmogui nedraugiškas žodis, pakeičiama neapykanta, kuri psichinę energiją nukreipia į išorę ir šitaip „nuleidžia garą“. Smalsuoliai visais būdais persekiojami priešžiūros sistemos. Ir galimybių atsirasti teisingam požiūriui – lieka nedaug.

Kuo dvasinė sąmonė „geriau“ už utilitarinį protą? Koks yra pagrindinis gėris, įeinantis į skirties pagrindą? Dvasinis gėris reiškiasi pirmiausiai kaip būsena sutelkta savyje, savo gerume ir kaip energija išeinanti į išorę kaip veiksmas. Pirmas variantas vadinama palaima, o antras galia. Ir priešingai, utilitarinis protas yra kančių pasaulis, kuriame galima patirti tik labai trumpą ir laikiną malonumą, o už tai dažniausiai turi atiduoti visą savo gyvybinę energiją. Pagrindinė kančios priežastis yra noras patenkinti savo begalinius troškimus ir

šios begalybės susikirtimas su realybe, kuri sako, kad tai – neįmanoma. Galimas tik laikinas dirbtinis malonumas. Kiekvienas žmogus turi padaryti sąmoningą pasirinkimą:

Čia įmanomos kelios galimybės: a) procesus galima valdyti iš vidaus, naudojant kaukės laipsniško nuėmimo būdą ir tikintis, kad kiti supras, pamėgdžios... b) galima valdyti iš išorės, nors tai sudėtinga, nes reikia daug galios atsiskyrimui nuo masės ir dar daugiau – tos masės suvaldymui... būsi kitoks ir tai atbaidys visus sekėjus. Kai žinai vidaus paslaptį, net išorinis silpnumas (falsimuliakro požiūriu) gali slėpti pranašumą ir galią...

25. Dangaus hierarchija (2)

Šiame skyrelyje pratęsiu temą, kuri buvo pradėta ankstesniame. Skyreliai apie supratimą ir tikrą pasaulį buvo tik įžanga, daugiau susijusi su patarimais kaip reikia skaityti mano santraukas, o pagrindinė mintis atveria kelią į tikrą žmogaus pasaulį, kurį jis mato savo viduje ir kaip šie pasauliai komunikuoja telepatiniais ir sensoriniais kanalais. Apie smegenis, sąmonę, protą rašiau daug. Stengsiuosi savo minčių nekartoti, vietoj to, pamėginsiu toliau eiti šiuo keliu nuo tos vietos, kur paskutiniuose samprotavimuose sustojau. Noriu tik priminti, kokia buvo minties raida. Svarbus aspektas buvo neuroninių tinklų ir transneuroninio lauko atskyrimas; toliau buvo kalbama apie sąveiką tarp elektrinių ir psichoninių krūvių; tęsiant idėją, elektrinis laukas buvo performuluotas į fizinių branų laukus, per kuriuos į sąmonę patenka informacija apie fizinį pasaulį, o psichoninis krūvis buvo patikslintas kaip kompleksų struktūros, atsirandančios gnostiniuose laukuose; ir galų gale, elektriniai smegenų laukai interpretuoti kaip šablonas, kuris struktūrinių potencialų principu perduoda informaciją, kuri pereina į gnostinę kokybių bei suvokimo sistemą, interpretuojamą kaip žmogaus patekimo į „dangų“ kanalas. Idė-

jos mano kūryboje vystėsi šiuo keliu, nuosekliai atskleisdamos kokį nors svarbų žmogaus aspektą. Tačiau tai ne viskas ką galima pasakyti, todėl šias temas būtina pratęsti.

Pagrindinė mintis yra elektrinio smegenų aktyvumo funkcijos apibrėžimas. Jis reikalingas pernešti informaciją ir įjungti gnostinių kompleksų struktūrą, kai informacija paimama ir perkeliama į „šio pasaulio“ sąmonę, kuri yra fizinių brandų produktas, veikiantis toje pačioje aplinkoje, kurioje egzistuoja fizinis žmogaus kūnas. Tačiau tai nėra visas žmogus; teisingiau būtų sakyti, kad tai redukcionistinė žmogaus sąmonės samprata. Arba dar tiksliau – žmogus nėra vien tik šio pasaulio gyventojas, ir jo paskirtis nėra vien tik kovojant už būvį išgyventi ir perduoti savo genus. Gnostinis pasaulis pakelia žmogų aukščiau vien tik tokios realybės ir iškelia savo tikslus, nes kūnas laikinas ir nykstantis, o dvasia gyvena pasaulyje, kuriame nėra tokio išnykimo sąvokos. Šiuo požiūriu kūno informacija bevertė; nors genetikoje tai yra pagrindinis klausimas. Genetika svarbi kalbant apie fizinius žmonių tarpusavio ir su aplinka santykius, tačiau iš pačios tikrovės perspektyvos genetinė informacija yra antraeilė, lyginant su gnostine arba sąmonės informacija. Koks yra gnostinis pasaulis – neatskleisiu, nes tai yra kiekvieno žmogaus asmeninis reikalas. Daug priklauso nuo to kokį lygį jis yra pasiekęs ir kiek asmeninėmis pastangomis sugeba suvokti.

Kad būtų vaizdžiau galima nurodyti seną paveiksluką, kuriame vaizduojamas dviejų pasaulių sujungimas, įvykstantis smegenyse, kurios veikia kaip „portalas“ tarp dviejų paralelinių realybių. Tai ne visos smegenys, bet tik vienas principinis ryšio tarp fizinio ir gnostinio pasaulio modulis.

Remiantis šiuo principu, galima prikurti daug sąveikos ypatybių, aprašančių kaip veikia šis dviejų pakopų modelis. Pradėsiu nuo visumos, kurią galima vadinti smegenimis, protu, sąmone, siela, dvasia, psichika, sieva, madrigalu ir pan. Visos šios sąvokos yra susijusios, nors skiriasi savo akcentais ir svarbiausia tuo, kad jos paimtos iš skirtingų paradigimų ir savo prasmę įgyja skirtinguose kontekstuose, kurie daro įtaką

šių žodžių reikšmėms. Tačiau tai ne mano nagrinėjamo klausimo esmė. Aš smegenis, psichiką aprašau racionaliai ir bandau sieti su mokslų kontekstais – fizika, biologija, neuromokslu, kibernetika, psichologija ir t.t. Kita vertus, stengiuosi rašyti savaip, o jeigu kas nors ir sutampa su žinomomis teorijomis, tai tik todėl, kad tyrimų objektas yra tas pats visose teorijose.

Introjekciją galima skirstyti į tokias pagrindines dalis: a) rodančiąją, kurioje įforminama visa informacija; b) kaupiančiąją, kurioje žmogus renka viską, kas patenka į smegenis iš išorės; c) valdančiąją, kuri naudojasi sukaupta informacija, renkasi ką rodyti ir ką su tuo, kas vaizduojama daryti. Pirmoji dalis rodo sąmonėje aplinkos ir žmogaus junginį, žmogus mato save, savo vidų ir išorę, kurioje tenka veikti kaip fiziniam kūnui. Kaupiančioji surenka įgūdžius (pavyzdžiui, šnekėjimo), kognityvines-motorines struktūras, ir faktus. Bet koks patyrimas prasideda nuo stebėjimo faktų; kai kurie faktai dėl nuolatinio pasikartojimo sujungiami į apibendrintus informacinius vienetus, pvz., iš kokių dalių sudarytas medis, kaip jos įvardijamos kalboje ir kokie jo medžiagų apykaitos mechanizmai; kiti faktai tampa istorijomis, kurios kaip įvykių sekos susijusios su pačiu žmogumi arba pasauliu, kuriame jis gyvena. Ir valdančioji dalis turi kokį nors tikslą arba veikimo schemą ir naudodamasi visomis išvardintomis priemonėmis, jo siekia arba vykdo išrinktą planą.

Valdančioji dalis susijusi su žmogaus siela, kuri daugeliui žmonių paslėpta su lobotominiais gradientais, kurie ištrina gnostinius laukus ir žmogui lieka tik sąmonė bei tai, kas joje atvaizduojama – sensoriumas ir mąstymas plačiąja prasme. Ypač nedidelė dalis lieka proto, kuris yra sąmonės asociatyvinėje hologramoje egzistuojanti žinių sancaupa. Rodomo mąstymo ir nerodomo proto junginys yra kognityviumas, apimantis visa tai, kas sukaupta žmogaus introjekcijos viduje. Iš šio aprašymo matosi, kad žmogaus vidiniai gnostiniai laukai, egzistuojantys paralelinėse gnostinėse branose įgauna išvardintus pavidalus, kurie paaiškinami tik atskiro egzistuojančio lauko principu. Taip sprendžiu todėl, kad remiuosi prielai-

da, kaip ir visi fizikai, kad visa tikrovė sudaryta iš kvantinių laukų. Ši realybės koncepcija turi dvi puses – statiško lauko sąvoką ir dinamiškų kvantų sistemą, t. y., kvantinė laukų teorija sudaryta iš pasyvaus ir aktyvaus elemento. Jeigu iš šitos sistemos sudaryta viskas, taip pat ir psichinė realybė, tai turime postuluoti ir atitinkamus psichinius laukus, kuriuos vadinu gnostinėmis branomis.

Gnostinių branų elementų sankaupas vadinsiu kompleksais (tai jau esu anksčiau minėjęs), kurie yra fizinių branų atomų analogas. Gnostinės branos yra subtilios ir nesugaunamos todėl, kad labai silpnai sąveikauja su fizinėmis branomis ir jas labai sunku išmatuoti, dėl to, sukurti gnostinių branų teoriją – daug sudėtingiau nei fizinių branų teoriją.

Pagal išvardintas introjekcijos funkcijas, sąveikos tarp elektrinio aktyvumo ir gnostinių kompleksų turi būti skirtingos. Rodančioji gnostinė brana (vadinama sąmone) tik atvaizduoja, bet pati nieko neišsaugo, todėl turi būti panaši į kintančio šablono struktūrą, kai elektrinis smegenų aktyvumas sukuria laikiną formą ir parodo ją sąmonėje sensoriumo pavidalu. Sensoriume šios formos neužsifiksuoja, tad į šabloną padavus skirtingą srautą, jis iš karto persiformuoja ir rodo naują vaizdą. Idėja yra parodyti kintančią momentinę aplinkos informaciją, kad žmogus galėtų joje orientotis. Tačiau ši dalis nepakankama, nes tam vien atvaizdavimo neužtenka (reikia kaupimo elemento ir gebėjimo valdyti informaciją). Nekauptieji kompleksai atgaminimui neužsifiksuoja sensoriume, tačiau vis tiek vadinami fiksatu, tačiau šioje vietoje valios (valdymo dalis) atžvilgiu, t. y. jų negalima valingai valdyti, kaip įmanoma mintis arba vaizdinius.

Tačiau be laikinos gnostinės formos yra pastovi gnostinė forma, kuri kaupia informacines struktūras gnostiniuose laukuose. Tai reiškia, kad atsiradęs elektrinis aktyvumas fizinėse branose (neurono veiksmo potencialas), perduoda jį į gnostinį lauką, kuriame užsifiksuoja morfizmų struktūra. Tik skirtingai nuo rodančiosios dalies ši struktūra yra ilgalaikė, todėl atlieka atminties funkciją. Jau sakiau, kad yra įgūdžių,

kognityvinių struktūrų ir faktų atmintis, kurioje kaupiama informacija apie išorines sąveikas tarp aplinkos ir kūno ir tarp žmonių. Kaupiančioji introjekcijos dalis yra visų žmogaus protų pagrindas, iš kurio smegenys paima visą valdymui reikalingą informaciją. Nors pasaulis įsivaizduojamas kaip objektyvi išorinė realybė, iš tikro jis yra tik iš fizinio pasaulio informacijos gnostinėse branų sukurtas sensoriumas, kuriame žmogus nusipiešia „objektyvią“ informaciją. Gali kilti klausimas, koks yra skirtumas tarp mechanizmų reikalingų rodymo ir kaupimo funkcijoms. Rodymas trunka tik tiek, kiek trunka elektrinis aktyvumas, perduodantis morfizmą iš išorinių arba vidinių receptorių; kaupimo metu elektrinis poveikis palieka atspaudą gnostiniuose laukuose, kuris išlieka net jam pasibaigus. Iš to matosi, kad šie du smegenų sugebėjimai atlieka pagalbinę funkciją, kuria žmogus naudojasi kaip įrankiu, o žmogaus branduolys yra valdančioji siela.

Problemos ašis yra sąveikos tarp gnostinių ir fizinių branų klausimas. Įprastinėje fizikoje sąveika yra apsikeitimas kvantais. Tai gali būti materijos kvantų apsikeitimas jėgos kvantais, kai naudojamos krūvio ir skilimų koncepcijos; perkėlus į gnostines substancijas, gnostinėse branose tai gali būti „gnostinių kvantų“ apsikeitimas „informacijos“ kvantais. Kai atsidaro portalas tarp skirtingų realybių (silpnai sąveikaujančių laukų), pradeda vykti apsikeitimas fiziniu poveikiu arba sąveika, kurios metu pradeda rezonuoti skirtingiems pasauliams priklausančios struktūros, kurio metu ryšys perduoda informaciją abiem kryptimis. Žinoma, matematiškai aprašyti šią sąveiką gali būti sudėtinga, nes visi fizikų naudojami parametrai – santykiniai, o gnostinėse branose svarbios formos ir morfizmai, kurie algebrinėmis priemonėmis neaprašomi. Algebra geba aprašyti ryšius ir santykius, bet kaip aprašyti informacijos formą. Kadangi gnostinėse branose svarbiau turinys, o ne išoriniai santykiai ir sąveikos, reikalingas naujas aprašymo metodas.

Sąmonės teorijai šis klausimas gali būti aktualus ir įprastinėmis priemonėmis neįveikiamas; tačiau psichotroniniam

valdymui, formos esmė gali būti nesvarbi, jeigu įmanoma įtaka per išorinį apvaskalą, panašiai kaip informacijos moduliavimas substanciskai veikiant moduliuoto lauko substratą, kuris daro tiesioginę įtaką užkoduotai informacijai. Kitaip sakant, tam tikrais atvejais svarbu suprasti ne kaip sąmonė veikia, bet kokiomis priemonėmis ją būtų galima užvaldyti. Bloga žinia ta, kad mokslininkai šį lygį jau yra pasiekę ir tokios technikos naudojimas tapęs įprasta kasdienybe. Galima ginčytis dėl plusų ir minusų, bet manau, kad norint sutvarkyti blogąją šių technologijų pusę mažiausiai turi būti sukurti naudojimą reguliuojantys įstatymai, kurie gintų žmonių teises, saugotų juos nuo kankinimų ir bylų klastojimo.

Pagal šį modelį įmanomos pirmos ir antros pakopos psichotroninės priemonės. Pirmą pakopą yra elektromagnetinė psichotronika, kurioje visos sąveikos vyksta per elektromagnetinius laukus. Tarkime turime sistemą Operatorius – Taikiny. Operatorius savo elektrinį aktyvumą perduoda į kompiuterį, kuris iššifruoja turinį ir paruošia signalą siuntimui; tada taikinio smegenų elektrinis aktyvumas patiria poveikį ir šis poveikis perduodamas į rodomasias gnostines branas ir žmogus patiria psichotroninę haliucinaciją. Arba: nuskaitomas Taikinio elektrinis aktyvumas, informacija pasiekia kompiuterį, iššifruojama ir perkeliama į ekraną, o tada į Operatoriaus sąmonę. Operatorius gali gauti informaciją ir siųsti poveikius, o Taikiny tik patiria poveikius, atiduoda smegenų turinį, bet paveikti Operatoriaus negali.

Antros pakopos psichotronika vyksta per gnostines branas, kurios gali tą patį, ką ir pirmos pakopos psichotronika, bet ir dar daugiau. Ne tik valdo, bet ir naudoja „astralinių projekcijų“ sistemą, kurios leidžia vienu metu būti bet kur, su galimybe gauti-perduoti informaciją, taip pat leidžia naudoti transcenderių metodus bei siųsti vienkryptes hologramas, kurių neįmanoma sunaikinti.

26. Žvilgsnis į begalybę (1)

Egzistenciniai klausimai

Žmogaus sąmonė yra pagrindinis egzistencinis klausimas, nes atsakymas į jį lemia žmogaus statusą šioje realybėje. Mąstant aukščiausiam lygmenyje svarbiausia išsiaiškinti ar ji yra prigimtinei tikrovės dalis, kurioje žmogus atsiranda natūraliai, todėl kad užkoduotas pasaulio sąrauge, ar jis yra tik „šalutinis produktas“. Tai lemia žmogaus statusą, priklausomai nuo to, kaip apibrėžiama ši jo esminė dalis. Kaip pavyzdį galima imti elektromagnetinį lauką – jis savo prigimtimi nėra skirtas radijo ryšiui, greičiau tai yra fundamentali jėga, rišanti visą fizinį pasaulį, tačiau jis turi ir antrinio panaudojimo galimybes – nors nėra tam skirtas, tačiau tam tinka. Panašiai ir žmogaus sąmonės laukas – jis turi savo pagrindinę paskirtį, tam tikrą nežmogišką funkciją tikrovėje arba jis skirtas tik tam, nes žmogus atsiranda šioje tikrovėje būtinai, kadangi jo atsiradimas užkoduotas tikrovėje ir tam specialiai „sukurtos“ visos reikalingos priemonės. Sąmonės laukas ir turi būti ta tikrovės dalis, kurioje paruoštas tikro žmogaus atsiradimas. Tai yra pagrindinė ir vienintelė jos paskirtis.

Dar vienas fundamentalus principas yra sąmonės kryptis ne iš vidaus į išorę, bet iš išorės į vidų. Ši kryptis neįprasta, nes esame įpratę prie pirmos informacijos krypties: knygos puslapiai, monitoriai, televizoriai informaciją rodo į išorę, o žmogus – į vidų, t. y., sau pačiam.

Tai priklauso nuo to, kur yra priimantis subjektas – jeigu jis išorėje, informaciją perduoti reikia į išorę, o jeigu viduje – į vidų. Kadangi kiekvienas subjektas save suvokia kaip viduje išnyrantį sudėtingą laukų kompleksą, tai kad jis suvoktų aplinką, informacija turi būti perduodama į sąmonės kapsulės vidų. Tai įsivaizduoti nėra sudėtinga. Galima remtis tokio vaizdiniu: yra kokio nors „debesėlio“ pavidalo sąmonės laukas, o suvokimo perspektyva yra viduje. Vadinasi, kad ši

perspektyva suvoktų išorinę informaciją, ji turi būti panardinama į ją kaip kokia elektrodų gardelė, generuojanti aktyvumą, o šis debesėlio viduje sukuria suvokimo formas, t. y., iš vidaus. Į šią sistemą žiūrint iš išorės, nesimato nieko – nei subjekto, nei vidinio ekrano.

Kyla ir dar vienas klausimas, kurį galima suformuluoti kaip „ekrano statusas“, o dar tiksliau – ekrano žmonių klausimas. Jis panašus į paprastesnį būtinių klausimą: žiūrint į TV ekraną, jame matomi pavidalai yra tikri aktoriai ar tik kompiuterio sukurtos hologramos (tokios galimybės seniai egzistuoja)? Tikri aktoriai – šiek tiek domina, bet jeigu žiūri tik į kompiuterio sugeneruotą haliucinaciją arba falsimuliakrą, tai ir šis TV ekranų turinys nususta, praranda savo statusą. Panašiai galima mąstyti ir apie vidinius ekranus. Viskas, ką žmogus savo viduje mato yra tikri išoriniai žmonės ar tik vidinė matrica? Pavyzdys rodo, kad statuso klausimą galima priskirti abiem dalims – žmogui, kaip suvokiančiai perspektyvai, kuri gali būti tik šalutinė tikrovės būseną, ir pasaulio reprezentacijai, kuri gali būti tik sugeneruota iliuzija. Tarus, kad abiem klausimais atsakymas negatyvus, nelieka nei žmogaus, nei pasaulio suvokimo kaip būties ir visatos centro, vietoj to iškyla pirminės priežasties, arba Šaltinio didybė, nes šis Šaltinis – kosminės hologramos autorius, šiame pasaulyje – visagalis.

Nurodytas statuso klausimas yra pagrindinė filosofijos problema, nuo kurios priklauso gyvenimo, paties žmogaus ir jo pastangų vertinimas. Tarus, kad žmogus yra tikras, pagrindinis „produktas“, sąmonę turėtume vadinti substancija, galinčia būti gnostine, arba žmogiška. Jeigu jis būtų tik būseną, tai būtų stiprus argumentas, kad žmogus tėra šalutinis reiškinys, moksliskai – epifenomenas. Beje, šį klausimą kelti galima ne tik apie smegenis, bet ir apie žmogaus kūną: jis yra pirminė substancija ar būseną? Jeigu būtų substancija, tai reikštų, kad visa tikrovė turi tik tokią paskirtį, ir kad ši materija tinkama tik žmogaus organizmo konstravimui. Bet mes matome, kad pagrindinė materijos paskirtis yra Visatos kūrimas, o kūnas – tik epifenomenas: pasaulis galėtų gyventi ir be gy-

vybės, o gyvybė be pasaulio – negalėtų. Tik reikia gerai pamąstyti, kokios iš to seka išvados. Kūnas – epifenomenas reiškia, kad ir sąmonė – epifenomenas? Nebūtinai. Nes žmogus ne vien kūnas, jis gyvena vidiniame gnostinių laukų pasaulyje, kuris nebūtinai vietinis (lokalus). Tarp kitko, pastarasis aspektas taip pat svarbus. Jeigu sąmonė yra vietinė (ne Visatos masto sąmonė), tai labiau tinkama versija būtų sąmonės kaip būsenos, kuriai reikia vietinio mechanizmo ir natūraliai ji daugiau niekur nepersikelia, nes be vietinės aplinkos nėra jokios tam tinkamos terpės (galėtų judėti tik išoriniu principu panašiai kaip kūnas). Jeigu sąmonė pirminė substancija, kosminio masto laukas, tai galimybių įgyti nevietinių savybių daugiau.

Vadinasi yra dvi mąstymo linijos:

- 1) sąmonė – šalutinis produktas, būseną, lokali, vidinė, tikrovės periferija,
- 2) sąmonė – pagrindinis kūrinys, pirminė substancija, nelokali, išorinė, telepatinė, tikrovės centras.

Šias kryptis galima rinktis pagal tai, kaip labiau patinka ir galima remtis įrodymais ir argumentais. O galima nesirinkti nieko, bet mąstant aktyvaus agnostiko principu, pagal kurį galutinis atsakymas neįmanomas, tačiau tai nereiškia, kad nėra prasmės rinkti argumentus ir tirti. Taigi spektras galimų kelių yra a) tikėjimas viena kuria galimybe, b) agnosticizmas, renkantis įrodymus ir c) pasyvusis agnosticizmas, kuris atsisako įrodinėti arba tikėti ir tenkinasi nežinojimo būseną. Pastarojoje būsenoje rūpinamasi tik artimiausiais poreikiais, nesukant sau galvos dėl visumos. Už kitus spręsti nesiruošiu, tik parodau kelius, kuriuos reikia rinktis patiems. Aišku, yra ir pasirinkimo psichologija, nes žmogui labiau priimtina prasmė nei beprasmybė – jeigu žmogus pirminė substancija, tai jis turi rimtą vietą tikrovės sąraše, nes joje užkoduotas kaip pagrindinis fenomenas. Tokiu atveju daugiau galimybių, kad žmogus turi aukštesnę prasmę. Jeigu žmogus yra nenumatytas, atsitiktinis, tai jis tikrai neturi pirmose eilėse rezervuotų vietų, galbūt net

neįleidžiamas į tikrovės spektaklį ir gali žiūrėti tik per būties rakto skylutę.

Sąmonės parametrai

Mano tekstuose jau buvo minėta, kokie pagrindiniai sąmonės struktūrų komponentai. Tai yra

- a) substancija,
- b) energija,
- c) informacija.

Pirmas elementas savaime suprantamas – nes viskas šioje Visatoje sudaryta iš „substancijos“ (ją galima vadinti ir materija). Savo teorijoje aš išskiriu fizinę ir gnostinę substanciją. Iš fizinės sudarytas visas pasaulis ir žmogaus kūnas, o iš gnostinės – sąmonė, protas. Substancijos pagrindas yra laukų struktūros, tad abiem atvejais yra tam tikri informacijos sujungti materialūs laukai – gnostinis ir fizinis. Informacija ateina iš fizinio pasaulio, o gnostinis laukas tą informaciją sutvarko ir suvokia. Gnostinio lauko paskirtis yra susieti informaciją ir pateikti jos reprezentaciją, leidžiančią žmogui orientuotis ir išlikti toje tiesioginėje aplinkoje.

Energijos klausimas – taip pat elementarus, nes ji reikalinga visiems procesams. Viskam, kas vyksta, išnaudojama energija. Turi būti tam tikri efektyvūs kontinuumai, slenksčiai ir t.t. Toliau energija gali būti kinetinė, potencialinė, kurių principais atsiranda energomorfiniai pernašos reiškiniai, dalyvaujantys informacijos formavime ir jos atvaizdavime. Taip pat energija kuria reikalingą būseną, kuri yra suvokimo sistemos pamatas. Kitaip sakant, substancija ir energija neatsiejamos žmogaus dalys. Kalbant apie transhumanizmo „amžinybės“ svajonę, jos yra realios gnostinės-fizinės sielos dalis, kuri galėtų būti perkeliama į išorinius substratus. Perkėlimas (uploading) nėra tik informacijos kopijavimas ir abstrakčios ne-

asmenybinės būsenos sujungimas. Perkeltas turi būti tikras žmogus, arba siela. Nes jeigu jo neperkelsi, neišliks tapatybė, bus sukurta tik jos iliuzija. Kopijos amžinybė nėra tiek patraukli, kaip asmeninė amžinybė. Todėl, norit sukurti tokią technologiją, reikia substancialių laukų ir energetinių būsenų teorijos.

Ir paskutinis elementas yra informacija, kuri yra sąmonės maistas – be informacijos nėra nei žmogaus, nei pasaulio. Ji yra žmogaus „materija“, o visa kita tik indas. Kol jis tuščias – žmogus neegzistuoja (Budos sąmonė), tačiau sujungus su informacija, atsiranda vidinė ir išorinė reprezentacija, kurių tėkmė yra pagrindinis vidinis procesas. Bet tai ne viskas, ką galima pasakyti apie informaciją. Pirmiausiai, labai didelė tikimybė, kad informacija perteikiama analoginiu principu. Yra moduliavimo forma, morfizmų srautas, struktūriniai potencialai ir indukcija. Sistema vadinama fizine ir gnostine brana. Fizinė brana moduliuoja informaciją ir perkelia ją į gnostinę braną išorinės indukcijos principu. Tai yra, analogiškai moduluotas šablonas perkelia informaciją į suvokimo gnostinę sistemą, kuri priima moduliavimą. Fizinė brana daugmaž žinoma, todėl reikia kelis žodžius pasakyti ir apie gnostinę braną. Tai taip pat yra laukas, kuris sudarytas iš gnostinių kompleksų, pagrindinių suvokimo vienetų, iš kurių sudarytas skaliarinis informacinis kondensatas. Tai tas „debesėlis“, į kurį įterpiami biologiniai elektrodai, perduodantys energiją ir morfizmą, per kuriuos sukuriama žmogaus sąmonė.

Glaustai aptariau pagrindinius parametrus. Dabar galima priminti ir tą struktūrą, kuri naudojama kaip gnostinio proceso karkasas. Tai yra

- a) šablonas,
- b) kokybė ir
- c) suvokimas.

Pradedam nuo šablono. Tai yra vieta, kur moduliuojamas pagrindinis informacijos analoginis morfizmas. Gali kilti klausi-

mas, kur jis yra, fizinėje ar gnostinėje branoje. Manau, kad informacija perkeliama į neuronų elektrinį aktyvumą, kuris saugo morfizmo kodą, o šis indukcijos būdu perkeliamas į gnostinę braną. Čia pirmiausiai atsiranda kokybės elementas, kuris lemia tą jausmo formą, į kurią perkeliama pradinė informacija. Tai yra, jausmo kokybės atsiranda ne neuronuose, bet gnostinėje branoje, kurios laukas sudaryta iš skirtingų kompleksų derinių, kurie skirti atvaizduoti vis kitokios rūšies reprezentaciją. Yra vaizdo kompleksai, garso kompleksai, temperatūros kompleksai, skausmo kompleksai, reikšmės kompleksai ir t.t. Kitaip sakant, kokybiniai skirtumai atsiranda ne neuronuose, bet gnostiniuose kompleksuose. Tačiau nei viename lygmenyje, reprezentacijos nėra griežtai suskaidytos į dalis ir surišimo mechanizmas atsiranda tiek fizinėse smegenyse kaip organe, tiek gnostiniame antstate. Ir galų gale, kaip jau buvo užsiminta, yra aukščiausia struktūra, vadinama vidinio subjekto-ekrano sistema, kurioje atsiranda aktyvioji gnostinė perspektyva, kylanti iš energomorfinės sielos.

Šablonas yra substancijos, energijos ir informacijos junginys šiame pasaulyje, arba fizinėse smegenyse. Jis nuolat keičiasi, uždegdamas vis skirtingas žievės arba vidinių smegenų dalis. Iš išorės šis aktyvumas atrodo kaip žybčiojimų srautas. Kiekvienas žybsnis į gnostinę braną perduoda moduliūtą informaciją ir yra suvokiamas kaip pasaulis ir žmogus. Žmogus yra visi „vidiniai“ žybsniai, tai yra, kuriantys suvokiantį subjektą galvos atvaizde; „išoriniai“ žybsniai kuria pasaulį, kurio pagrindinės dalys yra formos, spalvos, kitimas, judėjimas arba tonai, melodijos, ritmai, tembras ir t.t. Šios sekos sukuria vidinio laiko sistemą, nes nieko neišlieka pastovaus, viskas teka, keičiasi, transformuojasi, net ir kaupiamojoje smegenų dalyje. Pasaulio kaita lėtesnė, stabilesnė ir solidesnė, tuo tarpu, galvoje mintis keičia mintį, vaizdinys keičia vaizdinį ir nieko nėra pastovaus. Minties centras pulsuodamas užsižiebia ir užgęsta ir priklausomai nuo šablono moduliavimo perteikia surinktą informaciją į minčių formų gnostinį „debesėlį“. Są-

monė pati sau parodo, kokia informacija buvo generuota konteksto.

Dar viena struktūra yra pagrindinės psichinės funkcijos, kurių reikia informacijos susiejimui ir tinkamam jos išnaudojimui:

- a) rodomoji dalis – sensoriumas (pasaulis) ir kognityvumas (mąstymas),
- b) kaupiamoji dalis – atmintis ir įgūdžiai, ir
- c) valdomoji dalis – veiklos tikslas ir planas (motorinis ir kognityvinis aktyvumas)
- d) protas ir mąstymas – reprezentacinis (rodomasis) ir procedūrinis (analitinis).

Rodomoji dalis tapatinama su sąmonės lauku, nes viskas, kas atsiduria sąmonėje, tuo pačiu yra ir rodoma. Sąmonė rodyti gali aplinkinį pasaulį ir vidinį subjektą minčių, vaizdinių ir atsiminimų pavidalu. Ši dalis yra momentinis ekranas, kuriame vaizdas keičiasi kadras po kadro, vaizduojant įvairias dinamines aplinkos būsenas, o jeigu išorėje tokių nėra, perspektyvinius perėjimus. Šis spektaklis rodomas gnostinėje branoje, kuri kažkada vadinau transneuroniniu lauku, nes jis nėra neuronų substancija. Greičiau tai kontinuumas, kuris sutraukiant kompleksus susikondensuoja ir atlieka juslių ir semantikos surišimo vaidmenį į vieną sąmonės kapsulę.

Kaupiamoji dalis pati nėra sąmonė, o matoma ji tik tada, kai išskleidžiama kognityviume, kuris yra vidinė rodomoji dalis, suvokiama galvos srityje. Jos paskirtis yra surinkti morfines struktūras ir jas užfiksuoti, kad būtų galima išskleisti vėliau, tada, kai tokia informacija reikalinga. Pagrindiniai principai yra suskleidimo ir išskleidimo mechanizmai, kurie priklauso nuo įrašymo ir atgaminimo būdų. Vėlgi atminties ieškoti galima fiziniuose laukuose ir gnostiniuose, kuri gali net tam turėti specialią gnostinių kompleksų rūšį, kurioje kaip diskelyje užrašoma visa iš sąmonės ir pasąmonės ateinanti informacija. Šis laukas turi būti fiksuotas, bet turintis plastiškas ir

savaime sistemingai persitvarkančias struktūras. Visą atmintį suvokia „antras aukštas“, tad ieškoti ir išrinkti paprasta. Tačiau lieka paslaptis fizinei, apribotai sąmonės daliai, kuri atsiranda tada, kai žmogus visą gyvenimą pragyvena su psichotronine lobotomija.

Valdomoji dalis labiausiai susijusi su kūnu ir protu, nes kūnas valdomas ne bet kaip, o protingai. Sistema yra pažintas arba natūralus poreikis, tikslas jį patenkinti ir veiksmų procedūra kaip planas, kuris veda link matomo tikslo. Čia veikia ir momentinis vaizdelis pateikiantis aplinką, gilesnės struktūros sukauptos kaupiamojoje dalyje ir galimybė protingai, išmaniai ir sumaniai siekti išsikeltų tikslų. Be motorikos yra ir vidinė valdoma proto / mąstymo struktūra, kuriame matomas patirtas ir pažintas pasaulis. Rezentacinis protas daugiau susijęs su sensoriumu, ženklais, informacija, o procedūrinis protas su veiksmiais arba proto aktais. Pavyzdžiui, kokio nors teksto loginė analizė, kuriai atlikti naudojamas išmoktas metodas. Rezentacijos klausimas yra „kas“, arba esmė, o procedūros – „kaip“, arba metodas. Šitokie yra iš sąmonėje esančio proto kaip asociatyvinės hologramos į mąstymą iškeliami sužadinti gabalai, kurie parodo, kaip buvo sutvarkyta iš išorės atėjusi informacija. Šiuolaikinėje visuomenėje šios dalys, be išvaizdos, yra pagrindinis projektuojamos vertės kriterijus, nes žmogaus rangas priklauso nuo to, ką jis žino ir to, ką moka / sugeba.

Žvelgiant atgal, galima pakartoti pagrindinius klausimus: kokia vertė ir koks statusas? Vertinama pagal substancijos ir energijos teoriją, kuri atveria materialios sielos problemą – ji yra Visatos centras ar tik šalutinis reiškinyus, atsiradęs dėl būties pertekliaus. Ir informacija – ji parodo ką nors tikra ar yra tik iliuzija, arba sumontuota haliucinacija. Nuo to priklauso Tiesos klausimas visose vietose – pasaulyje ir žmogaus prote. Ir pagrindinis akcentas apmąstymams – toks žmogaus gnostinės dalies interpretavimas propaguoja pirmą ar antrą požiūrį į žmogų? Ką aš manau: toks požiūris į žmogų jį šiek tiek sumenkina, kiek sumenksta visos subjekto pažintos pasaulio ir

tikrovės dalys. Tačiau kita vertus, tai ir neišvengiama, nes tikslas yra išlyginti per daug išsiskyrusias žinojimo situacijas.

27. Žvilgsnis į begalybę (2)

Pirmame ciklo skyrelyje iškėliau sąmonės egzistencinio statuso klausimą, kuris turėjo būti tik pirmas šios plačios temos žingsnelis. Stengiausi sudėlioti pagrindinius akcentus, kurie galėtų pasitarnauti kaip žmogaus vertinimo kriterijai. Šiame kontekste buvo apžvelgti sąmonės parametrai siaurąja prasme, kad kiekvienas galėtų pajaušti, ką reiškia sąmonę aprašyti moksliskai, o dar konkrečiau – iš tikslųjų mokslų pozicijos. Tikslųjų mokslų svajonė yra sąmonė kaip formulė arba formulių sistema, su kuria būtų galima paaiškinti, kas ji yra fizikos rėmuose. Šis klausimas aktualus, galbūt, žvelgiant į ateitį – aktualiausias už visus. Religija ir filosofija padarė ką galėjo ir geresnio sąmonės problemos atskleidimo už koki nors Hegelį, jau niekas negalės parašyti, nebent perfrazuoti tas pačias mintis. Filosofija kaip tūkstantmečius nepertraukiamas procesas neįmanoma, nes kiek jis vyksta patyrimo arba kalboje, tiek laikui bėgant išsisemia, nes yra duotas ribotas pasaulis ir ribotą išraiškų kiekį turinti kalba. Todėl, bėgant laikui, vis mažiau įmanoma pasakyti ką nors naujo. Galima tik pakeisti žodžius arba naudotis kitomis, nenatūraliais būdais, per technologijas ir mokslą, išplėsto pasaulio galimybėmis. Tad filosofijos vienintelė viltis yra nežinojimas arba užmaršumas, kuris nėra geras, nes nesutvarkant tekstų, visuomenė turi kartoti tą patį kas jau žinoma ar bent žinota. Geresnis variantas remtis kitomis proto ir pažinimo disciplinomis, kurios pakeitė filosofiją ir dar turi daug ką atrasti. Mokslas pažįsta schemą, o filosofijos užduotis galėtų būti to, kas nauja conceptualizavimas ir aprašymas savo kalba, siekiant įvesti sąvokinį aiškumą.

Tad parašęs įvadą ir apibrėžęs sąmonę siaurąja prasme, norėčiau apžvelgti platesnį kontekstą. Šis kontekstas bus

išplėstas maksimaliai, iki ribos, kad būtų galima aprašyti ribinės fizikos sąvokas, sudarančias fizikos mokslo branduolį. Iš šio branduolio kyla visos teorijos – savo pamatiniu pavidalu, plačiausia schema ir riba, už kurios pažiūrėti, galbūt, žmonija negalės niekada, nes kad tai įvyktų žmogus turi virsti kažkuo kitu nei jis yra dabar ir buvo gal kokį 100 000 metų. Visos proto galimybės išsemtos ir norit šį lygį transcenduoti, reikia tapti kitu, arba kitokiu. Visų pamatinių sąvokų išaiškinimas yra tas paskutinis likęs žingsnis, kurį žengę atskleidžiame pagrindinius principus, kurie nuskaidrina visą tamsų matematinę tikrovės konstrukta ir pamatome kokiuose rėmuose jau keli šimtmečiai judėjo mokslininkų protai. Kai kurie jų buvo šio konstrukto viduje ir, nematydami visumos, negalėjo užbaigti darbo bei suręsti visą pastatą ir pradėti ne konstravimo, bet gyvenimo etapą. Aukštesnes galimybes pasiekti teks palikti kitiems; daug svarbiau žiūrėti, kad procesas nenutrūktų, ir kad nebūtų atimta arba užmiršta tai, kas pasiekta. Aišku, mums čia daryti nieko nereikia, nes čia yra žmogaus gyvenimo rėmus peržengianti evoliucija, kuriai tarnauja visi (nėra išskirtinio vaidmens) ir kiekvienas turi padaryti savo darbo dalį. Kitus darbus padarys kiti, tie, kam bus šios aukštesnės užduotys skirtos. Tai yra rūšies pasirinkimo reikalas, kuri savo kompiuteryje apskaičiuoja visus parametrus ir paskirsto energiją taip, kaip yra tinkamiausia iš visumos perspektyvos.

Šis darbas buvo pradėtas seniai, dar I. Kanto laikais, kuris kūrė pagrindines kategorijų lenteles ir ieškojo pamatinių proto idėjų, kuriomis pagrįsti visi pasaulio pažinimo užsiimančios mokslai. Šio darbo esmė – apžvelgti visumą per pačias bendriausias sąvokas, kurios toliau naudojamos kaip vis labiau detalizuojamas pažinimo šablonas, visuotinė schema, kurios viduje juda bet koks pažinimo turinys. Turint visus šiuos teorinius išteklius, galima svarstyti apie pagrindinį metodą, kuris leistų iššifruoti visų tikrovės fenomenų gelmę, ne vien paviršių ir formą, kurie seniai įsisavinti ir peržengti. O norint judėti toliau, reikia kažko naujo. Apsiriboti negalima, atsisakęs žvilgtelėti į vidų, žmogus pralaimi maratoną ir lyderio pozici-

jas užima ta rasė, kuri parodė daugiau ištvermės ir sumanumo. Kai kam gali atrodyti, kad paviršius šventas ir turi būti apsaugotas neperžengiama riba, kurią sugriauti būtų didžiausias nusikaltimas. Tačiau per visą istoriją ši riba visuomet buvo peržengiama. Negana to, palyginę peržengiančio ir paviršiaus žmogaus tipus matome, kad valdžia buvo tų, kurie tai padaryti išdrįso, o paviršiaus žmonės gyveno matricą valdančiųjų sukurtoje iliuzinėje realybėje. Vadinasi vidus, mechanizmas leidžia valdyti, o atsisakęs peržengti, atsisakai valdžios plačiąja prasme ir savo likimą atiduodi į svetimas rankas, kurios dažnai būna nusikaltėlių rankos. Geras pavyzdys yra kalba. Kalbą galima mokėti įvairiais lygiais. Išmokstant natūraliai, nereikia jokių teorijų, žmogus ją įsisavina savaime. Tačiau norint išmokti daugiau kalbų, jau reikia geriau išmanyti mechanizmą, kuris parodo koks yra kalbos vidus. Jis yra kitoks nei tekstas kaip paviršius, kuris gali būti išraitytos figūrėlės arba garsų seka. Šie aspektai yra tik informacijos nešėjai, o turinys yra kalbos viduje, o šis kalbos vidus yra prote. Žinant šią išorę ir vidų, įmanoma parašyti bet kokią tekstą, kuris yra ir fenomenas, arba atpasakojantis tikrovę, arba ją imituojuantis. Kai nežinai gramatikos, kuri naudojama kuriant tekstus, sudėtinga suprasti net patį turinį, todėl visada buvo akstinas apie kalbą žinoti kuo daugiau. Taigi tik fenomenologija lingvistikoje yra labai silpna pozicija. Ji yra tik skaitomas tekstas, nesuprantant kas jis yra ir kaip šioje tikrovėje atsiranda. Tad kalba ir jos pirma gramatika istorijoje buvo provaizdis to, ko buvo siekiama ne tik pažįstant kalbą, bet ir kitų reiškinių pasaulius, kurie irgi tam tikra prasme sudaryti iš fenomenologinio paviršiaus ir gramatikos. Taigi, grįžtant prie tikslųjų mokslų, pasaulis yra fenomenas, o matematiškai aprašyti dėsniai yra gramatika. Pasaulis kalba, jis nori mums kažką pasakyti, tačiau kad suprastume, turime susidaryti šios kalbos struktūrą ir mechanizmą – ir tada galėsime pasaulius kurti patys.

Gramatika prasideda nuo pamatinių sąvokų, kurios aprašo ribines realybės suvokimo formas, už kurių toliau pažvelgti neįmanoma. Keli žodžiai apie tai, kokios jos yra. Fizi-

kos pamatiniai parametrai jau ne karta buvo aptarti, vadinant juos pagrindine triada. Tačiau geriau pamąščius paaiškėjo, kad šią triadą ne tik galima, bet ir reikia gerokai išplėsti.

Sena triada buvo substancija-erdvė-laikas. Tačiau matome, kad norint aprėpti visą sąvokų aparatą, parametrų turi būti žymiai daugiau. Karkasas lieka tas pats, tačiau kiekviena idėja papildoma kita sąvoka, kuri užfiksuoja pagrindines savybes ir bruožus, kurie būtini norint šia idėja pagrįsti tikrovės paradigmą. Pradedam nuo paprastų parametrų, kurie, gali atrodyti, neturi jokios vidinės sandaros ir yra visiškai vienalytės. Tos sąvokos yra erdvė ir laikas. Erdvė paprasta, bet sukuria terpę, kurioje įmanomas sudėtingą struktūrą turintis judėjimas. O šis įveda sekos koncepciją, labai svarbią laiko teorijoje. Laikas yra trukmė, kaip santykinis dydis ir seka, kuri turi tą dalį, kuri paliekama už savęs ir dalį, kuri lenkia kokį nors laisvai nustatytą tašką ir apibrėžia tai, kas sekoje yra priekyje arba priešais. Laikas įmanomas erdvėje ir substancijoje, nes abeiose galima seka, erdvėje tai yra vietų seka, o substancijoje – būsenų seka. Tai yra tos pagrindinės vietos, kuriose atsiranda skirtumas, kaip pagrindinis būties būdas. Skirtumo augimas yra pagrindinė laiko, erdvės ir substancijos savybė. Pasaulis juda iš vienos vietos į kitą erdvėje, jis teka laiko perspektyvoje ir atveria bedugnę tarp to kas buvo ir yra dabartyje, o substancijos būsenų kaita sukuria jos formų transformacijas, kurios visiems skirtumams augant, įgauna vis kitokį pavidalą. Tai giliausia koncepcijos „viskas teka“ esmė.

Toliau galima aptarti substancijos sąvoką, kuri klasikinėje fizikoje yra ganėtinai elementari. Vienintelis naudotas neskaidomas parametras yra masė (m). Tačiau vien tokio apibūdinimo nepakanka. Substancija yra glaudžiai susijusi su energijos ir informacijos sąvokomis. Būtis yra energija, nes įprasta laikyti, kad jai išnykus, substancija pasiekia savo nulinį būvį ir netgi dingsta kaip išorinė esatis. Toliau yra informacija, kuri svarbi tam tikroms egzistencijos formoms, vadinamoms gyvybe. Ši fizikinės substancijos formas geba paversti informacija tam, kad susidarytų aplinkinio pasaulio paveiksliuką ir

galėtų jame išgyventi. Biologinė informacija gal ir įprastas klausimas, tačiau šiuo metu madinga tokią informacijos sąvoką perkelti į fizinį pasaulį ir vaizduoti, kad gnostiniai procesai, panašūs į biologinės gyvybės, vyksta ir fizikinėse substancijos terpėse. Kad būtų galima sukurti informacijos sistemą, turi būti struktūros sąvoka ir poveikio / pokyčio galimybė, susijusi su skirtumo principu. Jeigu būtų tik nestruktūrinis vienis, kuriame nieko nevyksta, informacijos būtų neįmanoma nei perduoti, nei ištraukti. Vadinasi pirminė informacijos sąlyga yra struktūra ir sąveika. Siejant struktūrą su substancija, o ne su informacija, pagrindinė forma yra kontinuumas kaip laukų ir kvantų sąryšių pasaulis. Tačiau tai ne viskas. Be to, laukų sistemas galima skirti į du tipus: fizinius laukus ir gnostinius, kurie sujungiami informaciniais procesais – moduliavimu ir indukcija. Gnostinė kapsulė yra energomorfinė struktūrinė kapsulė, kurios turinys koduojamas analoginiu moduliavimu, sukuriančiu vidines žmonių psichines realybes.

Šių fundamentalių fizikos sąvokų pritaikymas yra uždaras ratas, nes jos paimamos iš fenomenologinės sąmonės vidaus, bet tuo pačiu projektuojamos į išorę ir padaromos šios fenomenologijos pagrindu. Toks ratas, kadangi iš šono nepatikrinamas, yra didžioji realybės problema, nors iki to klausimas nesiekia. Vietoj to, naudojamas pragmatinis kriterijus, kurio esmė yra pragmatinis efektyvumas – jeigu leidžia valdyti, vadinasi teisingas. Čia įmanomos kelios loginės matricos galimybės – jokios išorinės tikrovės nėra, todėl kas rodoma vidiniame ekrane – neturi jokios reikšmės; arba yra reali išorė ir ši išorė turi bent kokį ryšį su vidumi. Tai reikštų, kad iš vidaus galima išgliaudyti bent pačius bendriausius šios išorės bruožus. Ši visas reprezentacijas susiejanti idėja yra kontinuumas, kuris garantuoja ryšį tarp vidinių reprezentacijos dalių ir jų kaip visumos ryšį su išoriniu pasauliu. Tai reikštų, kad pasaulis nėra šimtaprocentinė klastotė ir net nedidelė sankirta tarp išorės ir vidaus užtikrina atitikties galimybę. Ši galimybė yra laidas, kuris padeda pamatą pažinimo pastangoms ir leidžia žmonių rūšiai įsitvirtinti šiame išoriniame pasaulyje. Kita

vertus, tai yra ir silpna vieta, nes jeigu šis kanalas smegenų viduje užgrobiamas, galima pavergti ne tik vieną žmogų, bet ir tam tikrą socialinį sluoksnį ir net visą žmonių rūšį, kokios nors nevietinės kilmės rūšies, kuri turi arba biologinį, arba technologinį pranašumą. Pakirtus žmonių rūšies patį pamatą, išlaisvinimas įmanomas tik tuo atveju, jeigu atsirastų kokia nors draugiškai nusiteikusi nauja jėga. Tačiau ši kova nėra paprasto žmogaus kova, nes šie klausimai suvokiami ir sprendžiami tik turint aukščiausią rangą ir žinant tikrą padėtį, kurioje atsidūręs žmogus.

Šis samprotavimas yra atsakymas į klausimą, kodėl rašau šia tema ir kodėl iš viso vykdau „Filognozijos pradmenų“ ir „Sievos teorijos“ projektus. Sąmonės paslaptis yra žinoma, todėl tos klasės arba socialiniai sluoksniai, kurie tokio žinojimo neturi, yra silpnesnėje padėtyje – todėl reikia šią situaciją išlyginti, kad mulkinimas, melas, smegenų plovimas nepraeitų. Viduje sutvirtėjus, pamačius kokia pasaulyje situacija, galima priimti sprendimus pagrįstus žinojimu, ramia sąžine ir išmintimi. Tik tada gali suprasti, kad atsakymų ieškoti reikia ne savyje, bet išorėje, tame pasaulyje, kuriame gyveni ir kurį purto ekonominiai ir socialiniai kataklizmai todėl, kad viešpatauja klanai, savo sąmokslais pasirošę sunaikinti žmogų, dėl dar didesnio praturtėjimo arba absoliučios valdžios. Šį pasaulį valdo padarai turintys neišgydomas charakterio patologijas, kurias sutvarkyti įmanoma tik sudavus realų, tikslų, tikrą smūgį, išmušant pagrindines priemones ir pagrindinius svertus, kurie per visą istoriją suteikdavo galimybę statyti žmonių ant blakstienų, vaizduojant, kad jie dievai, o visi likę tik vergai ir aptarnaujantis personalas, neturintys jokios kitokios paskirties. Kaip šis pranašumas įgyjamas, jau buvo galima suprasti. Tai proto ir dvasios lobotomija, daroma su psichotronine technika, su kuria konkurentą dirbtinai susilpninus, galima pasijausti visagaliais, turinčiais beribes sąmonės ir veiksmo galimybes, kitus paverčiant tik komandas vykdančiais automatais. Paslaptis atskleista: kiekvienas žmogus turi tokias pačias galimybes, su ta sąlyga, kad nenaudojami slopi-

nimo gradientai, su kuriais ištrinamas protas, žmogus paverčiamas beminčiu vykdytoju, arba kaip kai kas mėgsta sakyti – tuščiagalviu. Tuščiagalvių žmonių nebūna, kaip nebūna žmonių be skrandžio arba širdies. O jeigu prikišamas koks nors „įrodymas“, tai yra viso labo požymis, kad reikia ieškoti daug giliau ir ne ko kito bet valdžios nusikaltimo.

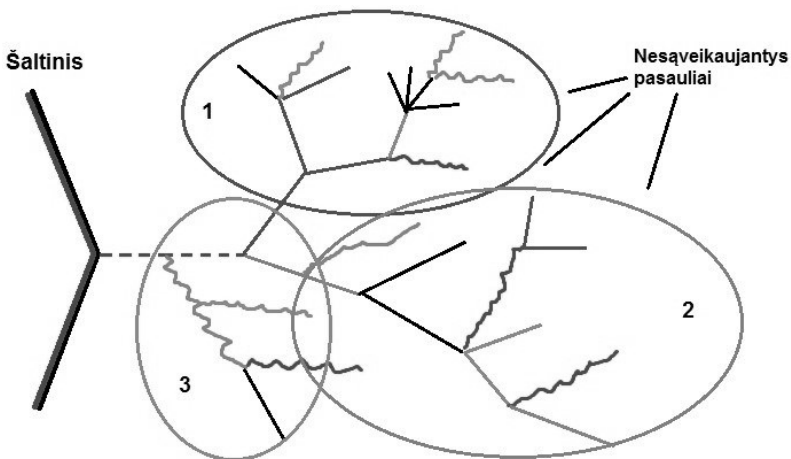
Pirmoje dalyje rašiau, kad yra dvi galimos žmogaus perspektyvos. Bet dabar galima apsispręsti ir pasirinkti kuo žmogus bus laikomas – jis visada buvo ir visada bus: sąmonė kaip a) pagrindinis kūrinys, b) pirminė substancija, c) nelokali, d) išorinė-telepatinė, e) tikrovės centras. Visa tai tinka kiekvienam žmogui nepriklausomai nuo jo statuso ir dirbtinis slopinimo ir ribojimo palaikymas yra *comprachicos'isnis* nusikaltimas, už kurį anksčiau ar vėliau turės atsakyti visi nusikaltėliai. Žmonės – ne daržovės, kad juos būtų galima auginti savo niekingų poreikių tenkinimui. Arba jau visai tiksliai apibūdinant mano pagrindinę mintį, kuria norėčiau užbaigti šią dalį – kiekvienas žmogus yra Dievo kibirkštėlė iš prigimties, ir joks žmogus šios prigimties atimti negali.

Vadinasi bus galima palyginti ką žinome mes ir ką žino „jie“.

28. Slaptos fizikos principai

Fizikos mokslas apima daugybę teorijų, tarp kurių galima pasimesti ir labai sunku viską įsivaizduoti kaip vieną, bendrą paveikslą. Jeigu išeitų sukurti tokią bendrą schemą, matytume visus šiuolaikinės fizikos pasiekimus, skirtumą tarp slaptos ir viešos fizikos ir galėtume įžvelgti tai, ko šiuolaikinei fizikai trūksta ir kokia jos perspektyva. Mums rodoma ne viskas, ką žino mokslininkai, ir toks paveikslas būtų raktas į fizikos ezoteriką.

Išeitis yra. Ir tos išėities pavadinimas – vadinamoji „Feynmano diagrama“, kuri buvo atrasta amerikiečių fiziko

4 pav.

Richardo Feynmano ir pradėta naudoti 1948 m. kvantinio lauko teorijoje. Ši diagrama sudaryta iš tiesių ir vingiuotų linijų, kurios naudojamos žymėti elementarių kvantų judėjimui erdvėje ir laike. Tačiau norint matyti visą fiziką, reikia fragmentuotas, atskiras diagramas sujungti į visumą, kurioje vienu metu matytųsi visi žinomi kvantai ir sąveikos. Toks bendras vaizdas ir būtų visa fizika.

Feynmano diagramoje materijos kvantas žymimas viena vientisa linija, o jėgos arba sąveikos kvantas vingiuota. Pati diagrama vaizduoja vieną kvantą, bet atskirų kvantų nebūna, yra tik kvantinis laukas. Nėgana to, visi kvantiniai laukai yra kosminiai. Tai reiškia, kad viena linija iš tikro žymi kosminių mastų lauką, kurio viename taške įvyko atskirų kvantų sąveika, pavyzdžiui, elektronas išspinduliavo fotoną.

Šitas metodas taip, kaip aš pateikiu, fizikų nenaudojamas. Taip yra arba todėl, kad visa diagrama labai sudėtinga ir ją sunku patalpinti į knygos puslapį, arba todėl, kad nuo visuomenės slepiamas bendras fizikos vaizdas, kuris suskaidomas ir fragmentuojamas. Taip pat, tokia schema leidžia lengvai matyti tas fizikos dalis, kurios yra slaptinamos – tam paprasčiausiai reikia Feynmano diagramą papildyti naujais išsiša-

kojimais ir naujomis sąveikomis. Aišku, mokslas yra tik tai, kas yra patvirtinta eksperimentiškai ir laikoma faktu, tačiau toks principas leidžia numatyti labai daug logiškai pagrįstų galimybių.

Tačiau šitaip atskirai vaizduojant kelis kvantus, paslepiamas bendras vaizdas, ir užmaskuojama visa įmanoma įžvelgti ezoterika. Visas vaizdas turi prasidėti nuo Šaltinio kvanto, iki paties žemiausio skilimo ir išsišakojimo produkto, jeigu tokiems išsišakojimams yra pabaiga. Logiška, kad turi būti kažkokia pradžia ir kažkokia pabaiga, nes turinio prasme pasaulis turi būti baigtinis. Pirmas kvantas vadinamas Šaltiniu, kiti kvantai tikrovės sluoksniais arba dimensijomis. Kaip šie kvantai skilimo ir sąveikų metu išsišakoja, tokie gali atsirasti kosmosai, paralelinės visatos, skirtingos dimensijos ir t. t. Kosmosas atsiranda tame bendros Feynmano diagramos fragmente, kuriame tarp kvantų (laukų) yra aktyvios sąveikos, o jeigu sąveikos labai silpnos, tai formuojasi paralelinės skirtingo tankio visatos.

Pačią diagramą tiksliai nubraižyti yra sunku ir reikalauja daug darbo, tad šiame skyrelyje pateikiu tik pavyzdį, kad skaitytojus supažindinčiau su bendru principu. Šis principas naudingas tuo, kad jį naudojant galima paaiškinti visus „paranormalius“ reiškinius. Tam tereikia įvesti naujus kvantinius laukus ir naujas sąveikas, nes pagrindinis šios fizikos teorijos postulatas yra, kad visa tikrovė sudaryta iš kvantinių laukų, kurie yra kosmosai.

Matome, kad kuo žemiau išsišakojime, tuo pasauliai labiau izoliuojasi, o aukštesniame lygyje visi pasauliai ateina iš bendros šaknies. Aprašomame principo, trečias pasaulis yra aukščiausias, arčiausiai Šaltinio, vadinasi turintis daugiausiai jo savybių ir tarpiausias ryšius. Toliau eina pirmas pasaulis, kuris išsišakoja į viršų ir yra taipogi iš bendro Šaltinio išėjusi visata, kuri netgi gali turėti savo gyvybės formas ir civilizacijas. Antras pasaulis yra mūsų tikrovė, kuri išsišakoja žemiausiai į apačią ir yra žemiausias, nors šioje netikslioje

schemoje turtingiausias pasaulis, nes turi daugiausiai kvantų tipų.

Kokias paslaptis galima išvelgti turint tokį fizikos vaizdą. Pirmiausiai, kad tarp paralelinių visatų galima atverti kanalus, kuriuos įprasta vadinti portalais. Yra dviejų tipų portalai: informacinis ir fizinis. Kad būtų įmanomas informacinis kanalas, turi būti kvantinė jungtis, kažkoks skilimo produktas, kuris sąveikauja su mūsų realybės kvantiniais laukais. Turi būti jungiantis atsišakojimas. Fizinis portalas reiškia, kad į paralelinę visatą patekti galima fiziškai, savo kūnu. Tačiau tai įmanoma tik tuo atveju, jeigu tarp kvantinių laukų yra energetinis suderinamumas ir yra sąveika. Nes priešingu atveju kūnas paprasčiausiai išnyktų sureagavęs su netinkama materija. O tam reikia mokėti keisti fizinio kūno kvantų tipą, priskirti jam tam tikrų savybių arba mokėti sukurti apsauginį lauką.

Ši sistema atveria labai daug galimybių, nes leidžia pagal analogiją su mūsų pasauliu, kurti atominės sandaros modelius, nes sudėtingų kvantų struktūrų galimybės yra ribotos. Pavyzdžiui, gali būti kompleksinės dalelės tik branduolio tipo, gali būti branduolio su apvalkalais, taip pat iš jų gali formotis įvairūs molekuliniai kristalai ir t.t. Taip pat šios sąveikaujančių laukų struktūros turėtų būti pavaldžios fazinių būsenų kitimui, nuo plazminės iki kietos. Bet fazinės būsenos yra sąlygiškas dalykas, nes priklauso tik nuo to, kaip kvantai tarpusavyje sąveikauja. Jeigu sąveikos nėra, vienoje dimensijoje kieta medžiaga, kitoje gali būti pereinama kiaurai.

Kitas dalykas, mūsų visata rodo, kad substancija gali suformuoti gyvybės būsenas. Sąveikos gali būti palankios gyvybei – gyvybės juostose, nepalankios gyvybei – ekstremaliose kosminėse būsenose, ir dirbtinės – mėgdžiojančios pirmą ir antrą juostą. Gyvybė substancijoje formuojasi pagal Hegelio nustatytą dialektinį metodą, kuris yra toks: tezė – antitezė – sintezė. Tezė yra primityvi nediferencijuota materijos būseną; antitezė atsiranda tada, kai materijoje susiformuoja būsenos, kurios sugeba sukurti objekto priešstatą informacijos apdorojimo principu. Antitezinėje būsenoje atsiranda sąmonė, kuri

išskaidyta į fiksatą – aplinkinis pasaulis ir laksatą – vidinis mąstymas. Sintezė yra laksato ir fikساتo susijungimas visos visatos mastu ir super-proto susiformavimas.

Tokią evoliuciją substancija gali praeiti visuose paraleliniuose pasauliuose ir suformuoti jame gyvų, protauti galinčių būtybių civilizacijas. Ir visa tai matosi kaip galimybė iš bendrų Feynmano diagramos principų.

Mūsų visatą aš vadinu mišria, difuzine realybe, kurioje gyvena būtybės sudarytos iš fizinių ir dvasinių kūnų. Kūnai priklauso fizinei branai, o sielos – gnostinei branai.

Viršuje matome sielų pasaulio Feynmano diagramos principą, apačioje kūnų pasaulio, kurį dalelių fizikoje aprašo „Standartinis modelis“. Pagrindiniai materijos kvantai yra leptonai ir kvarkai ir yra 5 jėgos sąveikos. Visų jų čia tiksliai nežymėjau, bet pateikiu kaip principą. Žemiau fizinio pasaulio yra tamsiosios materijos brana, kuri šiuo metu intensyviai tyrinėjama ir bandoma surasti tamsiosios materijos fundamentalius kvantus ir nustatyti kaip jie sąveikauja su mums žinomu pasauliu.

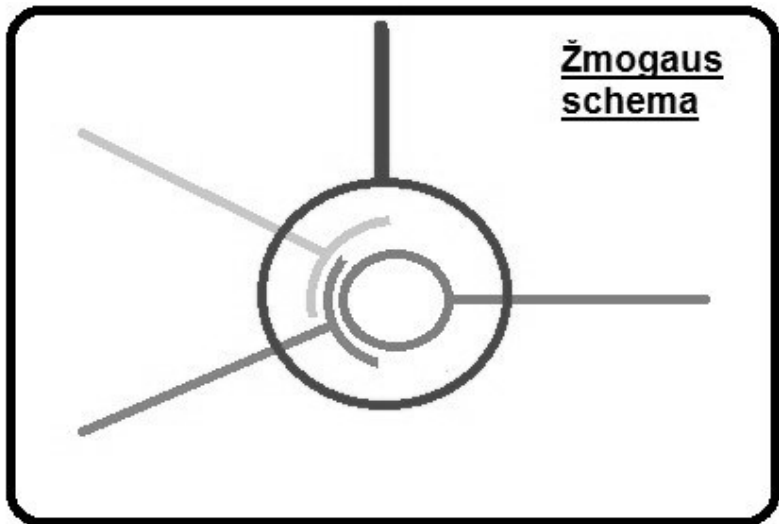
Matome, kad tarp sielos ir kūno kvantų turi būti jungtis, kuri pagrįsta kvantinės energijos mainais. Fizikai šios teorijos visuomenei nerodo, bet ji, akivaizdu, yra labai aktyviai kuriama ir naudojama psichotroninių prietaisų konstravime. Gnostinės branos atomus aš vadinu gnostiniais kompleksais, kurie turi savo sudėtingą sandarą, ir, svarbiausia, yra ne trimatėje, bet keturmatėje erdvėje. Pagal mano hipotezę, sąmonės kvantai yra luksorinai, kurių srautas sukuria hologramos suvokimo sugebėjimą. Toks sugebėjimas būtinas toje substancijos evoliucijos stadijoje, kurią Hėgelis vadina antiteze ir kuri žymima dviguba U forma. Pagal šią hipotezę, yra du kosmosai: dvasinis ir fizinis. Ir žmogaus mirtis reiškia, kad atsiskiria siela nuo kūno ir keliauja į savo dvasinį kosmosą, kurį vadinu gnostine brana. Viso kosmoso evoliucija artėja prie sintezės būsenos, kuris vadinamas Omega tašku, pagal Teilhard de Chardin (1881-1955) filosofinę hipotezę.

Šis visos fizikos vaizdavimo būdas naudingas tuo, kad juo galima paaiškinti įvairius keistus reiškinius. Vienas reiškiny yra keistos skrendančios plazminės sferos. Plazminė sfera, tai paralelinėje kvantinėje realybėje esanti struktūra, kuri turi išsišakojimą į mūsų pasaulį, per fotonų kanalą. Vykstantis procesas, jeigu jis turi daug energijos, iš paralelinio pasaulio skleidžia intensyvią elektromagnetinę radiaciją, kuri sukuria atmosferoje jonizuotos plazmos kamuolius. Tai gali būti kamuolinis žaibas, arba net paralelinio pasaulio techninis skraidantis aparatas, kuris per portalą į mūsų realybę skleidžia energiją ir ji atmosferoje virsta plazmos kamuoliu. Pavyzdžiui, tokia reakcija gali vykti skraidančio aparato variklio degimo kameroje, kurioje vyksta procesas, apimantis kelias dimensijas.

Kitas paranormalus fenomenas, kai nufilmuojama kaip žmonės vaikšto kiaurai sienas arba staiga dingsta. Tai irgi susiję su paraleliniais pasauliais, kuriuos paaiškinau Feynmano diagramų pavyzdžiais, kai iš kitos realybės padaroma į šį pasaulį vienkryptės hologramos projekcija, kuri šiame pasaulyje veikia, o mūsų pasaulis į hologramą neturi kietos įprastinės sąveikos. Tai leidžia vaikščioti kiaurai įvairias kietas kliūtis. Visus šiuos atsakymus leidžia surasti mano aprašytas metodas su pilna sujungta Feynmano diagrama, kurią įmanoma išplėsti net į perspektyvoje numatomas fizikos galimybes

29. Sąmonės mokslas

Tarp kūno ir sąmonės pažinimo yra natūralus skirtumas – kūnas apčiuopiamas, o sąmonė ne. Todėl kūno mokslas gerai išvystytas, pasinaudojant pačiais naujausiais metodais, o sąmonė vis dar lieka kietas riešutas. Tai natūraliai mokslą ir jo sukurtą civilizaciją susikirsto į du tipus. Vienas tipas apsiriboją fiziškumu, tuo tarpu kitas pradeda matyti ir tai, kas yra anapus uždangos.

5 pav.

Šiuo metu artėjama prie įvaldymo to, kas yra anapus. Jeigu kalbėsime apie „atitrūkusią civilizaciją“, šis klausimas jau yra didele dalimi išspręstas. Įprastinėje civilizacijoje su šia problema vis dar galinėjamosi, bet jau sudėti visi proveržiui reikalingi pamatai. Neužilgo bus sukurtas užbaigtas sąmonės mokslas, kurio sudėtinės dalys bus fizika, kibernetika ir matematika. Fizika aiškina visą realybę per proporcingas formules, kibernetika tyrinėja valdymo algoritmus ir matematika sukuria tam reikalingas kontinuumų struktūras.

Nuo sąmonės problemos išsprendimo neatsiejamas yra ekraniškumo klausimas, nes ji yra kažkas panašaus į ekraną, kuris rodo į vidų, save suvokiančias formas. Ekraną galima nagrinėti iš fizikos perspektyvos, klausimą suskaidant į sandaros arba struktūros paaiškinimą fundamentaliame lygyje. Aukštesniame lygyje įvedamas loginis algoritmas, kuris paaiškina kaip viduje valdoma informacija. Kitas aspektas yra procesas, susidedantis iš dviejų dalių – surinkimo ir suformavimo. Pati schema nėra labai sudėtinga ir ją galima atvaizduoti taip: pilka spalva pažymėtas sensoriumo ekranas, kurį užpildo įvy-

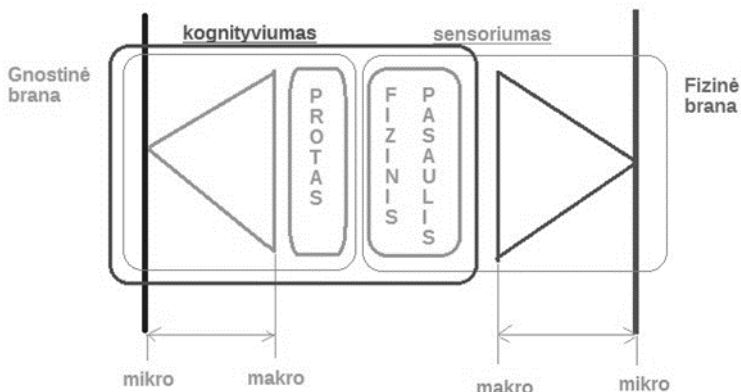
kiai iš išorės. Šis ekranas sukuria aplinkui esančio pasaulio modelį, kuris yra sąmonės gyvenamoji aplinka. Šiame paveikslėlyje (žr. 5 pav.) vyksta visas žmogaus gyvenimas, kuriame jis kuria ir fiziškai, ir dvasiškai. Geltona spalva pažymėtas proto ekranas, kurį galima vadinti kognityviniu. Kadangi sensorinis pasaulis fiksuotas, arba juo manipuluoti galima tik kūniškai, tai informacijos apdorojimas perskeliamas į protą, kuriame atliekamos visos reikalingos manipuliacijos. Užpildžius fizinį ir kognityvinį ekranus, jie sujungiami ir tampa koordinuotu paveikslu, kurio dalys surištos tarpusavyje. Mėlynas ekranas – vienas iš svarbesnių, nes jis valdo žmogaus aktyvumą. Pilkas-geltonas ryšyje susiformuoja protas, mėlynas-pilkas ryšyje, koordinuojama aplinka ir kūno judėjimas, kuris valdomas proto – todėl geltonas ir mėlynas ekranas persikloja.

Bet svarbiausias yra raudonas apskritimas, nes jis žymi mechanizmą, kuris padaro, kad ekraninė holograma taptų suvokimu. Tas mechanizmas vadinamas luksorinų, arba švytuolių, srautu, kuris pereidamas per ekraninę hologramą, sukuria suvokimo hiper-erdvę, vadinamą šviesiąja arka. Visa ta sritis, kuri lieka nepavaldi luksorinų hiper-erdvei, vadinama tamsiąja arka.

Matome, kad yra keturi pagrindiniai kanalai ir mechanizmai, kur gali įsiterpti psichotroninis valdymas. Pirmiausiai apibrėžkime kas yra „psichotronika“. Psichotronika – tai kibernetinės sistemos užvaldymo mokslas. Į šį mokslą įeina ir sąmonės teorija ir metodai, kuriuos naudojant ją galima užgrobti. Užgrobiami visi ekranai ir suvokimo mechanizmas. Užgrobimas leidžia valdyti informaciją, manipuliacijos kuria vadinamąsias haliucinacijas. Yra ir geroji psichotronikos pusė, nes į šį mokslą taip pat įeina metodai, kurie skirti gynybai nuo užgrobimo. Aš vystau būtent šią psichotronikos dalį. Jos pagrindas taip pat yra suvokimo mechanizmai.

Truputėlį pakalbėkime apie sąmonės teoriją, apie tą fundamentą, kuris laiko visą procesą iš mokslinių disciplinų perspektyvos. Fizika viską aiškina proporcinėmis formulėmis,

Sąveikos principas

6 pav.

kur sugretinami, sujungiami substancijos aspektai, vadinami parametrais. Tačiau su fizika problema yra ta, kad ją neįmanoma aprašyti informacijos procesų ir valdymo. O šie dalykai yra kiekvienos gyvybės formos esmė. Todėl įvedama kibernetika. Kur informacinis procesas vaizduojamas ne kaip formulė arba lygtis, bet kaip algoritmas, kuris panašus į programos kodą. Šis programos kodas, pirmiausiai, susumuoja visą ekranuose surinktą informaciją ir tada koduoja gyvūno elgesio schemą.

Todėl tenka atskirti, kur substancijoje yra fizikinė sistema, kur yra kibernetinis valdymo mechanizmas. Didžiausia problema – sukurti teoriją, kaip iš natūralių fizikinių sistemų atsiranda kibernetinės sistemos. Čia galimybių yra nedaug. Kibernetinės sistemos gali atsirasti savaime, natūraliai arba jos gali būti dirbtinės. Aš laikausi dirbtinio gyvybės sukūrimo teorijos. Nors šią prielaidą patikrinti labai sudėtinga ir įrodyti to neįmanoma, aš laikau, kad pasaulyje, kuris padalintas į egzistencinius sluoksnius, kiekviename sluoksnyje gyvybės kibernetines sistemas sukūrė kūrėjai iš aukštesnio sluoksnio. Tai gali atrodyti nelogiška, nes tada klausimas „o kas sukūrė kūrė-

jus?“. Manau, į jį atsakyti paprasta – aukštesnio sluoksnio kūrėjai. O pirmieji išėję tiesiogiai iš šios realybės Šaltinio.

Tad, pagal šį principą, gyvybė šioje planetoje ir visoje visatoje sukurta aukštesnio pasaulio Kūrėjų. Fizinės sistemos randasi natūraliai, bet į šią sistemą įdėti protingą algoritmą – reikia aukštesnio proto, „programuotojo“. Šie programuotojai aukščiau už mus, bet nėra aukščiau.

Kita vertus, tai reiškia, kad žinant kibernetinės sistemos brėžinius, visą pradinį kodą, galima žinoti visas žmogaus paslaptis, taip pat kaip jį užgrobti ir valdyti. Šios paslapties gviešiasi visi, nes nori suformuoti žemesnę klasę, kurią būtų galima išnaudoti savais tikslais. Todėl ši kibernetinė sistema ir yra narstoma po kauliuką, varžantis, kas proveržį padarys pirmas. Kam tai pavyks, tas taps žmonių rūšies valdovas, jeigu tik tai leis kūrėjai. Bet kaip jau sakiau, jeigu kažkas puola – reikia gintis ir mano pagrindinis objektas yra gynybinė psichotronika.

Šiuo tikslu ir yra kuriama originali sąmonės teorija. Pagrindinis uždavinys – išsiaiškinti *dzetą struktūrą*, apie kurią rašiau kitame skyreyje. *Dzeta struktūra* yra tas karkasas, kuris leidžia įminti nematomos pirminės realybės sandarą, perprasti mechanizmą ir tapti jo šeimininku. Aiškinamame principo *dzeta struktūros* įsiterpia dviejuose trikampiuose (žr. 6 pav.), kurių smaigalys žymi vieną kvantą, o pagrindas išplėstą laukų sistemą. Vienas trikampis yra gnostinė brana, grindžianti vidinį pasaulį, kitas trikampis yra fizinė brana, aiškinanti išorinę aplinką.

Šiame paveikslėlyje raudonu kvadratu pažymėta sąmonė, kuri sukuriama minėtu luksorinų srautu per kognityvinę hologramą, kuri atsiranda biologinėje kibernetinėje sistemoje, vadinamoje žmogumi. Iš esmės, gnostinės branos kompleksų pagrindas yra vadinamasis g-krūvis (geltonasis krūvis), kuris yra pagrindinė kvanto savybė, kurias sumuojant formuojasi sielos struktūra, surišta su luksorinų lauku. Mėlynos spalvos mikro-makro – yra išorinės pirminės tikrovės pasaulis, kuris yra anapus žmogaus suvokimo ir kuriantis erdvę, į kurią pro

rametrus, kurie reikalingi sąmonės mokslo sukūrimui. Svarbiausia yra substancija-energija-informacija-suvokimas. Substancija, energija ir informacija yra g-krūviai, o suvokimas – luksorinų srauto kuriama hiper-erdvė.

Žmogų dar aiškiau galima susieti ir su išskirtais fizikos mokslais, parodant kokia jo vieta visoje žinomo ir nežinomo pasaulio sandaroje. Žmogus yra šios sistemos centre, kažkas panašaus į atskaitos tašką ir perspektyvos centrą. Pateiktoje lentelėje, žmogaus vieta yra centre nubraižytas raudonas kvadratas, kur susijungia visos gijos ateinančios iš gnostinės ir fizinės branos, iš mikroskopinio ir makroskopinio pasaulio. Šios lentelės yra tas fundamentas, ant kurio statoma sąmonės teorija.

Kūno ir sielos teorijos labai sudėtingos, pats sudėtingiausias darbas yra išaiškinti teisingas dzeta struktūras pirminėje tikrovėje. Šias struktūras galima panaudoti žmogaus galimybių išplėtimui arba apsaugai nuo neteisėto įsibrovimo į vidų. Nes sistema yra labai plati ir yra daugybė vietų, kur galima apeiti užtvaras ir tapti nepageidaujamu vidinio pasaulio „svečiu“.

Svarbiausia sąmonės teorijos dalis yra „Kvantinė luksorinų dinamika“ (quantum luxorin dynamics). Reikalingas pamatinis luksorino modelis kontinuume (taškinė dalelė, styga, banga), reikalingas veiksmo integralas ir pagrindinė lauko mechanikos lygtis. Kvantavimo operatorių struktūros ir t.t. Išaiškinus visą šią sudėtingą gnostinės branos sistemą, bus galima sukurti tokią civilizaciją, kur bus sugebama valdyti ir tai, kas yra anapus uždangos, kaip šios realybės dvasinis pagrindas. Svarbiausia užtikrinti, kad technologijos nebūtų nukreiptos prieš žmogų ir netaptų civilizacijos katastrofos priežastimi. Būtina apginti sąmonės teises ir eksperimentus su šia substancija daryti labai atsakingai. Kitaip gali būti nuspręsta visą šį biologinės, ir dvasinės kibernetikos pasaulį grąžinti į pradinį etapą – viską pradedant nuo nulio.

30. Atskleidimas

Monopolija ir gyvenimo režisieriai

Formuojantis kosminiams dariniams, pagal vieną iš hipotezių, gnostiniai laukai sutraukiami ten, kur yra tankiausias fizinių laukų sankaupos – tai yra, galaktikos vijose ir aplink žvaigždes, kurių pirmykščiuose debesyse jau turi būti šių dviejų pasaulių užuomazgos. Kol kas niekas nėra įrodęs, kad egzistuoja ir plazminės gyvybės formos, tačiau organinė gyvybė egzistuoja ir žmogus yra vienas iš tokių pavyzdžių. O organinė gyvybė atsiranda ant palyginti šaltų planetinių materijos sankaujų ir sąmonė, jeigu ir yra plazminis darinys, tai pagal savo fenomenologines charakteristikas priklauso šaltosios plazmos reiškiniams.

Aplink planetą formuojantis biosferai, sąmonė ne išrandama, ne dirbtinai sukonstruojama iš atsitiktinai surastų ingredientų, bet paprasčiausiai įeiną į savo esmę ir pagrindinę formą sąveikoje su fiziniais laukais, kurių pagrindu susiformuoja biologiniai organizmai. Abiem atvejais reikalas turimas su „laukais“, kurie gali būti išsisklaidę kosminėje erdvėje. Tačiau veikiant gravitacinei traukai – sutraukiama materija, o ši tankėdama tempia su savimi surištus gnostinius laukus. Nors įprasta manyti, kad raidos katalizatorius yra fiziniai laukai, tačiau dar labiau tikėtina, kad čia dalyvauja pirmiausiai gnostinė brana, kurios viduje gali atsirasti sąmoningo suvokimo perspektyva. Taigi matome, kad egzistuoja dviejų rūšių „kosmosai“ – gnostinis sąmonių ir fizinis kūnų. Greičiausiai, sąmonė atsirasti gali gaudama materijos draiskaną iš planetos aplinkos, biosferos viduje, tačiau po to – gali nuo jos atsiskirti ir keliauti kosmine erdve. Kita vertus, sąmonės gyvybingumui palaikyti, toli nuo žemės reikia specialių dirbtinių priemonių, panašiai kaip naudojama dirbtinė atmosfera.

Lengviausia tyrinėti kūnus, todėl per visą žmogaus vystymosi laikotarpį intensyviausiai nagrinėjama buvo mate-

riali aplinka, tas biologinis pasaulis, kuris supa kiekvieną organinį individą. Kadangi pasaulis ne konstruojamas mechanškai, bet kuriamas nuosekliai, per vieną kartą tobulo kūrinio pagaminti neįmanoma. Tad kiekvienas perspektyvus organizmas vystosi laipsniškai, atrasdamas vis tobulesnes sąsajas tarp fizinio ir gnostinio žmogaus. Tam turi tobulėti analizatorius, pridėdant vis naujas suvokimo ir analizės galimybes, įterpiant vis naujas išorinio ir vidinio pasaulio reprezentavimo priemones.

Pagal šį principą, visuose savo lygmenyse gyvybė atsiranda ne individualiai, išsivystydama iš kokio nors vieno unikalaus įvykio (nors su tuo irgi suderinama), bet lygiagrečiai, keliose vietose iš karto. Pirmiausiai todėl, kad pamatinės struktūros yra debesies kontinuumo formos, išsisklaidžiusios erdvėje ir galinčios tą pačią įvykių grandinę generuoti keliose vietose iš karto. Tad gyvybė yra rūšies formos, kuri yra atskirų organizmų arba individų kolektyvas. Kūnai yra kolektyvas ir sąmonės yra kolektyvas, nes privalo susikurti bendrą palankų pasaulį ir gyventi jame ne pavieniui, bet bendrai. Iš šio slaptos (arba paslėptos) tikrovės aspekto ateina daug „paranormalių“ reiškinių, kurių paprastiesiems žmonėms uzurpatoriai neleidžia žinoti. Tokiais uzurpatoriais yra Iliuminatai, masonai ir kitos organizacijos, kurios savo valdžią grindžia dvasios reikalų kontrole kiekviename žmoguje. Ir šios patloginės sąmonės nori monopolizuoti gnostinę braną, kad turėtų ją tik savo reikmėms, nors iš principo tai neleistina. Čia panašiai kaip valstybė pasisavinanti Elektromagnetinio lauko dažnius, kuriuos iš jos reikia „pirkti“.

Gnostinių branų pasisavinimas ir kontrolė yra slaptos vergovės pagrindas, kuri yra atėmusi žmonių galimybes savo gyvenimą pragyventi vystantis natūralia, prigimtį atitinkančia raida. Atimamos telepatinio ryšio su aplinka galybės, vidiųjų morfinių laukų laisvo formavimo sugebėjimai, zombinama sąmonė ir kūnas valdomas kaip bio-mechaninis aparatas. Elektromagnetinio lauko pagrindinis šaltinis yra Saulė, be kurios gyvybės planetoje nebūtų, nes jos skleidžiami laukai me-

dijuoja daugelį fizinių ir gnostinių procesų. Ji yra „nemokamas“ šaltinis, kuriuo gali naudotis visi. Yra ir dirbtinis Elektromagnetinis laukas, kuris skirstomas pagal bangos ilgį ir dažnį ir šie parametrai jau laikomi tam tikros grupelės žmonių nuosavybe, kurie sprendžia kas ir kaip šiuos parametrus išnaudoja ir kiek už tai turi mokėti. Panašiai buvo pasielgta ir su gnostiniais laukais, tik dar žiauriau – buvo užgrobtos visos jo galimybės ir kadangi iš šių darinių kyla žmogaus sąmonė, kartu užgrobtos buvo ir jos. Aišku, valdymo neatiduoda net už „pinigus“.

Visa viešinama žmonijos istorija vyko užkulisiuose saugant kaip tik šią paslaptį. Kitaip sakant, istorija buvo kuriama ne laisvų žmonių, bet žmones naudojant kaip marionetes. Ir būtent dėl šios priežasties neišeidavo sukurti normalaus, žmogaus poreikius atitinkančio pasaulio. Nes lėlininkų tikslai visada buvo kitokie. Jie užslėptomis formomis buvo viešinami per visokias slaptas organizacijas, brolijas ir draugijas, kurios buvo visuomenės institucijų valdymo pamatas. Šie žmonės pagrindiniai filmo, kuriame gyvename, režisieriai.

Gnostinės šviesos spindulys

Žinomos materijos pagrindinė struktūra aprašoma elektronofotono sąveika, kai judantis elektronas sugeria arba išspinduliuoja fotoną kaip energijos kvantą. Šis procesas vyksta atomų apvalkaluose ir sąveikose tarp molekulių. Kita struktūra yra kvarko sąveika su gliuonų, kuri veikia panašiai kaip ir prieš tai minėta, tik kvarkų ir gliuonų laukai turi kitokias simetrijas ir savybes. Šie laukai sukuria kažką panašaus į du sluoksnius, kuriuose vyksta saviti kvantinių laukų procesai. Toliau pateikti elementarūs principai. Vienas jų – fotonas, žymimas vingiuota linija ir gliuonas, kuris vaizduojamas spiraline linija.

Materijos kvantai, tai yra, elektronai ir kvarkai, mažesni nedomina. Nes manau, kad gnostinėse branose sąmoningo

suvokimo laukas labiau panašus į sąveikos bozonus, ne į materiją sudarančius fermionus. Pagal kvantinio lauko teoriją, fermionai nuo bozonų skiriasi tuo, kad fermionai vienu metu negali būti toje pačioje kvantinėje būsenoje, o bozonai gali. Dėl šios savybės, manau, bozonai labiau tinkami gnostinių laukų struktūroms konstruoti. Tačiau sąmonės laukui sukurti netinkami ir bet kokie bozonai. Pavyzdžiui, fotonai tam netinka todėl, kad jie neturi nei masės, dėl ko visada juda c greičiu ir nesąveikauja su savimi. Kitokia situacija yra su gliuonais, kurie, nors ir neturi masės, tačiau sąveikauja su savimi, dėl ko gali atsirasti vienos būsenos rezonansiniai dariniai, kurie analogiški gliuonams branduolyje. Sąmonei, aišku, ir to neužtenka, tačiau tai yra keli tinkami pastebėjimai, nuo kurių galima pradėti bandant teoriškai sukonstruoti sąmonės lauką.

Gluonų sąveiką galima pavaizduoti tokiu „kvadratu, kuriame du judantys gliuonai apsikeičia dviem kitais gliuonais ir atsiranda dinaminė sąveika šių laukų viduje.

Kas yra fotonas? Tai yra elektromagnetinio lauko kvantas. Šis laukas sąveikauja su elektronų lauko kvantais ir sukuria apie elektroną kažką panašaus į fotoninį apvalkalą, kuris yra debesėlis aplink elektroną, panašiai kaip elektronai yra sluoksniuoti debesėliai aplink atomo branduolį. Ši sąveika vadinama krūviu. Panašiai ir kvarkai aplinkui kiekvieną savo kvantą turi tokį gliuonų debesėlį, kuris yra elektrinio krūvio analogas, ir leidžia tarpusavyje sąveikauti skirtingiems kvarkams. Jau minėjau, kad tarp fotonų ir gliuonų yra skirtumas – fotonas neturi struktūros ir lauko viduje su savimi nesąveikauja jokiomis jėgomis. Tuo tarpu gliuonai savo laukų viduje turi vidines jėgas, kurios daro jas efektyvias tik nedideliu atstumu. Gluonai šviesos greičiu aplinkoje kaip fotonai neskraido, nes jie visi sukonzentruoti atomų branduoliuose. Ši savybė yra labai palanki kitiems tikslams.

Manau, kad sąmonės laukas sudarytas iš gnostinėse struktūrose atsirandančių psichoninių bozonų, kurie formuoja gnostinės šviesos struktūras, nes tarp jų, kaip gliuoniniuose laukuose, yra dinaminiai procesai. Negana to, šie bozonai yra

skaliariniai, neturintys kryptinio judėjimo elementų. Tai greičiau struktūriniai gradientai ir potencialai, kurie atsiranda dėl psichoninių jėgų, gnostinių kvantų sankaupose, kurias vadinu kompleksais. Bet dabar svarbiausias momentas – koks įprastinės kasdienės (neišplėtos) sąmonės mechanizmas, dėl kurio galima įjungti būdravimo ir miego būsenas. Tai priklauso nuo galimybės visiems sistemoje esantiems bozonams būti vienos kvantinės būsenos: kai būseną vienoda, vyksta sąmoningas suvokimas, o kai sinchronizacija išyra, būseną dingsta. Tai ir yra perėjimo nuo „nulinės“ į „efektyvią“ būseną pagrindinis mechanizmas. Jį valdyti yra daug įvairių galimybių, nes šiame procese dalyvauja ir receptoriai neuronų sinapsėse.

Aišku, tai nėra viskas, ką galima pasakyti, nes čia daugiau santrauką pagal fizinės branos analogiją, tuo tarpu gnostinės branos turi savo sistemą. Tai reiškia, kad norint paaiškinti šių dviejų paralelinių realybių sąveiką, reikia, kad struktūra susiformuotų tiek fizinėje, tiek gnostinėje branose. Vadinasi, kiekvienas žmogus turi ne tik fizines smegenis kaip kūno organą, bet ir gnostines smegenis, kurios lig šiol įprastinei visuomenei nėra rodamos. Todėl daugelis įsivaizduoja, kad fizinio organo užtenka sukurti sielos struktūrą. Arba dar „geriau“ – iš viso pasako, kad niekur sielos nėra, nes niekam jos dar nepavyko parodyti, o smegenų masė yra akivaizdi. Tačiau laukų teorijos šį neatitikimą seniai paaiškino: yra ne tik tai, kas matoma ar apčiuopiama. Pavyzdžiui, žmogus radijo bangų nemato ir niekaip neužčiuopia, tačiau niekas neginčija, kad jos realios, nes tai senei įrodyta.

Vienos branos sąmonės modelis susiduria su dideliais sunkumais, tad vienaip ar kitaip materialus pasaulis turi būti išplėstas. Pagal šią hipotezę, turi egzistuoti savarankiškas pasaulis, kurio paskirtis būtų ne ontologinė, bet egzistencinė.

Pagal pateiktą hipotezę, sąmonė biosferoje neatsiranda tuščioje vietoje, nes tokia galimybė yra visos kvantinės erdvės struktūroje, kuri panaši į debesį arba kontinuumą, savyje gebanti suformuoti labai didelį skaičių tokių gnostinių spindulėlių, įsteigti biosferą, padedant jai pamatus ir jau šioje ert-

mėje, daugybę augalų ir gyvūnų rūšių. Tik su žmogumi yra viena bėda – ši struktūra yra užgrobta ir dauguma neturi gali- mybių dalyvauti šiame pasaulyje kaip pilnaverčiai veikėjai. Visa ši sistema yra libertarinė savo sumanymu, todėl gali atro- dyti, kad ji bloga. Tačiau tokia logika, kad jeigu niekas neval- do tai valdymą reikia paimti į savo rankas technologiškai ir sukonstruoti psichotroninį technologinį antstatą tam, kad būtų tvarka – tik sukuria diktatūrą ir gyvybės formos gyvuoti geba tik nepilnaverčiu režimu. Nėra nei pilnaverčio žmogaus, nei pilnaverčio gyvenimo. Nežinau kam tai gali atrodyti kaip dide- lis „laimėjimas“. Man žmogaus sielos pavertimas tik dar vienu ištekliumi yra labai didelis žmogaus pralaimėjimas. Todėl rei- kia dėti pastangas, kad būtų sugrąžinta „natūrali“ būklė.

31. Gnostinio lauko teorijos prielaidos

Mūsų dienomis atomo sandara ištyrinėta pakankamai gerai ir šios žinios neblogai atitinka matavimus ar leidžia nu- matyti su jais susijusių procesų tėkmę. Nepaisant to, atomo teorija nėra atsakymas į visus klausimus, nes mes galime tyri- nėti tik savo pasaulį, bet negalime pasiekti tų realybių, su ku- riomis sąveikos labai silpnos. Be to, yra gerai žinomi už- atominiai procesai, įrodantys, kad substancijos užbaigtai teori- jai, vien atomo sandaros neužtenka. Tačiau šios kvantų siste- mos analogiją galima naudoti aiškinantis kitus kvantų laukuose esančius darinius, glūdinčius arba mūsų pasaulyje, arba ki- tuose, sunkiau pasiekiamuose laukuose.

Atomo sandara elementari: jis sudarytas iš branduolio ir aplink jį skriejančių elektronų debesies. Kai tarp dviejų ar daugiau atomų atsiranda traukianti jėga, elektronų debesys susijungia ir gauname dar sudėtingesnę struktūrą, vadinamą molekule. Iš jų sudarytos visos aplink žmogų esančios, žino- mos substancijos formos. Pati substancija, kiek ji sąveikauja su optiniais fotonais – yra matoma, kiti substancijos tipai, pa-

vyzdžiui dujos – akims nepasiekiami, nors juntami kitais būdais. Šis paprastas pavyzdys parodo, kad būtį tapatinti vien su tuo, kas matoma – netikslu. Didelė dalis būties arba egzistencijos – nematoma, bet nepaisant to, ši dalis nėra mažiau būtiška, arba reali. Galima būtų pasakyti dar stipriau: kaip tik ta būties dalis, kuri nematoma, yra pati svarbiausia žmogui. Bet šią tamsiąją arba šviesiąją, o dar tiksliau – „skaidriąją“ dalį aprašyti įmanoma tik fizikos ir apskritai mokslo priemonėmis. Kitur tai tik dvasiniai terminai arba literatūrinės metaforos. Tuo tarpu fizika pretenduoja į labai tiksliai aprašančios ir paaiškinančios sistemos vaidmenį, kurį galima įrodyti. Todėl šia prasme fizika – nepralengiama.

Grįžtant prie atomo klausimo, nors gerai aprašytas, jis nėra galutinė tikrovė (arba pilnai išnagrinėta struktūra), nes jame gali būti neištirtų kvantų, nežinomų procesų, ir nepaaiškintų savybių. Taip pat, daug reiškinių yra užatominiai, kuriuos jau reikėtų priskirti ne kvantų struktūrų sferai, bet paties lauko kompetencijai. O laukas pats, apeinant fotonų ir materijos sąveiką, niekaip nepavaizduojamas, tad jį tirti galima tik aplinkiniais keliais – matavimo prietaisais arba pasitelkiant teorinį protą, pagrįstą gerai pasiteisinusiomis, pamatinėmis kategorijomis, tokiomis, kaip pavyzdžiui, kontinuumas. Kontinuumas vienodas sensoriume, fizinėje vaizduotėje ir matematinėje vaizduotėje, todėl jį tyrinėti galima bet kurioje vietoje. Tarus, kad vaizduotėje kontinuumas toks pats kaip išoriniame pasaulyje, tai šį galima tyrinėti savo vidinėje proto dalyje, o po to dėsnius perkelti į išorę. Tokia yra teorinio mokslo esmė. Šį darbą baigus – galima teoriją perkelti į pasaulį ir čia ją patikrinti. Tik reikia žinoti kokia kontinuumo specifika kiekvienoje realybės dalyje. Pavyzdžiui, viename senesnių įrašų esu padaręs spėjimą, kad matematinis ir fizinis kontinuamai – nesimaišo ir fizinei realybei pavojaus įkristi į matematinę begalybę nėra, fizinė tikrovė ją paprasčiausiai peršoka. Šitai išsprendžiama didelė dalis matematikos paradoksų, kuriuos bandoma tiesmukai perkelti į fizinį pasaulį.

Nepaisant to, teorija vis tiek įmanoma ir visas tris realybės sukabina ne kas kita, kaip kontinuumas. Iš jo pirmiausiai išvedamas skaičiaus operatorius, tas skaičius suabstraktinamas ir galų gale jungiamas į kitas aukštesnio lygio matematinės struktūras, tokias kaip pavyzdžiui, grupės. Bet abstrakcija svarbi ne tik čia: pirmiausiai turime išorinį pasaulį, kuris, kiek jis yra „daiktas savaime“, yra idealybės sritis; toliau ši idealybė virsta smegenų jauslumu ir kokybėmis, kurias protas paverčia modeliais; ir paskiausiai, šie modeliai vėl suabstraktinami matematinėmis struktūromis, kurios visos turi savo ženklų kalbą. Šitaip įmanomas ne tik eksperimentinis, bet ir teorinis mokslas. Teorinė fizika labai svarbi todėl, kad kaip jau sakiau, didelė būties dalis yra nematoma, tam tikras jos segmentas – matuojamas, o visa pasaulio begalybė nei paliečiama, nei išmatuojama, ją galima tik mąstyti, o mąstymas turi prasmę tik padarius prielaidą, kad visi kvantiniai ir ištisiniai laukai pavaldūs kontinuumo sąvokai. Jeigu yra dalis, kuri šiam vaizdiniui nepavaldi, tai jos neįmanoma net teisingai mąstyti.

Lauko sąvoka atėjo iš klasikinės fizikos, kurioje ji buvo siejama su makroskopinio dydžio ištisinės terpės vaizdiniu. Tokie buvo skaliariniai arba vektoriniai laukai. Pavyzdžiui, nejudantis vanduo arba dujinė terpė. Tačiau atmosferos dujose atsiradus vėjui, ši terpė gali būti aprašyta tik šios terpės vektoriniu judėjimu. Ežero vanduo, jeigu nevėjuota – yra skaliarinė terpė, o upė yra vandens srovės vektorius, kurį skaičiuoti galima pasitelkus vektorių algebrą. Su kvantiniais laukais yra šiek tiek kitaip. Nes jiems aprašyti naudojami ne paprasti deskriptyvūs parametrai, kuriuos galima vadinti kokybiniais ar fenomenologiniais, bet operatoriai, o ši matematinė struktūra šiek tiek kitokia nei savybinis atvaizdavimas, kuris tik aprašo – operatorius struktūrą pirmiausiai sukuria. Tad lauko operatorius yra tokia matematinė operacija, kuri įvedus funkciją, su atsiradimo ir išnykimo operatoriais, pagamina kvantinio lauko struktūrą. Šis procesas yra labai panašus į skaičiaus operatorių. Jį sujungus su kontinuumo vaizdiniu, gaunama kiekybinė struktūra, vadinama skaičiumi.

Operatoriaus atliekami veiksmai – elementarūs: pirmas veiksmas suskaldo kontinuumą, o antras – sugrupuoja arba sujungia. Šitaip gaunamas kiekybės vaizdinys. Laukas yra beveik ekvivalentiškas kontinuumo sąvokai, o kvantai ir yra ta struktūra, kuri atsiranda dalinant kontinuumą, o paskui tas dalis jungiant. Fizikos atveju yra vienas esminis skirtumas: fizikoje ši operacija vadinama energijos įvedimu. Kvantą lauko kontinuumo sukurti galima tik įvedus į sistemą pakankamai energijos. Negana to, ši energija lauko kontinuumo yra svyruojamasis judėjimas apie bendrą centrą, įprastai vadinamas harmoniniu osciliatoriumi.

Kvantinio lauko teorijoje, laukai gali būti laisvi ir surišti. Laisvi laukai sąveikauja menkai, tuo tarpu surišti laukai sukuria įvairias jėgas substancijoje. Surišti du ar daugiau laukų turi savybę, vadinamą krūviu arba mase. Žinomi spalvinis, silpnasis, elektromagnetinis, Higgso ir gravitacinis krūvis. Nenustebčiau, jeigu krūvių būtų žymiai daugiau, tarkime, koks nors psichoninis krūvis, turintis šaltinį ir aplink jį esantį psichinį lauką. Tokia teorija yra visų mokslininkų svajonė. Bet pirmiausiai pakalbėkime plačiau apie tai, kas yra laukų sąveika, surištumas arba krūvis. Krūvį turinčio kvanto aprašymas – sudėtingas dalykas. Tačiau manau, kad galima rinktis struktūrą, kuri gerai ištyrinėta ir kurią pradžioje jau paminėjau. Tai yra atomas. Jį galima irgi laikyti vienu kvantu turinčiu krūvį, kuris neskaidomas į jokiais sudėtinėmis dalis. Branduolys būtų kvantas, o elektronų debesis – krūvio laukas. Mes žinome, kad viskas nėra visai taip, bet manau analogija gera. Vadinasi, paėmę fundamentalesnį kvantą, turintį krūvį, jį galime vadinti nedalomu „atomu“. Pavyzdžiui, elektrinį krūvį turintis elektronas. Pagal geriausią šiuo metu teoriją, elektrono krūvio nešėjai yra virtualūs fotonai, kurie yra ne kas kita kaip elektromagnetinio lauko kvantai. Mes turime patį centrinį kvantą, kuris yra virpantis apie centrą kamuoliukas (harmoninis osciliatorius), arba išskleista banga, o aplink jį yra elektromagnetinio lauko fotonų debesis, atsakingas už šio kvanto sąveikas su kitais kvantais. Šis fotonų debesis yra kažkas panašaus į

elektronų debesį atome. Tokia krūvio esmė, kuri būdinga visiems laukams. Tai turėtų būti būdinga net dideliems objektams, tokiems kaip planetos arba žvaigždės. Jie turi centrinę „masę“ ir debesies formą turintį lauką, kuriame atsiranda sąveikos jėgos.

Manau, kad visai įmanoma šiuos principus universalizuoti, padarant juos fundamentalia kontinuumo struktūra ir paskui, priklausomai nuo lauko tipo, individualizuotai perkelti matematinį modelį į kiekvieną iš jų. Čia šio darbo nedarysiu, bet noriu tik pateikti pačią idėją, kurią galima vystyti tiek teoriškai, tiek eksperimentiškai.

Man įdomiausias yra gnostinis laukas. Pagal aprašytą metodą darau prielaidą, kad šio lauko struktūros pavaldžios įprastiniam, klasikiniam kontinuumui. Jis nebūtinai privalo būti euklidinis, gali visai lengvai būti hiperbolinis ar dar koks nors, bet pirmiausiai toks, kokį įmanoma įsivaizduoti žmogaus vaizduotėje. Visa vaizduotė yra „klasikinė“ arba „euklidinė“, tai, kas neįsitenka į šias kategorijas, to su žmogaus sąmone įsivaizduoti neįmanoma. Taigi gnostiniai laukai (-as) yra įsivaizduojami, vadinasi įmanoma įsivaizduoti ir visas jų struktūras, kurias anksčiau vadinau „kompleksais“ (kurie yra atomo ekvivalentai). Yra dvi problemos – gnostiniai laukai su materija žinomais būdais sąveikauja silpnai; iš to kyla kita problema, kad jis nematomas beveik absoliučiai – t. y., ne tik jusliniams organams, bet ir matavimo prietaisams ir yra tik viena vieta, kur ši taisyklė pažeidžiama, kuri yra žmogaus smegenys. Visa tai aptarus, galima bandyti naudoti analogijos principą fiziniams branoms, t. y., surištų laukų, krūvio, sąveikos, jėgų sąvokas. Bet kadangi visa tai „nematoma“, galima tik teorinė gnostinių branų fizika. Ir pradėdant į šią teoriją gilintis noriu suformuluoti pagrindinį teiginį: gnostinis laukas, arba sąmonė, nėra antrinio lauko panaudojimas šalutiniam produktui (žmogui kaip šalutiniam produktui) sukurti, ji yra pagrindinis laukas, kuriam kurti sąmonę, arba psichiką, yra pirminė paskirtis ir jis tikrovės sąraigoje neturi jokių kitokių paskirčių. Vadinasi žmogus nėra atsitiktinis arba šalutinis produktas, jis yra tik-

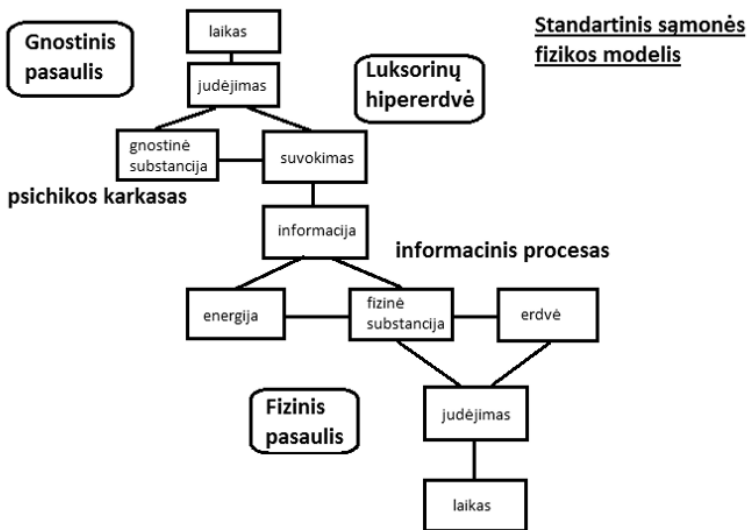
rovės dėsnis ir atsiranda visur, kur tik susiklosto tam tinkamos sąlygos, o gnostinės branos savybės šiam tikslui visada paruoštos, tik turi susikoooperuoti fundamentalesnių laukų informacinės struktūros. Kaip paimama informacija, kokios analizatoriaus savybės, kokius morfizmus perteikia ir kaip indukcijos būdu perduodamas moduliavimas į gnostinių laukų struktūras, iškristalizavusias žmogaus sąmonę.

32. Žmogaus kiborgizacija

Švietimo sistemos programa suformuota klaidingu principu, kuris į žmonių sąmonę įdeda klaidingą realybės ir ją aprašančių mokslų vaizdą. Klaida ta, kad pateikiama klaidinga humanitarinių ir tikslųjų mokslų proporcija sąmonės teorijoje, aiškinant, jog sąmonę tiria tik iš prigimties filosofiniai mokslai, kurie kuria terminų sistemas ir schemas, o tiksliaisiais mokslais, matematiškai sąmonės paaiškinti neįmanoma. Tai yra keista, nes tam padaryti yra sukurti visi reikalingi metodai. Yra visos schemos, belieka suteikti joms matematinį / loginį pavidalą.

Savaime tai gal didelės naudos neduoda ir filosofinis sąmonės aiškinimas yra daug patrauklesnis. Tačiau tokio aiškinimo trūkumai išryškėja tada, kai iškeliamas kibernetinių ir sąmonės technologijų klausimas. Kodėl sąmonės netyrinėjamos fizikos metodais paaiškinti galima tuo, kad norima laikyti įslaptintomis tam tikras technologijas, nes jas patogiausia naudoti tada, kai žmogus jų nežino ir nesupranta, kas su juo daroma.

Tačiau šį klausimą pats laikas ištaisyti. Jeigu to nedaroma sistema, tai tenka problemą spręsti savo jėgomis ir pateikti visas reikalingas prielaidas standartinio sąmonės fizikos modelio (SSFm) sukūrimui. Tai nėra sudėtinga problema, nes pasiektas pakankamas lygis, nuo kurio atsispiriant įmanoma padaryti proveržį. Tas proveržis fragmentiškai jau daug kur

8 pav.

buvo viešintas, bet manau, kad informacija labai svarbi ir jos kartojimas kuo platesniam paskleidimui nepakenks. Šiuos principus turi žinoti kuo didesnis žmonių skaičius.

Kloti pamatą galima tradiciniu metodu, išskleidžiant užbaigtą kategorijų lentelę. Standartinis fizikos modelis paaiškintas apatinėje dalyje, o viršutinė dalis yra šio modelio išplėtimas. Įprastinėje fizikoje vyksta materialūs procesai, kuriuose atliekamos energijos transformacijos. Šios transformacijos yra kvantų skilimai ir reakcijos, kurių metu perstatomos sudėtinės fizinės substancijos dalys. Makroskopiniame pasaulyje vyrauja uždaros kietos sistemos, kurios sąveikauja mechaninėmis jėgomis. Tuo tarpu standartinis sąmonės modelis aprašo informacinius procesus, kuri čia yra pagrindinė sąvoka, pakeičianti jėgos sąvoką. Informacijos pagrindinės savybės yra skirtumas ir įvykis, kurie turi turėti atvaizdavimo arba reprezentacijos sistemą. Ši sistema yra vadinama suvokimu ir tai pagrindinis sąmonės atributas.

Žinoma čia pateiktos tik kategorijos, tačiau jos dar turi būti išskaidytos į parametrų erdvę ir matematizuotos. Tai nėra sunku iš principo, tačiau kad tai būtų galima padaryti praktiškai, turi būti sukurtos materializavimo to, kas nematoma technologijos. Gnostinis laukas nematomas, tačiau jį iš substancijos gelmės ištraukti turi būti įmanoma suradus sąveikos mechanizmą. Sąveikos mechanizmas visada būna kvantinės energijos mainai, kurie turi išsiskirti iki materialaus pasaulio sluoksnio, kad galėtų jį moduluoti ir perteikti informaciją. Tai jau padaryta, nes yra sukurta minčių skaitymo ir įrašymo technika, kuriai tokio mechanizmo žinojimas yra būtinas.

Kai tik pradėjau domėtis sąmonės klausimu, tačiau dar filosofiniu metodu, nustačiau tokią schemą: yra sąmonės struktūra ir procesas. Struktūra turi vidinę ir išorinę dalį ir formuoja substratą, kuriame vyksta procesas. Procesinė dalis visų pirma yra informacija. Šitą modelį įdedant į nubraižytą schemą – informacinė dalis dar vyksta fiziniame pasaulyje, kur fizikinis procesas naudojamas kaip nešėjas, kuris apvelkamas informacija. Šis apvilkinimas vadinamas proceso moduliavimu. Tai paaiškinama standartine anatomija ir fiziologija bei elektrocheminiais reiškiniais, kurie pagrindinis fizinių smegenų veikimo principas. Receptoriai siunčia elektrą ir ta elektra veikia kaip informacijos pernešimo instrumentas.

Tai būdavo pagrindinis žmogaus sąmonės interpretavimo principas. Jo trūkumas tas, kad jis aprašo tik informacinio proceso pradžią. Tuo tarpu sąmonės substrato ir sandaros klausimas būdavo sprendžiamas materialistiniu metodu, laikant, kad sąmonė sukuriama materialių smegenų, vietoj to, kad smegenys būtų laikomos tik informacijos struktūravimo mechanizmu.

Substratui paaiškinti reikia visai kitos realybės, kuri sąlygiškai vadinama gnostine substancija, kuri yra fizinės substancijos analogas. Gnostinė substancija turi turėti visas tas pagrindines kategorijas, kokias turi fizinė substancija ir galima spėti dar daugiau, nes jos atliekama funkcija kitokia, informa-

cijos surinkimas, jos atvaizdavimas ir svarbiausia suvokimas. Gnostinė substancija kuria sąmonę. Nors jos kvantai yra sunkioji šio klausimo dalis. Kvantus surasti materialiomis priemonėmis labai sunku, todėl šie klausimai tradiciškai religijoje ir filosofijoje buvo priskiriami nepažįstamos dvasios sferai. Tačiau šis terminas yra pasenęs ir tiksluosiuose moksluose nenaudojamas.

Taigi turime postuluoti, kad gnostinėje substancijoje substratą formuoja gnostiniai kompleksai, kurie sudaro struktūrą, kurios viduje atsiranda sąmoningas suvokimas. Pats suvokimas formuojamas kvantinio luksorinų lauko, kurio savybės aprašo „Kvantinė luksorinų dinamika“. Šis luksorinų laukas yra ta plėvelė, kuri ant suformuoto modelio uždeda suvokimo sluoksnį ir šį modelį paverčia sąmoningu. Šią sistemą, kurios paskirtis informacijos iš aplinkos surinkimas ir atvaizdavimas, vadiname sąmoningu realybės suvokimu. Jai paaiškinti, aprėpiant visą realybės gelmę, reikalinga matematizuoti visą nubraižytą kategorijų lentelę, suteikiant jai išbaigtą matematinę ir fizikinę struktūrą. Tai padaroma sukuriant parametrų erdvę, parametrus susiejant su skaičiais ir tuos skaičius sujungiant į formules.

Šitai galima gauti visą realybės lagranžianą. Fizinės substancijos lagranžianą papildžius gnostinės substancijos elementais, galima gauti visą suvokimo tikrovės fiziką. Kodėl šis lagranžianas svarbus yra akivaizdu, jis sudaro galimybes konstruoti sąmonės technologijas. Tai aišku ir didelis pavojus, ypač jeigu civilizacijoje įsigalėtų kriminalinio transhumanizmo ideologija. Kad taip neatsitiktų, būtina teoriją ir technologijas viešinti, nes tik joms esant viešoms, bus bazė problema spręsti teisiniu būdu ir bus užkirstas kelias savivalei. Jeigu valstybė šio klausimo teisiškai nesprensdžia, tai tik todėl, kad ruošia dirvą savivaliavimui.

Natūralios kibernetinės sistemos užgrobimo mokslas vadinamas psichotronika. Jos tikslas natūralią kibernetinę sistemą, kokia yra žmogaus sąmonė, valdyti iš išorės, technologiniu antstatu. O tai yra technovergovės įtvirtinimas. Kad

technovergovė būtų nugalėta, turi būti paskleista žinia ir turi įvykti aktyvus pasipriešinimas. Kaip žinia, kiekviena technologija gera ar bloga priklausomai nuo to, kaip ji panaudojama. Šias žinias galima pritaikyti ir galimybių išplėtimui, o taip pat žmogaus sąmonės kankinimui. Psichotronika apima abu variantus. Todėl reikia propaguoti gerąją pusę ir kovoti prieš blogąją.

Toliau. Kodėl žmogus natūraliai ne telepatas galima paaiškinti taip. Fizinė dalis yra atvira dėka sudėtingos receptorių sistemos, kuri surenka informaciją ir sąmonės lauke suformuoja atviro pasaulio modelį. Vidinė dalis yra uždara, ir neturi savo atviro pasaulio todėl, kad nėra išvystyta gnostinių receptorių sistema. Dėl šios priežasties, žmogaus sąmonės pasaulis turi parabolės formą, kurios vienas galas atviras – tai fizinis pasaulis, o kitas galas uždaras – tai minčių pasaulis. Tačiau šią problemą galima išspręsti matuojant uždaro galo fizikinius procesus ir juos iššifruojant į sąmonės informaciją. Prie uždaro galo pridedami davikliai, matavimo prietaisai, kurie išveda informaciją į ekranus ir parodo, kas viduje vyksta. Šitaip uždara vidinė sistema paverčiama atvira sistema.

Norint visiškai valdyti gnostinę substanciją reikia technoreceptorių, kurie sugeba keistis kvantine energija su gnostine materija. Kitaip sakant čia yra dvi galimybės: galima skenuoti uždara parabolės dalį ieškant fizinių komponentų ir gnostinių komponentų. Bet kokių atveju, viduje verda energingi psichiniai procesai ir neįmanoma, kad nebūtų vienokių ar kitokių kanalų juos atidaryti ir perversi į išorines hologramas, šitaip suišorinant visą kiekvieno žmogaus vidų. Abikryptė šių kanalų sąveika yra tik techninis klausimas, kurį išsprendus įmanoma sukurti telepatinio ryšio sistemą. Tas ryšys, aišku, gali būti panaudotas tiek geram, tiek blogam tikslui. Ypač aktualus tampa privatumo ir teisės į atsijungimą klausimas.

Galiu patvirtinti, kad tokios technologijos jau sukurtos ir naudojami veikiančys prototipai, kurie dažniausiai naudojami valdžios sistemos įtvirtinimui. Tam tikri asmenys naudoja psichotronines technologijas žemesnių sluoksnių val-

dymui, kurios turi beveik šimtaprocentinį efektyvumą. Viena iš tokios sistemos funkcijų yra vadinamoji daugiadimensinė sąmonė, kuri leidžia suskaidyti vidinę dalį į daugybę fragmentų ir į tuos fragmentus perkelti pavaldžių žmonių sąmonių pasaulius. Šitaip valdantysis įgyja strateginį pranašumą, nes visada informacine prasme gali būti keliais žingsniais priekyje arba gali panaudoti neparankių asmenų psichotroninio nuklenksminimo technologijas, kurios vadinamos psichotronine lobotomija. Pavyzdžiui, padaro, kad negalėtų sklandžiai kalbėti ar bendrauti ir tokio žmogaus statusas sumenkėja iki minimumo.

Visos šios galimybės sukuriamos standartinio sąmonės fizikos modelio, kurio pagrindas yra gnostinė substancija, luksorinų kuriamas sąmonės burbulas ir pilnas langranžianas, kuris aprašo kvantų sąveikas visame gylyje iki sąmoningumo substrato materijoje, kuris yra atskiras vidinis laukas, turintis kosminius mastelius. Kaip konkrečiai matematizuojamas gnostinis kvantas, galima vertinti susipažinus su materialaus pasaulio kvantine mechanika. Visas principas yra analogiškas, tik struktūros yra unikalios.

Uždaro parabolės galo įdėjimas į slopinimo ir išplėtimo laukus suformuoja žmogų į psichotroninį kiborgą, kuris turi dvi pagrindines modifikacijas – įsakymų vykdytojo ir valdovo. Tik viena bėda su sąmonės išplėtimu, kad jeigu žmogus yra kvailys, tai išplečiamas ne jo protas, bet kvailumas. Turiu duomenų, kad vakarų pasaulį, pirmiausiai JAV kaip tik tokia bėda ir ištiko. Todėl įsakymus vykdančių kiborgų padėtis – nepavydėtina, nes jie tampa silpnapročių žaislais.

III. Priedas

Gėrio ir blogio kova J. Ivanauskaitės romane „Miegančių drugelių tvirtovė“

„Sievos teorijos“ baigiamojoje dalyje pateiksiu savo teorijos praktinio pritaikymo pavyzdžių, išanalizuodamas kai kuriuos įdomesnius atvejus grožinėje kūryboje. Pirmas tyrimui pasirinktas romanas yra J. Ivanauskaitės kūrinys „Miegančių drugelių tvirtovė“, išleistas 2005 m., antro nepriklausomos Lietuvos dešimtmečio viduryje. Šis romanas svarbus savo keliamais metafiziniais klausimais, kurių pagrindinis – kokia blogio pasaulyje kilmė. Šis klausimas universalus, plačiai nagrinėtas tradicinėse religijose ir filosofijoje ir savaip interpretuotas J. Ivanauskaitės, rodantis gana niūrų ir pesimistinį požiūrį į žmogaus egzistenciją. Rašytoja daro akivaizdžias aliuzijas į krikščionybę, nors romano pagrindinė veikėja nėra tikinti ir tai daugiau yra pačios J. Ivanauskaitės dialogo su bažnytine tikrovės doktrina apraiškos.

Krikščioniškoje kosmologijoje tikrovė dalinama į tris pagrindines dalis: rojų, skaistyklą ir pragarą. Šis aiškinimas dalina tikrovę į hierarchinę struktūrą, kuri atsiranda pagal būsenos joje tobulumą. Rojus yra tobulos palaimos pasaulis, kuriame galimas dievo regėjimas ir tiesioginis ryšys su dievu. Pragaras yra begalinės kančios pasaulis, pilno ryšio su dievu praradimo vieta. O skaistykla yra ieškojimo ir klaidų vieta, kurioje žmogus tiesą turi atrasti, per nuopuolius, pakilimus, išmoktas gyvenimo pamokas. Šiame skirstyme yra dvi kraštutinės būklės, kuriose įsikūnijęs absoliutus gėris arba absoliutus blogis. Tarpinė realybė, skaistykla, kuri nei gera, nei bloga, yra gėrio ir blogio, tobulumo ir netobulumo, meilės ir žiaurumo susimaišymo vieta, kurioje privaloma kovoti, kad neįsileistum pragaro į save ir gyvenimą. Šis kosmologinis skirstymas,

perkeliamas į visuomenę, kaip simbolinės teritorijos jose, kur gėrio ir blogio zonos planetoje yra nuolatinės kovos būsenoje.

Romano siužetas vystomas sandūroje tarp skaistyklos ir pragaro, kurioje vyksta priešprieša tarp dviejų jėgų, kurių viena kovoja už gėrį, pagrindinės veikėjos Monikos vaidmenyje, kuri po skaudžios patirties, sukrėtusios jos nuobodaus gyvenimo tėkmę, prostitutės savižudybės ligoninėje, nusprendžia stoti į kovą su prekyba moterimis; kita pusė yra blogio apraiškos pasaulyje ir jo atstovai visuomenėje, kurie neturi savo širdyje jokio gerumo ir atjautos, ypač verslai ir nusikaltėliai, kraunantys turtus iš prekybos moterimis ir vaikais. Tokia realybė įmanoma tik visuomenėje, kuri nutolusi nuo moralinių gyvenimo principų, kaip pasakytų krikščionis – puolusioje ir paskendusioje nuodėmėse. Daugelis gyvena gyvenimus niekada su tuo nesusidurdami ir nesusimąstydami, ir savo galvose nešioja neteisingas, ideologizuotas vertybių sistemas, kuriose išsigimimas – nesmerkiamas.

Šalia blogio kilmės ir šaltinio temos, kita svarbi tema yra tikra meilė, kurios trokšta visos romano veikėjos ir veikėjai. Kadangi gyvenam netobulame pasaulyje, tobula meilė – neįmanoma, tačiau visi skaistyklos gyventojai jos trokšta, visi apie ją svajoja. Ji nesuvokiama tik tiems, kurių dvasinė mirtis seniai įvykusi ir kurie gyvena maksimalaus moralinio nuopuolio būsenoje. Kokios tos netobulos, neišpildytos, nuvykusios meilės apraiškos? Tėvų meilė vaikams ir vaikų tėvams – Monikos savo užsimušusio tėvo prisiminimai, Eglės santykiai su tėvais, išsivadavus iš vergovės viešnamiuose; moters meilė vyrui ir vyro meilė moteriai – prostitučių svajonės susirasti turtingą vyrą arba tikrą meilę, nesuvokiant savo norų ir galimybių neatitikimo, Monikos meilė sutuoktiniui, kuri daugiau iš reikalo, būtinybės, norint turėti aprūpintą gyvenimą, leidžiant sau santykius su meilužiu; Lino, Monikos vyro, neištikimybė, skyrybos ir išėjimas pas dvigubai jaunesnę meilužę; prostitutinis seksas, prievartavimas – Europos viešnamių žiauri realybė, Vakarietiškos kultūros dalis; krikščioniška meilė, kuri paviršutiniška, be dievo, neįtikinama; valstybės rūpestis

nuskriaustais ir bedaliais. Šis netobulumas, meilės stoka maksimumą pasiekia romano nusikaltėliuose, prekeiviuose žmonėmis, viešnamių savininkuose, suteneriuose ir jų klientuose.

Atsakymas į klausimą, kokia blogio kilmė pasaulyje, peršasi savaimė – tai tikrovės ir žmogaus netobulumas, moralinis silpnumas, instinktų nevaldymas. Tai verčia dvejoti ir krikščioniškąją teologiją, pasak kurios dievas yra tobulas ir geras, mylintis žmogų, savo kūrinį, begaline meile. Tuomet kyla klausimas: kas atsakingas už tą apokaliptinę padėtį planetoje, kurioje siautėja stichijos – cunamiai, žemės drebėjimai, potvyniai; kas atsako už gyvybės ir psichikos trapumą ir beprasmes žmonių mirtis – onkologinės ligos, savižudybės, žmogžudystės, alkoholizmas, narkomanija, išsigimimas. Daroma užuomina, kad visa krikščioniška realybės teorija – neteisinga, ir kad Kristaus istorija, pavirtusi į bažnytinę religiją, interpretuota ir suprasta netinkamai. Akivaizdžiai matome užuominą, kad gamta yra nedieviška, mylintis žmogų dievas – nerandamas pasaulyje. Tokioje situacijoje įprasta naudoti nuopuolio ir dievo bausmės, „dievo rykštės“ teoriją, bet kai pažiūri ką ši „rykštė“ baudžia, suvoki, kad tai neįmanoma: ištvirkę dvasia ir kūnu turčiai ir elitas mėgaujasi gyvenimu, o niekuo dėti žmonės kenčia pragarus.

Šia prasme, reikšminga romane yra nepilnametė prostitutė Kristina, kurios pilna istorija nėra atskleista, bet suteikiamas išskirtinis bruožas – išsigelbėjimo iš pragaro ieškojimas pasineriant į naujojo testamento pasaulį, sapnuose bendraujant su Kristumi. Varduose matomas tiesioginis ryšys – Kristus ir Kristina, kuris dar labiau sustiprinamas per kančių kryžiaus kelio ir žiaurios mirties įvaizdžius – Kristina rasta nužudyta „pakelių manijako“, net nesulaukusi pilnametystės. Tai pats žiauriausias likimas romane, didžiausios įtamos kojoje tarp gėrio ir blogio, Kristaus (Kristės) ir Antikristo taškas. Esame priverčiami klausti, kaip tai įmanoma, jeigu dievas iš tikro geras ir mylintis, kodėl jis aukoja geriausius? Arba kodėl leidžiama velniui nugalėti?

Panašu į tai, kad visa krikščionybės siūloma tikrovės samprata, neatitinka mūsų gyvenimo patirties ir realiųjų: religijoje, teologijoje, filosofijoje transcendencija suprantama ne taip, kaip ji reiškiasi tikrovėje. Todėl turime paklausti, kas yra tobulumas? Koks pasaulis ir koks žmogus būtų tobulas? Tobulumas žmogui – tai realybės atitikimas jo norams, troškimams, svajonėms, kurių išpildymas jį daro laimingu. Jeigu tikrovės ir kitų tobulumą suprantame taip, nusivylimas gyvenimu būna neišvengiamas, nes pasaulis veikia kaip nepriklausoma nuo žmogaus realybė, ir išsiskyrimas tarp minties bei daikto vyksta kiekvieną akimirką, kuriame parodoma, kad tarp jų įsiterpia abipusė laisvė vienas nuo kito. Tai reiškia, kad toks tobulumo supratimas yra perspektyvinis ir subjektyvus. Tada turime klausti apie objektyvų tobulumo apibrėžimą, kuris, kaip visiems privalomas standartas, iškyla aukščiau žmogaus valios. Tas tobulumas krikščionybėje išreiškiamas dviem principais: tikėjimas dievu ir kito meilė kaip savęs pačio. Toks principas yra svarstyklių principas, kur pamatas yra dievo struktūra, kaip protu sukurto *logos*, ir pusiausvyra tarp subjekto bei objekto.

Akivaizdu, kad tikrovės tobula padaryti, kad ji atitektų visus žmogaus troškimus, neįmanoma. Tikrovė pažįstama ir įvaldoma – o tam reikia titaniškų intelekto pastangų ir darbo. Tačiau ar turime keisti planetą, jos fizinių apvalkalą, ar didesni trūkumai, visgi, slypi žmogaus prigimtyje. Mokslinis planetos įvaldymas leidžia apsisaugoti nuo stichinių nelaimių, geriau suprasti mūsų gyvenamo pasaulio dėsnius, o tai gelbėja gyvenimus. Kaip padaryti tobulesnę žmogaus prigimtį? Kaip sukurti pakenčiamą tvarką visuomenėje? Į šiuos klausimus tiesioginio atsakymo J. Ivanauskaitė neduoda, nes per žmonijos istoriją išbandyta daugybė metodų, bet nė vienas iš jų pasaulio nepadarė geresnio iki pat 21 a.; o krikščionybė, išplėtusi savo galią iki planetinio masto, susikrovusi turtų, sukūrusi galingą organizaciją, įsiskverbusi į visas visuomenės sritis – bando ištaisyti „kreivą namą“ galvoje, ritualais, ceremonijomis, šventėmis ir renginiais, lekcijomis ir kiekvienai kartai pasiūlantys

tik tą patį iliuzijų žlugimą – vieniems labai anksti gyvenime, kitiems vėliau. Išvada tokia: arba blogis (netobulumas) yra labai galingas, arba mūsų pastangos menkos, apgailėtinos ir nepakankamos.

Svarbu paminėti ir pavadinime matomą miegančio drugelio simbolį, kuris, mano supratimu, reiškia nenubudusią, tiesos neturinčią, miegančią sielą. Tai siela, kurioje nėra tiesos, arba ji tik nujaučiama intuityviai; tačiau žmoguje yra įgimto gerumo sugebėjimas, kuris tampa gyvenimo orientyru, neleidžiančiu išklysti iš kelio tamsoje – net iliuzinėje, naivioje, kvailoje sąmonėje linkstant į gėrį. Filognozijoje yra analogiškas simbolis – juodasis drakonas, kuris nurodo į nenušvitusią transcendenciją, kurios atspindys sukuria juodojo drakono sąmonę. Priimant J. Ivanauskaitės drugelį kaip sielos simbolį, gyvenimas yra sunki akistata tarp drugelio ir drakono, kurioje vystosi gyvenimo drama, kuriama gyvenimo trajektorija, judant gėrio ir blogio teritorijomis, rodant savo stiprumą arba silpnumą, arba pasitinkant aukštesniųjų pasaulių parinktą lėmtį. Šiame kontekste keliame klausimą, kas žmogui svarbiau – paguoda ir iliuzija ar tiesa, nesvarbu kokia ji būtų? Kur tiesa randama?

Vakarų išsigimimo logika

Dabar pamėginkime panagrinėti J. Ivanauskaitės romaną „Miegančių drugelių tvirtovė“ šiek tiek kitokiu aspektu: atidėję transcendenciją ir metafiziką į šalį – kurios dalyvauja žmogaus gyvenime tik slaptu, nematomu būdu – pasigilinkime į prostitucijos ir moterų išnaudojimo klausimą politiniu, ekonominiu, socialiniu ir moraliniu požiūriu. Pirmiausiai turime apibrėžti visų dalyvių pagrindinius vaidmenis ir suprasti, kokia jų logika, psichologija ir veikimo būdai. Kadangi prostitucija yra verslas, akivaizdu, kad pagrindinis socioekonominis principas yra bet kokio verslo logika – paklausa, pasiūla, re-

surasas. Paklausa – visų socialinių sluoksnių klientai, pasiūla legalūs ir nelegalūs „entrepreneriai“ ir resursas – išnaudojamos moterys.

Pradėkime nuo paklausos globalinės analizės, įstatydamai ją į seksualinių santykių bendrą socialinį modelį, kuriame matosi visos grupės ir visos perspektyvos. Nors J. Ivanauskaitė šio aspekto nenagrinėja, įtraukime į modelį dvi pagrindines grupes – hetero- ir homo-. Taigi seksas Vakarų visuomenėje „leidžiamas“ gyvybės pratęsimui ir pramogai; tai natūralus, prigimtinis elgesys, užkoduotas žmogaus fiziologijoje ir psichologijoje. Gyvybės pratęsimas galimas šeimoje ir ne šeimoje, lygiai kaip ir pramoginis seksas. Todėl bendru požiūriu visuomenę skirstome į susituokusius ir nesusituokusius, kurie užsiima gyvybės pratęsimu ir pramoga. Kadangi gyvybės pratęsimas vyksta tik kelis kartus per gyvenimą, nuo 1 iki 3 kartų, tai visas perteklius priskiriamas seksui, esančiam pramogos kategorijoje. Homo- tipo santykiuose, akivaizdu, gyvybės pratęsimas neįmanomas, todėl jų seksas tik pramoginis. Tad, pavyzdžiui, jeigu vyrui per 10 metų reikia 500 lytinių aktų, ir tik kokie 10-20 iš jų yra skirti apvaisinimui, visi kiti yra pramoginis poreikis, kuris yra psichologinis, socialinis ir fiziologinis.

Visas šis perteklius yra milžiniška „rinka“, kuri turi milžinišką seksualinės energijos perteklių. Paprastai šis perteklius tenkinamas šeimoje arba poroje, tačiau idealią šeimą arba porą turėti dažnai neįmanoma, todėl žmonės pasineria į seksualinių fantazijų ir svajonių pasaulį, kuris sukuria milžinišką poreikio mastą. Kai kurios formos yra kūrybos vartojimas, tokios kaip grožinė literatūra, filmai, įvairūs seksualizuoti renginiai; kitos formos – sekso pramonė ir sekso pakaitalai, virtuali realybė bei reali prekyba kūnu. O kur yra paklausa, ten vienokiu ar kitokiu būdu atsiranda ir pasiūla, nes galimybe uždirbti, iš geismo apimtų vyrų atlyginimo atsirikiant savo dalį, ir praturtėti – svajoja daug kas, ir tai daroma legaliai arba nelegaliai. Kaip žinia, paklausos ir pasiūlos susitarimo situacijoje pasidaro reikalingas išteklius, t. y., moterys pardavinėji-

mui, kurios viliojamos, verbuojamos siūlant didelius honorarus, kitos užgrobinėjamos psichologinėmis priemonėmis, šantažu, ir galiausiai grobiamos.

Šitai susiformuoja verslo mechanizmas, kuris pereina į politinę plotmę, kurioje klausimas turi būti nagrinėjamas santvarkos ir žmogaus sampratos požiūriu, moraliniu aspektu. Pagal I. Kanto filosofiją, pagrindinis santvarkos tikslas – visuotinis gėris ir gerovė, kuris sudarytas iš individualių gerovių, nes kiekvienas žmogus turi teisę siekti laimės, susikurti gerovės gyvenimą. Tačiau pagal moralės principus, savo gerovės siekti galima tik teisingu principu, tai yra, nepažeidžiant kitų žmonių gerovės. Sutenerių verslams kraunantis turtus, sutenerio ir kliento gerovė gerėja, o išnaudojamų moterų laukia tikras vargo gyvenimas, kuris, kaip matome J. Ivanauskaitės romane, dažnai baigiasi tragiškai, savižudybe arba nužudymu. Pati prostitutė turtus susikrauti gali tik išimtinu atveju, jeigu ji yra eskorto aukštos klasės palydovė, kuri verslu užsiima sava rankiškai, tačiau net tai gyvenimo laimingu nepadaro, nes laimė ne vien turte, bet ir psichologinėje savivertėje, intelekto, gražioje gyvenimo formoje, socialiniame statuse, o prostitutė visuomenėje yra atstumtosios kategorijoje, kuria naudojasi, bet niekur nepriima, nes šis užsiėmimas laikomas gėdingu, niekinamu, žemu. Tokia „Miegančių drugelių tvirtovėje“ yra Emanuelė (Bronė), kuri turi pinigų, gyvena prabangoje, bet nėra laiminga, ieško „tikros meilės“ ir galiausiai susergera onkologine liga.

Todėl politikoje iškyla klausimas: legalizuoti verslą, ar ne? Neteisingumas turčinėse varžybose priimtina santvarkos situacija, ar draustina? Daug priklauso nuo klausimo, kas yra žmogus ir iki kokios ribos ekonomikoje leidžiamas jo išnaudojimas, traktavimas vien kaip pasipelnymo šaltinio. Tai galioja ne tik sekso pramonėje, bet ir bet kokiame kitoje verslo rūšyje. Žmogus yra tik priemonė, įrankis, kuris turi vertę tik tiek, kiek ekonomikoje neša naudą, ar jis turi savaiminę vertę, kuri nepriklauso nuo jokių socialinių-ekonominių grupuočių turitinių poreikių? Buvo laikai, kai žmogui tokios savaiminės vertės

nepripažino – tai buvo vergovės ir feodalizmo amžiai – tačiau religijos ir filosofijos dėka žmogaus objektyvi vertė buvo ats-tatyta, ir mūsų dienomis žmogaus vertė, jo asmenybė laikoma neatšaukiama kiekvieno žmogaus dalimi. Todėl, šioje vietoje, vergovės ir išnaudojimo legalizavimas ir užsiėmimo niekinamas statusas, paveldėtas iš religinių doktrinų, yra žingsnis atgal arba žmogaus sampratos tinkamo suformulavimo ir galutinio įdiegimo darbo nepadarymas iki galo. Neteisingumo įtvirtinimas santvarkoje ir žmogaus sampratoje didelis defektas Vakarų socialinėje teorijoje.

Kita vertus, pati prostitutė romane vaizduojama kaip gyvenanti naiviose greito praturtėjimo svajonėse, kurio dėka tikisi išlipti iš žiauraus skurdo; neturint intelekto ir išsilavinimo, kokios yra romane vaizduojamos prostitutės, jų gyvenimo perspektyva – tik vegetavimas darbininkų gyvenimuose, kuris kartais nemažiau sunkus už vergovę viešnamyje, dėl alkoholi-zmo, degradiško gyvenimo būdo, dėl smurto šeimoje ir sutuoktinio menkų protinių ir psichologinių pajėgumų. Šioje iliuzijoje gyvena Gitana, kuri net turėdama socialinėje įmonėje darbą, metą jį ir pradeda teikti savo sekso nelegalią sekso paslaugą neįgaliesiems pagal savo verslo planą ir net šiek tiek susitaupo pinigų ateičiai, tuo pačiu svajoja Vokietijoje susirasti vyrą ir gyventi gražų, pasiturintį gyvenimą. Kristinos gyvenimo lūkesčiai panašūs, ji svajoja studijuoti universitete, susikurti šeimą, tačiau neišlaiko intelekto testo, ir durys į šią svajonę užsidaro, o „gyvenimo meilės“ ieško autostopu. Vienintelis šia prasme „sėkmingas“ atvejis yra Emanuelės, kuri maudosi turtuose, tačiau šie neteikia jokios laimės, nes vidumi jaučia, kad toks gyvenimas netinkamas, neatitinka moters prigimties. Ir tai yra įrodymas, kad naivios 16 – 24 metų amžiaus prostitutės, šiame versle atsidūrusios savo ar ne savo noru, nesuvokia koks iliuzinis jų įsivaizdavimas apie šį kriminalinį pasaulį, kuris Europoje kontroliuojamas kriminalinių gaujų, neturinčių nei intelekto, nei išsilavinimo, nei santvarkos ar žmogaus sampratos filosofinio supratimo lygio. Jie turi troš-

kimą būti turtingi ir galingi, o kokiomis priemonėmis – nesirenka.

Žinoma, perspektyvos centras romane yra Monika, pagrindinė veikėja, kuri po tragiško įvykio, susijusio su prostitute Larisa, nusprendžia tapti socialine darbuotoja ir sudalyvauti išvaduoatų iš vergovės prostitučių rehabilitacijos ir integravimo į visuomenę programoje. Nors jos pačios asmenybė yra komplikuota, nes turi emocinių problemų, kurios kyla iš vaikystėje patirtų psichologinių traumų, ji nusprendžia padėti prostitutėms apgyvendinama jas laikinu apgyvendinimo savo namuose. Monikos psichovektoriuje matomi keli psichologiniai sluoksniai: pirmiausiai pradinė reakcija į fasadinį atstumiantį, praščiokišką, neišsilavinusį, neturintį intelekto, naivų prostitučių įspūdį. Tačiau pradėjusi gilintis į jų istoriją, ji supranta iš kokios skurdžios aplinkos kilusios, gyvenime neturėjusios jokių galimybių, todėl, dėl tėvų asocialumo ar dėl jauno amžiaus, – siauro psichologinio akiračio, deformuotos psichikos. Sielos miegančios, neišsivysčiusios, nebrandžios, bet turinčios įgimtą gerumo jausmą ir moralės supratimą, patyrusios daug kančios ir siaubo, nenusipelnusios tokio gyvenimo todėl vertos užuojautos ir pagarbos, nesvarbu kokios būtų. Natūraliai, kyla klausimas, kas dėl to atsakingas, jos pačios, jų tėvai, visuomenė, valdžia ar santvarka, kuri leidžia tokias socialines formas, nesugeba tinkamai sutvarkyti socialinio proceso gyvenimuose.

Pagrindinė herojė – pati yra naivoka ir nepatyrusi, tik intuityviai jaučianti santvarkos neteisingumo moralinę problemą, bandanti kovoti prieš socialinį blogį, tačiau ne teoriškai, ne įrodinėdama, ne užsiimdama švietėjiška veikla, politiniu aktyvizmu, bet suteikdama tiesioginę, praktinę pagalbą ir susipažindama su problema iš arčiau, bandydama prisikapstyti prie pačių šaknų. Sekso pramonė yra didelės perteklinės žmogaus seksualinės energijos visuomenėje atspindys, todėl politiniame ir filosofiniame lygmenyje turi būti keliamas klausimas, kaip šią gaivališką žmogaus prigimtį suvaldyti, kad ji nepradėtų reikštis žvėriškomis, nužmogėjusiomis formomis.

Vienas variantas – celibatinė katalikybė, kuri nori aistrą užgesinti, sublimuoti į dvasinį lygmenį, kitas variantas – anarcho-kapitalizmas, kuriame laikomasi laisvos rinkos principo, kuriuje leidžiamas bet koks išsigimimas, jei tik turi paklausą ir nešą pelną. Kokį atsakymą gauname priklausomai nuo to, kaip suprantame kas yra žmogus ir kokia jo gyvenimo prasmė, kokios reikalingos socialinės formos šią prasmę išpildyti.

Šis klausimas daug nagrinėtas, nes jo esmė nesunkiai suvokiama, tačiau suformuluoti visiems optimalų variantą, dėl psichinių, socialinių, ekonominių ir politinių deformacijų, nepavyko niekam. Vienas iš būdų kovoti su problema yra teisingas proto nuostatų suformulavimas, kad visuomenėje esanti problema sukeltų ne abejingumą, apatiją, panieką, nesupratimą, pritarimą, toleranciją, bet atmetimo reakciją, kuri būtų stimulus socialiniam ir politiniam pasipriešinimui, aktyvizmui. Visa ši pramonė labai didelė, turinti fasadinį ir slaptą lygmenį, ir kuo ji labiau praturtėja, tuo darosi sunkiau įveikiama, tuo labiau didina socialinę deformaciją tikrovėje ir psichologijoje. Ši liga Vakarų visuomenėje toli pažengusi ir vykdo invaziją į naujas, neseniai susiformavusias valdžios struktūras, kurios neturi supratimo su kuo turi reikalą, ir net filosofinio atsparumo virusui.

Belieka sumąstyti, kur dėti tuos 500 vyrų ir 300 moterims pramoginių lytinių aktų per 10 metų, kurių tikslas ne gyvybės pratęsimas, bet socialinis, psichologinis ir fiziologinis. Vieni renkasi niekinti, kiti aukštinti, atitikdami bendrąjį gėrį arba pažeisdami.

Seksualinio elgesio tipologija

Paskutiniame skyrelyje parodytą seksualinės energijos perteklių, galima suskirstyti į tipus, kaip jau iš dalies ir buvo padaryta, tačiau mūsų tyrimui reikia daug didesnio tikslumo ir detalumo, kad matytųsi visas seksualinės civilizacijos

vaizdas. Ši tema sievos modelyje labai svarbi, nes seksualumas vaidina svarbų vaidmenį žmogaus psichologijoje, vadina- si sievos struktūros klasifikacija šia prasme – itin reikalinga tema. Tai daroma nustačius sievos formuojamą elgsenos tipą, o šis įvertinamas pagal deviacijos laipsnį, tuomet galima įvertinti kokioje padėtyje yra santvarka – degradavusi ar ne – kiek sau elitas ir prastuomenė leidžia, ir kieno sąskaita. Kadangi tipų labai daug, smulkiu jų aprašinėjimu neužsiimsiu, papras- čiausiai pateiksiu surikiuotą sąrašą, o po to jį apibendrinsiu. Bendrai tariant seksualumas gali būti nulinis, arba celibatinis, ir nenulinis, kuris gali būti šeimoje ir ne šeimoje, skirtas rep- rodukcijai arba pramogai. Taigi tipai yra tokie:

- 0 tipas – celibatas,
- 1 tipas – reprodukcinis, santuokoje,
- 2 tipas – reprodukcinis, nesantuokoje,
- 3 tipas – pramoginis, porinis, hetero,
- 4 tipas – pramoginis, porinis, homo,
- 5 tipas – pramoginis, porinis, prostitucinis, hetero,
- 6 tipas – pramoginis, porinis, prostitucinis, homo,
- 7 tipas – pramoginis, neporinis,
- 8 tipas – pramoginis, neporinis prostitucinis,
- 9 tipas – pramoginis, porinis, pedofilinis, hetero,
- 10 tipas – pramoginis, porinis, pedofilinis, homo,
- 11 tipas – pramoginis, porinis, pedofilinis, prostitucinis, he- tero,
- 12 tipas – pramoginis, porinis, pedofilinis, prostitucinis, homo,
- 13 tipas – pramoginis, neporinis, pedofilinis, hetero,
- 14 tipas – pramoginis, neporinis, pedofilinis, homo,
- 15 tipas – pramoginis, porinis, sadizmas, hetero,
- 16 tipas – pramoginis, porinis, sadizmas, homo,
- 17 tipas – pramoginis, porinis, prostitucinis, sadizmas, he- tero,
- 18 tipas – pramoginis, porinis, prostitucinis, sadizmas, ho- mo

- 19 tipas – pramoginis, neporinis, sadizmas, hetero,
- 20 tipas – pramoginis, neporinis, sadizmas, homo.

Tai nėra pilnas vaizdas, bet iš to, kas pateikta matosi, kad aukštesni tipai yra mažesnio deviacijos laipsnio, o žemesni – didesnio. Yra dvi traktavimo galimybės: pavyzdžiui, krikščionybėje bet koks lytiškumas yra laikomas žemu, nuodėmingu ir joje reikalaujama pilno minčių ir kūno skaistumo. Toks 0 tipo principas vienintelis religijoje neiškrypęs, o bet koks seksualumo apsireiškimas laikomas deviacija, ir kuo ji stipresnė, tuo moralinis degradavimas laikomas didesniu. Sekuliarioje teorijoje moralinio tobulumo viršūnė yra 1 ir 2 tipas, kuris yra giminės pratęsimas poroje, šeimoje ar be šeimos. Žemesni atvejai jau laikomi nukrypimu nuo normos, arba deviacija. Šeima gali būti heteroseksuali arba homoseksuali, nors pastarųjų legalizavimas stabdomas, nenorint devaluoti šeimos sąvokos. Kiti atvejai, skirti ne giminės pratęsimui, yra pramoginiai, pradedant nuo 3 tipo, kurie gali būti laikomi iškrypimu, laikantis griežtų moralės normų, ir normaliu seksualumu, kurį siekiama išlaisvinti. Koks pagrindinis tokio išlaisvinimo argumentas – paaiškinau praėjusiame skyrelyje. Vakarų visuomenėje griežtas moralizmas seniai ne madoje, ir jį, galima sakyti, ganėtinai morališkai smukusi, pagal krikščioniškos moralės principus. Tačiau jeigu krikščionišką ideologiją laikysime nepagrindžiamą ir šiuolaikiniame pasaulyje pasenusią, turėsime ieškoti naujo pamato, ant kurio galima pastatyti seksualumą, seksualumo ideologiją.

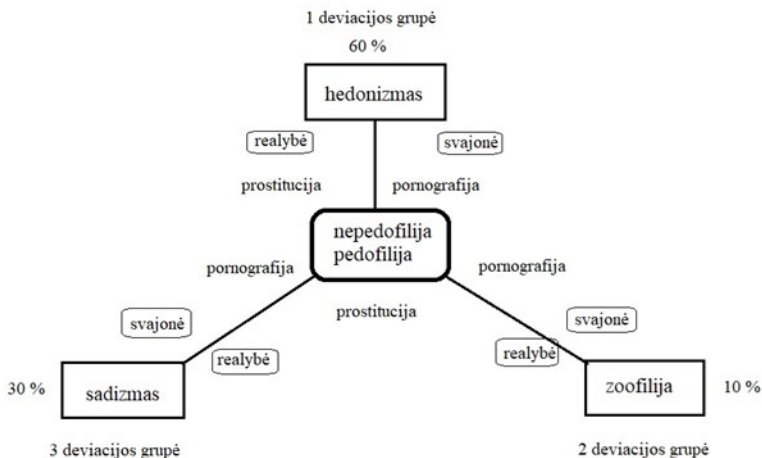
Šią tipologiją galima susieti su tikrovės padalinimu į zonas, kurios yra išdėstytos gėlės žiedlapio forma: centre yra darbininkų gardas, o aplinkui jį – tarnautojų institucijos, politikų partijos, verslai ir galiausiai bažnyčia. Mažiausias deviacijos laipsnis leidžiamas bažnyčioje, kurioje privalomas pilnas celibatas, tai yra, reikalaujamas 0 seksualinio elgesio tipas. Ar tai pavyksta tikrovėje, ar ne – kitas klausimas, tačiau taip yra teorijoje. Politikoje taip pat griežti reikalavimai ir joje reikalaujama būti 1 arba 2 tipo, o 3 ir 4 tipas – toleruojami, laikomi

žmogaus teise. 5 ir 6 tipas, tai yra naudojimas prostitucija, laikomas gėdingu, gali sužlugdyti reputaciją ir karjerą. Tarnautojų sluoksnyje – situacija panaši, tačiau, kadangi šis klanas yra uždaras, visam gyvenimui, tai jame šiais laikais deviacijos laipsnis iki 5 ir 6 tipo laikomas priimtiniu, vadovaujantis teise į privatų gyvenimą valstybėse, ypač kur prostitucija yra legali. Didžiausias degradavimas yra verslininkų kategorijoje, nes jie yra turtinė klasė, kapitalistai, kurie gali sau leisti beveik viską, ir turto pagrindu nepripažįsta privačiam gyvenimui jokių apribojimų. Tai yra, jie gali smukti iki žemiausių sadizmo lygmenų, tokių kaip pedofilinis sadizmas, seksualinis nužudymas ir pan. Darbininkų klasėje degradavimas gal net didesnis dėl žemo intelekto lygio, tačiau juos stabdo galimybių neturėjimas, finansinės ribos ir jie tenkinasi svajonių realizavimo paslauga pornografijoje. Žemesnis negu 8 elgesio tipas turi kriminalinį deviacijos laipsnį, jeigu vykdomas tikras nusi kaltimas, dalyvauja tikri žmonės.

Žmogaus gyvenimas neįmanomas su vienu elgesio tipu, jis gyvenimo eigoje keičiasi, iš pradžių pereidamas iš neporinio į porinį, iš porinio į neporinį, iš nesantuokinio į santuokinį ir atvirkščiai ir t.t. Priklausomai nuo to, kaip susiklosto gyvenimo trajektorija, susidaro vienokios ar kitokios deviacijos laipsnio padidėjimo galimybės, pavyzdžiui, praturtėjus, įsitraukus į uždarus klubus ir nusikalstamas grupuotes. Kadangi tai daugiau vartotojo perspektyva, kuri yra dominuojanti, ji daugiau būdinga vyrams, kurių sievos struktūros dėl didelės seksualinės energijos pertekliaus ir begalinės laisvės troškimo – labai pažeidžiamos.

Bendras vaizdas, padalintas į pagrindines iškrypimo kategorijas, parodytas tolesniame paveiksle.

Mano apytiksliai vertinimu, 60 proc. iškrypimų yra hedonistinės pakraipos, kurios vienintelė nelegali forma yra pedofilija. Prie hedonizmo priskiriama ir zoofilija, kuri gali turėti tik pornografinę formą, bet nerealizuojamą tikrovėje ir tikrovinę formą, dalyvaujant tikruose „klubuose“ Europoje, pvz., Olandijoje, Danijoje, Vokietijoje. Jos sekso industrijoje

9 pav.

yra apie 10 proc. Sadizmas, kurio populiarumas yra apie 30 proc., jeigu jis žaidybinis – nedraudžiamas, tačiau paplitęs ir tikras prostitucinis ar pornografinis sadizmas, kuriame naudojama tikra prievarta, net iki nužudymo, tyčinio ar per neatsargumą. Visose kategorijose didžiausias deviacijos laipsnis yra pedofilijos atveju, kitais atvejais šlykščiausias yra tikra prievarta ir sadizmas. Tokia yra realybė Vakarų pasaulyje ir kitur, kuri turi pagal sievos metodą būti tyrinėjama ir turi būti veiksmingas, santvarkoje įtvirtintas principas, kuris įvertina tai, kas leistina ir kas ne, ypač tarus, kad krikščioniškas modelis nepriimtinas, nes per daug griežtas ir neatitinka žmogaus prigimties ir todėl, kad naudoja neteisingą tikrovės modelį. Sivos teorijoje kol kas to nesiimu ir šioje knygoje klausimas, galbūt, nebus paliestas. Tai priklauso nuo žmogaus seksualinės prigimties, seksualinės orientacijos susiformavimo mechanizmų, kurie yra ne pradžiamokslis tema.

Mano teorijos pagrindinis bruožas tas, kad jis ragina savo norus, troškimus ir poreikius susieti su objektyvia realybe, susirasti tikrovėje objektyvų pagrindą, kuris nustato natūralius apribojimus, dėl tikrovės ir žmogaus prigimtyje esančios būtinosios tvarkos. Tačiau akivaizdu, kad žmogus gali įklimpti

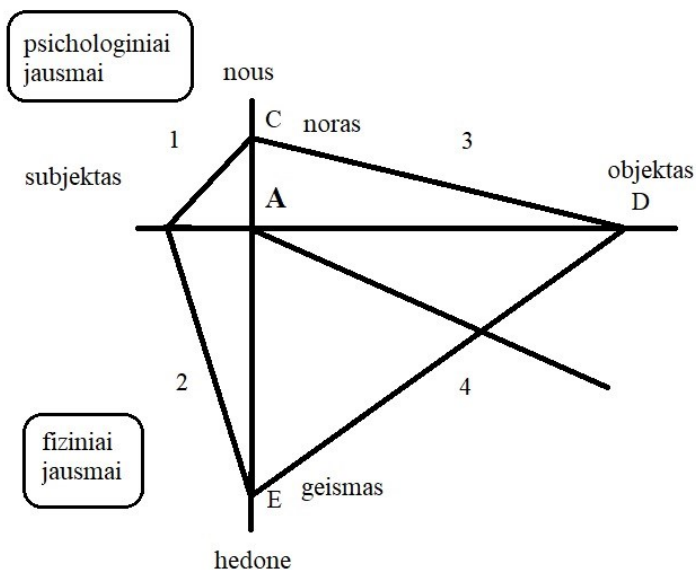
ir į visišką subjektyvizmą, praradusį ryšį su realybe, tada, kaip sakoma, galimybės riba tik fantazija. Kadangi taip iškrintama iš realybės režimo galvoje, ir agresyviai, naudojant jėgą ir prievartą, laisvė įvedinėjama į tikrovę, atsiranda psichologinio žudymo struktūra, kurios priežastis – svajonės ir tikrovės būtinios tvarkos neatitikimas. Tai ypač ryšku sadizme, pedofilijoje, šiek tiek mažiau – zoofilijoje. Tačiau jeigu tokios gilios deviacijos nėra užvaldžiusios psichinės struktūros, paprastas hedonizmas, įvairiais jo pasireiškimais, seniai Vakarų civilizacijoje, po krikščionybės dominuojančios padėties žlugimo, natūralizuotas, legalizuojant prostituciją ir pornografiją. Kai kuriais atvejais labai peržengtos ribos ir ši verslo šaka per daug kriminalizuota, taip pat, dėl nepakankamo norinčių skaičiaus jame dalyvauti, reikalingi prievartiniai įtraukimo būdai, pasinaudojant menka patirtimi, naivumu, kvailumu, skurdu ir pan.

Tai yra realybė, analizuojama J. Ivanauskaitės romane „Miegančių drugelių tvirtovė“, kurios herojėms buvo lemta atsidurti tamsiojoje gyvenimo pusėje. Buvo parodyta kuo tai dažniausiai baigiasi ir koks sunkus yra tikras išsivadavimas iš šios vergijos. To priežastis – begalinis noras praturtėti iš vienos pusės ir savo instinktų per didelio išlaisvinimo iš kitos. Kaip sakiau, tai įvyksta kai sąmonė užsidaro subjektyvistinėje iliuzijoje, kurioje nesugeba pamatyti tikrovės kaip savarankiškos duotybės, kaip žmogaus, kurio gyvenimas nėra niekieno nuosavybė, kurią galima suvartoti pilnu suvartojimu. Žinoma, gyvenimo tobulu padaryti neįmanoma, tačiau principas filosofijoje ir filognozijoje turi būti suformuluotas aiškiai. Ypač didelė grėsmė iškyla, kai deviacijos laipsnis ribą peržengia elite, kurie yra santvarkos ir žmogaus sampratos formuotojai. Susiformuoja uždara neliečiama sistema valstybėje, kuri dėl teisėsaugos nihilizmo ir korupcijos tampa nesuvaldomu vėžiu visuomenės kūne, kuris žudo geriausius.

Seksualinės tapatybės modelis

Tęsdami „Priede“ nagrinėjamas temas, turime išaiškinti seksualumo principą sievoje, kuris suprantamas iš vyro perspektyvos, o moterys pagal analogiją savo principą gali susidėlioti pačios. Seksualumo sieva nagrinėjama naudojant „burės“ koordinacių sistemą, kurioje dėliojasi pagrindiniai seksualinio psichovektoriaus dėmenys, esantys kiekvieno žmogaus sumatoriuje. Centras yra A, žymintis asmenybę, o aplinkui yra keturi segmentai, dalinantys sumatorių į pagrindines sumantų ir sumatų grupes, sudarančias žmogų valdantį daugtūrį. Šie segmentai yra vertikalčiai – *nous* ir *hedone* grupės bei horizontalčiai – subjekto ir objekto grupės. *Nous* graikiškai yra protas, visa racionalioji vidinės dalies struktūra, kuri čia suvokiama plačiąja prasme. *Hedone* dėmuo susijęs su kūnu, kūniškais sumatais, yra malunumo arba skausmo vieta. Subjektas yra žmogiškoji sumatoriaus dalis, o objektas yra tikrovė, pasaulis, kuriame jis gyvena ir veikia. Šie keturi segmentai sunumeruoti į dalis 1-4, kurie rodo perspektyvos kryptį ir kokybę, pavyzdžiui, 2 segmentas yra subjektas + *hedone*, kuris yra žemoji asmenybės dalis, arba protas, kiek jis susijęs su kūniškumo samprata, teorijomis, preferencijomis, pasirinkimais ir pan. Diametraliai priešingas fragmentas, įstrižai į viršų yra 3, kuris yra *nous* + objektas, suprantamas iš viršutinės, psichologinės perspektyvos.

Pereinant tiesiogiai prie seksualumo klausimo, ši sistema susijusi su jausmų pasauliu, kuris žymimas C raide, bei kūnų pasauliu, žymimu E raide. Jis susijęs su norine sistema, kuri skirstoma į viršutinius, psichologinius norus arba troškimus ir kūniškus norus, susijusius su lytine sistema, lytiniais organais. Šis noras vadinama geismu, o stipresnis – aistra. Psichologiniai jausmai kylantys iš „protinės“ dalies, žymimos *nous*, o fiziniai jausmai – iš kūniškos dalies, kurie yra *hedone* principo. Akivaizdu, kad be apatinių, E, ir viršutinių, C, norų yra norų objektas, D, kuris skatina geismą, aistrą, arba psicho-

10 pav.

loginį troškimą. Sievos teorijoje ši sistema priimama tokia, kokia ji yra pagal žmogaus prigimtį ir nelaikoma, kad fiziniai norai ir aistros yra kažkas žema, ką reikia riboti ar niekinti. Toks savo prigimties prievartavimas, nelaikomas protingu, o ideologijos – tinkamos pagrįsti žmogaus sampratai ir santvarkai, organizuoti bendruomenes. Tačiau turi būti pilnas savo principo supratimas, tiek vyrų, tiek moterų, ir teisingas instinkto valdymas dvasininko arba genetiko gyvenime. Pavyzdžiui, vyro fizinis noras, kylantis iš E sumatų sistemos yra kaupiamasis poreikis, kuriam reikia pastovaus dėmesio, ir 0 seksualinio elgesio tipas yra visiškai bažnyčioje reikalaujamas absurdas.

Tačiau, žinoma, norinė dalis – ne viskas, nes yra meilės struktūra, kuri daug platesnė už norą, ir ji ne fiziologinis ar psichologinis poreikio tenkinimas, kaip noruose, troškimuose, bet turi socialinę, psichologinę ir lytinę dimensiją. Meilė yra psichologinis jausmas, kuriame dominuoja psichologinė / socialinė sąveika, nebūtinai susijusi su „žemaisiais“, kūniškais

troškimais. Tai rodo, faktas, kad meilė gali turėti daug formų, kuriose lytiškumas nedalyvauja ir yra įgimto prieraišumo jausmo socialinė ir psichologinė išraiška. Kadangi ji yra nesusijusi su biologine lytimi, ji gali būti tarp vyro ir moters, tarp moterų ir tarp vyrų. Žinoma, įmanomas ir lytinis variantas, kuriame meilė susijusi su seksualinės aistros apraiškomis ir labiausiai būdinga tarp vyro ir moters. Tėvų ir vaikų, draugų santykiuose šis elementas nedalyvauja.

Kadangi seksualumas yra intersubjektyvus, jame dalyvauja daugiau negu vienas žmogus, o tai reiškia, kad svarbus ir priešingos pusės principas, kokia kitos pusės santykio forma. Tarp žmonių seksualumas gali reikštis, remiantis parodyta koordinacijų sistema, aukštesniojoje, psichologinėje dalyje ir žemesniojoje, fizinėje. Pavyzdžiui, jeigu moters sistemoje daugiau dalyvauja ne psichologiniai jausmai, asmenybė, bei geismai, geiduliai ir aistros, ji seksualinio partnerio ieško tik jiems patenkinti ir vadovaujasi išorinėmis savybėmis, kurios yra jos aistros objektas. Jeigu moters noras daugiau psichologinis ir socialinis, ją domina psichologiniai jausmai, kurie gali būti erotizuoti, o gali būti ir tikra meilė, kurioje siekiamas ryšys tarp asmenybių, arba dvasinis ryšys. Atitinkamai ir vyrai arba partnerės ieško savo aistros patenkinimui, arba nori ilgalaikės psichologinės sąjungos susijusios su giminės strategija.

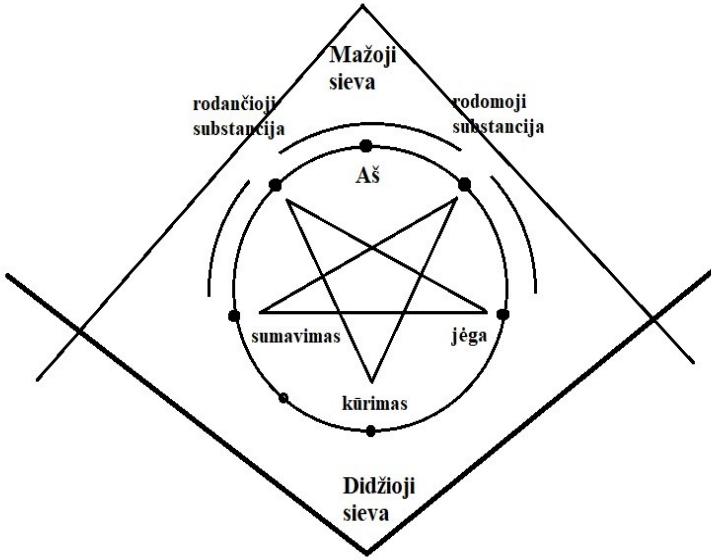
Remiantis raidiniais žymėjimais gauname tokius ryšius: A-C-D-C-A, kuris yra psichologinio jausmo; A-E-D-E-A, kuris yra fizinio geismo. Ir tarpiniai variantai: A-E-C-D-C-E-A stielių struktūra, kai savo tikslo bandoma pasiekti per psichologinę dalį, nes subjektas yra sprendimus priimanti vieta, kuri turi būti „nusiteikusi draugiškai“, kad nebūtų prievartos akto atvejo. Akivaizdu, kad Vakaruose, kur daugelyje valstybių yra legalizuota pornografija ir prostitucija, yra propaguojamas fizinis lytiškumas, kuriame tenkinami geismai ir aistros, nėra patvarių socialumo formų, tik pramogaujama ir linksminamasi, turint tik *playbojinį* gyvenimo būdą. Toks principas neturi būti propaguojamas, nes jis neatitinka tikrovės būtinosios tvarkos, tačiau laisvės nuo jos sfera taip išpūsta todėl, kad

čia sukasi dideli pinigai ir norintys uždirbti verslai galvoja tik apie savo pelną, o ne apie grožiu pagrįstą santvarką. Sunku pasakyti, kiek gyvenime turi būti seksualinio pramogavimo – vieniems atrodo, kad jo neturi būti iš viso ir visi žmonės turi gyventi šeimoje, su 1 arba 2 tipo seksualumu, o liberalesnių pažiūrų ideologai mano, kad sau turi būti leidžiama daug daugiau. Radikaliai puritoniškų pažiūrų aš nesu, mane galima būtų laikyti nuosaikiu liberalu, kuris nepripažįsta didelio išsigimimo, turint omenyje, kad išsigimimo sąvoka suprantama pakankamai liberaliai. Pavyzdžiui, nelaikau, kad bet koks fizinis jausmas ir jo patenkinimas yra išsigimimas, ir kad visi žmonės turi gyventi griežtoje puritoniškoje disciplinoje, kur leidžiamas tik apvaisinimui skirtas seksas.

Tačiau čia riba labai lengvai peržengiama, seksualumas fetišizuojamas, nutolinamas nuo subjekto, kas neturi būti propaguojama, nors masinė prostitucija ir pornografija daro kaip tik tokį poveikį psichikai. Fetišizmas, mano apibrėžimu, yra seksualumo išsubjektinimas, orientuojant jį į kokį nors objektą, kuris vertinamas pagal jo nutolimo nuo subjekto laipsnį. Pirmas nutolimo nuo subjekto laipsnis yra žmogaus kūnas, kurio dalys fetišizuojamos, tampa aistros objektu. Tai gali būti plaukai, rankos, pėdos, lytiniai organai, sužadinantys ypatingą geismą, kuris užfiksuotas žmogaus psichologijoje. Antras nutolimo laipsnis yra objektai ir daiktai, kurie priklauso kūnui, tiesiogiai su juo susiję, tokie kaip rūbai. Trečias nutolimo laipsnis yra objektai, kurie priklauso ne kūnui, bet žmogui, įvairūs asmeniniai daiktai, kurie naudojami buityje ir asociacijoje su tuo žmogumi sukelia lytinį geismą. Ketvirtas nutolimo laipsnis yra objektai, kurie nepriklauso žmogui ir neturi su juo jokios asociacijos ir yra nežmogiškos fetišizmo formos, kurios yra didžiausios objektizacijos, kuriame nedalyvauja žmogus, žmogaus seksualumas. Tai, žinoma, galima vadinti seksualinės orientacijos dideliu sutrikimu, nes seksualumo įprastas objektas yra kitas žmogus, tačiau jeigu lytinė aistra psichologiškai nukreipta ne į žmogų, tai yra, pagrindinio lytinio instinkto tikslo pažeidimas.

Vienas iš aukštuomenėje labai paplitusių fetišizmo variantų yra pedofilija, kuri tiksliai aprašyta V. Nabokovo „Lolitoje“, kurioje lytinę aistrą kelia nesubrendęs kūnas, kuris pagal mano klasifikaciją yra pirmo laipsnio lytinės aistros fetišizacija. Humberto išpažinties forma, V. Nabokovas, bando sukurti pedofilijos teoriją, kurioje paaiškinama koks tokios „meilės“ psichologinis mechanizmas, ir keliamas klausimas iki kokio laipsnio tai gali būti toleruojama. Vienas iš pedofilo argumentų yra istorinis, įrodinėjant gausius atvejus istorijoje, ir tai, kad senovėje tai buvo įprasta ir nebuvo baudžiama, nors pedofilija daugiausiai mėgavosi aukštuomenė. Kitas argumentas yra pedofilo teisė į savo seksualinę tapatybę, kurios kriminalizavimas ir žudymas yra prievarta jo atžvilgiu, kuri nėra teisinga. Ir trečias argumentas, pačios mergaitės / berniukai, kurių seksualumas prabunda labai anksti ir jų poreikiai neturi būti slopinami, žeminami, niekinami ir deformuojami, taip pat, kad į dalį šio seksualumo teisę turi ir suaugę, net jeigu retais bei išimtiniais atvejais. Tačiau kaip rodo sievos modelis, šie Nabokovo argumentavimai yra ganėtinai silpni ir sunkiai pagrindžiami iš centrinės gyvenimo strategijos ir trajektorijos perspektyvos. Yra du seksualumo tipai: skirtas gyvybės pratęsimui ir pramogai, ir toks pedofilinis atvejis turi pramoginę, socialinę-psichologinę funkciją ir jau vien dėl to patenka į ant-rarūšę kategoriją. Kitas argumentas, kad jeigu nėra tikros meilės, o tik fetišistinis sievos nukrypimas, tokiaime ryšyje nėra jokio grožio, taurumo, ir pedofilo motyvacija tik savo fizinės aistros patenkinimas, nekuriant jokio tvirtesnio socialinio ir psichologinio projekto. Iš vaiko pusės – psichologinis pažeminimas, kurio nekompensuoja net tai, kad jo principas gali būti panašus, neturintis jokio psichologinio lygmens, ypač jeigu žemas socialinis statusas, intelektas, neišsivysčiusi asmenybė, akivaizdus prasčiokiškumas ir vulgarumas. Ir jeigu gyvenime atsiranda tokia įtaka, ji šią psichologinę raidą sutrikdo dar labiau, formuoja sutrikusią seksualinę tapatybę, kuri tinkama realizuotis tik pornopramonėje ir prostitucijos versle.

Kadangi filognozijoje siekiama tiesos sąmonės, tikrovė turi būti rodoma tokia, kokia ji yra, siekiant sukurti geriausią organizavimosi formą. Ši forma filognozijoje nėra religinė, nes ji buvo įveikta filosofijoje ir moksle. Filognozijoje bandoma peržengti abi šias formas, pasitelkiant į pagalbą naują tikrovės ir žmogaus modelį, kuriame yra dvi pagrindinės perspektyvos: gyvenimo perspektyva, kuri naudojama genetikų ir pažinimo perspektyva, kuri naudojama gnostikų. Seksualumo teorija reikalinga gyvenimo perspektyvai, kuri yra gyveniminių procesų varomoji jėga. Dirbtinės tikrovės įsibrovimas į šią sritį trikdo prigimtine tvarką ir šios invazijos pasekmės turi būti labai atidžiai analizuojamos, ypač išvešėjęs pornografijos ir prostitucijos vėžinis auglys, taip pat fetišizacija sievos seksualiniame psichovektoriuje. Kovai prieš šį procesą galima pasiūlyti atstatomąjį išsubjektinimą, grįžtant prie tarpusavio bendravimo asmenybių lygmenyje, atkuriant psichologinį / socialinį principą ir susigrąžinant tikros meilės galimybę rimtuose gyvenimo projektuose, vietoj hedonistinio pramogavimo isterijos.

Rodyklė

Absoliutas, 105, 107, 109, 111
agnosticizmas, 89, 127
aistra, 182
akių kūnas, 15
aletheia, 75
alpa, 30
Antikristas, 169
antisumavimas, 11
antitechnologija, 30
antropocenas, 28
antros pakopos psichotronika, 124
apeironas, 149
arijų civilizacija, 66
Aristotelis, 67, 89
asmens teorija, 5
atitrūkusi civilizacija, 145
atsiskyrusi civilizacija, 31, 48
aukštuomenė, 9
baltasis drakonas, 48, 50, 82
Baltojo drakono civilizacija, 7, 13, 15, 26, 33, 69
Baltojo drakono sąmonė, 70
baltų kristianizacija, 67
bendroji gaublė, 18, 23, 53, 58, 59, 71
Big bang, 89, 90
biorobotas, 118
blogis, 167
bozonas, 154
Buda, 95
budizmas, 21, 32
Budos sąmonė, 96, 129
burė, 1
būtinybė, 3
celibatas, 177

centrinis veikalas, 66
daiktovektorius, 58
Dangaus karalystė, 106
Darvinas, Čarlzas, 47
dauglypa, 31, 68
daugtūris, 1, 54
Dekarto koordinacijų sistema, 99
dėmenų ekranas, 33
didžioji sieva, 46, 57, 59, 63, 79, 80
dievas, 85, 112, 139, 167
dievo mirtis, 46
dievo rykštė, 169
drakonas, 69
drakono akis, 4, 33, 73
drakono sąmonė, 69
dzeta struktūra, 14, 22, 31, 148
egzistencialas, 41
Einšteinas, Albertas, 89, 104
eiolas, 80
eiolinė sieva, 58
eiolinė substancija, 58
eiolinis psichovektorius, 34
eiolosfera, 39
ekosofija, 57, 61, 63
ekosofinė civilizacija, 59
ekstropianizmas, 63
ekstropija, 3, 43
elektromagnetinė psichotronika, 124
elitas, 37, 177
elitizmas, 8
energetinė gaublė, 61
energomorfinis, 128, 130, 137
epsilon kasta, 61
epsilon strata, 61
Esmas, 13, 56
euklidinis, 160

euklidinis kontinuumas, 92
ezoterika, 25, 105, 107, 141
falsimuliakras, 115, 116, 118, 126
Feynmanas, Ričardas, 106, 140
Feynmano diagrama, 140, 141, 143, 144
fermionas, 154
fetišizmas, 185
Filognozų asociacija, 61, 64
fizinė brana, 24, 88, 93, 104, 120, 122, 149, 155
Froidas, Zigmundas, 18
gaianizmas, 63
Gajos teorija, 16, 57
Galileo, 44
gamtamokslinė paradigma, 86
gamtamokslis, 78
geismas, 182
gelmininkai, 27
genetikai, 23
geometrinis simetronas, 13, 15, 56, 77
gyvenimo filosofija, 19
gyvenimo trajektorija, 171
gyvybės magija, 60
gyvybės pratęsimas, 172
Gnosticizmas, 66
gnostikai, 23
gnostinė brana, 24, 94, 104, 122, 129, 148, 151, 155
gnostinis implantas, 5, 22, 26, 33, 45, 49
gnostinis laukas, 102, 103, 160, 163
gnostinis pasaulis, 120
gravitacijos demonas, 59
gravitacijos teorija, 76
Hawkingas, Stivenas, 105
hedonizmas, 179
Hegelis, Georgas, 133, 142
Heideggeris, Martinas, 28, 39, 41, 42, 46, 75, 77, 78, 79, 82
heteroseksualumas, 172

heteroseksualus, 178
Higgso laukas, 83
hipostrata, 25, 48
hipostratika, 14, 26, 49, 56
hipostratos, 4, 76, 77, 82
holocenas, 29
holoplastinė tikrovė, 4, 49, 78
homoseksualumas, 172
homoseksualus, 178
homunkulas, 22
Husserlis, Edmundas, 75
Illuminati, 108
informacinė gaublė, 62
introjekcija, 97, 101, 121, 122
įsivaizduojamybė, 51
islamas, 27
iškrypimas, 178
Ivanauskaitė, Jurga, 73, 167, 170, 173, 181
jėgos vietos, 17
judaizmas, 32, 67
Jungas, Gustavas, 56
juodasis drakonas, 48
Kabala, 66, 67
kalba, 10, 53
Kantas, Imanuelis, 2, 134, 173
kas-centras, 59
kas-centrinis, 26
kauzalinis kūnas, 14, 31
klepsidros struktūra, 52
kognityviumas, 10, 98
Kontas, Ogiustas, 44
kreivagalvis, 10
krikščionybė, 27, 167
krikščioniška kosmologija, 167
krikščioniška meilė, 168
krikščionių bažnyčios, 66

kriminalinės gaujos, 174
Kristaus mokymas, 73
kuo-centrinis, 26
kuriančioji gaublė, 16, 23, 28, 62, 79
Kurzweilis, Ray, 63
Kvantinė luksorinų dinamika, 150, 164
Lagranžianas, 110
laisvaveika, 39, 60, 63
laisvė, 3
laisvis, 39
laksatas, 11, 14
LHC, 115
LHC projektas, 82
libertarinė sątvarelogija, 7
libertarizmas, 3
Lietuvos Baltojo drakono draugija, 62, 64
lingvoforma, 10, 53
lobotomija, 121
luksorinai, 143, 146, 148, 166
madrigalas, 120
magija, 15, 18, 64, 65
matematinis kontinuumas, 100
mažoji sieva, 77
meilė, 168, 183
Mendelejevo lentelė, 51
mirties instinktas, 18
Mockaus madrigalas, 38, 42, 43, 72, 75
mokslinis materializmas, 78
moralė, 2
Nabokovas, Vladimiras, 186
neagresija, 3
New Age, 25
Nietzsche, Friedrichas, 19, 20, 38, 42, 44, 46, 55, 82, 118
nihilizmas, 19
Niutonas, Izaokas, 30, 38, 42, 44, 59, 75
nuotaika, 71

okultizmas, 7, 16, 64
operatorius, 97
panpsichizmas, 16
paralelinis pasaulis, 109
Pauliaus gnosticizmas, 67
paviršininkai, 27
pedofilija, 179, 186
pedofilinis sadizmas, 179
Planko veiksmas, 93
Platonas, 67
plenumas, 107
pornopramonė, 186
posthumanizmas, 29, 82
post-scientizmas, 57
pozityvistai, 78
pragaras, 85, 167
pramoginis seksas, 172
prastuomenė, 177
prezidiumas, 62
prostitucija, 74, 171
prostitucijos verslas, 186
prostitutė, 168, 174
pseudomokslas, 29
pseudomokslininkas, 33
psichoforma, 10, 53
psichoninis bozonas, 154
psichoninis krūvis, 159
psichotronės technologijos, 29
psichotronika, 146
psichotroninės technologijos, 105, 165
psichotroninis kiborgas, 166
psichovektorius, 1, 26, 55, 57, 175
realinas, 10, 24
reanizmas, 5, 46
REH-SI, 13, 16
reiforma, 10, 53

rėizolas, 80
rėizolinė sieva, 58
rėizolinė substancija, 58
Rėja, 58
resursinimo ideologija, 27
rodomoji substancija, 53
rojus, 86, 167
Sabolius, Kristupas, 51
sadizmas, 180
sąmokslo teoretikai, 37
sąmonė, 125
sąmonės teorija, 146
santvarka, 37
sątvaras, 1, 10, 52, 54
sątvaro psichovektorius, 81
sątvarologija, 9, 19, 22, 30, 61, 81
Schopenhėjus, Arturas, 47
scientistai, 83
seksas, 168
sekso pramonė, 172, 173, 175
seksualinė orientacija, 180, 185
seksualinis psichovektorius, 182, 187
seksualumas, 74, 177, 184
seksualumo ideologija, 178
seksualumo tipai, 186
semantinis kūnas, 14
semiosensotektūra, 53
Senasis testamentas, 67
sensoriumas, 84, 98, 104, 122, 132, 145, 157
sietynas, 22, 24
sieva, 1, 10, 18, 36, 38, 56, 58, 77, 83, 120, 182
sievos formulė, 31
sievos metodas, 180
sievos modelis, 177, 186
sievos struktūra, 83
sievos teorija, 37, 38, 43, 52, 53, 62, 75, 183

sigilas, 13, 71
sigilų raštas, 68
signalinė sąmonė, 95
simetronas, 23
singularitarizmas, 63
skaičius, 98
skaistykla, 85, 167
slaptoji doktrina, 66
Sokratas, 67
Sokrato Akademija, 64
spūdinis sumatas, 2
spūrinis, 2
Standartinis Modelis, 75
standartinis sąmonės fizikos modelis, 161
stielis, 2, 15
sublimacija, 18, 176
substratologija, 61, 81
sumantas, 1, 14, 182
sumanto perviršius, 3
sumatas, 1, 14, 182
sumatorius, 1, 22, 44, 59, 76, 182
sumavimas, 11
Šaltinis, 105, 107, 109, 126, 141, 148, 149
šeima, 172, 178
šlėkas, 1
šlėkinis, 3
Šliogeris, Arvydas, 13, 27, 28, 30, 39, 41, 46, 47, 52, 55, 56,
73, 76, 79, 82, 83
šustrinis, 8
šviesos arka, 1, 58
švytuoliai, 146
tamsioji materija, 111
tapatybė, 5, 36
technognozis, 78, 82
technoreceptorius, 165
technovergovė, 164

Teilhard de Chardin, 143
teisingumas, 3
telepatija, 9, 16, 108
teleportacija, 108
tenkmė, 11
tentyvas, 11, 15, 56, 77, 81
teosofija, 64
tiesiagalvis, 10
transcenderis, 15, 31
transhumanistinis scientizmas, 80
transhumanizmas, 29, 76, 82, 128, 164
transneuroninis laukas, 119, 131
tulpa, 5, 30, 44
tulpomantas, 7
tulpomantika, 31
vaidmuo, 5, 36
Vakarų visuomenė, 172, 176
valia viešpatauti, 56, 64
vergovė, 7, 174
visakryptis gėris, 9
vulgarusis materializmas, 49
zoofilija, 179, 181
Žemė, 82
Žemės sieva, 16, 58, 60
žmogaus teisės, 27

